

சகல ஜகத்தும் பிறப்பதற்கு ஸ்தானமாயும், (எல்லாவற்றையும் பகவதர்ப்பணஞ் செய்யுந் தன் மையென்ற வைராக்கியத்தையுடைய) இந்திரிய முதலானவைகளை யடைந்திருப்பவனால் அடையக்கூடியவனாயும், அந்நியசாதனங்களற்ற விபுவாயும், அந்தக்கரணமுதலானவைகளை பிரேரிக்கின்றவனாகவுமிருக்கின்றானோ? அவன், ஸ்வாநுபவத்தினாலேயே அடையத்தக்கவ னென்று தெரிந்துகொள்ளக்கடவேன்.

3. எவன் சுரோத்திரம் முதலானவைகளுக்கு அதிஷ்டானமாயும், பார்வை வார்த்தை முதலானவைகளால் அறியமுடியாதவனாயும், ஸ்வயமாகவே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதிபுதனாயும், பரப்பிரம்ம ஸ்வரூபனாயுமிருப்பவனோ? அவனே நித்திய முக்த ஸ்வரூபனென்று தெரிந்துகொள்ளக்கடவேன்.

4. எவன் மனதுமுதலியவைகள் பிரவர்த்திக்கிறதற்கு அந்தர்யாமியாகவும், அறியப்பட்டதற்கும் அறியப்படாததற்கும் வேறுகவும், ஞான அஞ்ஞான காலங்களிலிருப்பவனாகவும், இரண்டற்றவனாகவுமிருக்கிறானோ? அவன் “அஹம்” சப்த லக்ஷியார்த்தனான பிரம்மஸ்வரூபனென்று தெரிந்துகொள்ளக்கடவன். (எனில், அவனே நான் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்பது.)

5. எவன் கோரிக்கைகளற்றவனும், தானாகவிருக்கிறவனும், சகலமும் நியமிக்கிறவனும், பிரருடைய

உதவியை எதிர்பாராதவனும், என்னுள் அந்தர்யாமியாகவும், யாவராலும் உபாஸனைசெய்யத் தகுந்தவனாகவுமிருக்கிறானே? அவனையே ஆத்மாவென்று தெரிந்துகொள்ளக்கடவேன்.

6. “வியானோநாராயணோஹரிஃ” என்று சொல்லப்படும் ஸ்ரீமந்நாராயண ஸ்வரூபரான வியாஸபகவானையும், “சங்கரசங்கரஸ்ஸாக்ஷாத்” என்று சொல்லப்படும் மகாபுருஷரையும், பிர்ம்ம வித்தையிலேயே காலங்கழிக்கும் இதரமகான்களையும் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து “கேநோபநிஷத்தீபிகை” என்ற இத்தமிழ் வியாக்கியானத்தைப் பிரசுரஞ்செய்ய ஆரம்பிக்கின்றனன்.

அவதாரிகை.

ஸாமவேதத்தின் முதலாவது அத்தியாயம் முதற்கொண்டு எட்டாவது அத்தியாயம் வரைக்கும் கர்மானுஷ்டானம் அவசியம் செய்யவேண்டுமென்று, அதற்கு அநேக உபபத்திகளைச் சொல்லியபிறகு, மேகக்ஷத்தைக் கோருகிறவர்கள் கிருதார்த்தர்களாகிறதற்காக பிர்ம்மவித்தைக்குச் சாதனமான வழியைத் தெரிவிப்பதற்கு இந்தக் கேநோபநிஷத் என்ற, எட்டாவது அத்தியாயம் பிறந்தது. ஆன்க்யால் இவ்வுபநிஷத்திற்கு “கேநோபநிஷத்” என்றும், இது ஸாமவேதத்தின் எட்டாவது அத்தியாயத்திலிருக்கிறதென்றும், தெரிந்துகொள்ளக்கடவர்.

இவ்விதமாய் ஒவ்வொரு வேதமும் ஆரம்பத்தில் கர்ம விஷயத்தையும், அப்படிப்பட்ட கர்ம்மங்களை

பகவதர்ப்பணமாகச்செய்து அதனால் சித்தசுத்தியை யுடைந்திருக்கிறவர்களுக் குபயோகமான ஆத்ம விஷயத்தையும், (பிரம்மவிஷயத்தை) தெரியப்படுத்துகிறதாகவிருக்க; ஆத்மவிசாரணை யற்றவர்களும் விஷய இச்சை யுடையவர்களுமான மூன்றுவித பாமரர்கள், (அவிவேகிகள்) சித்தசுத்தி யுண்டாகிறதற்குச் சாதனமான நிஷ்காம கர்மத்தைச் செய்யவேண்டியதென்று விதிக்கிற வேதத்தின் (உபரிஷத்தின்) முதல்பாகத்தின் யதார்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இது நல்லது இது கெட்டது; இது தர்மம் இது அதர்மம்; என்று தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு அவகாசமில்லாத மூடர்களாய் ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனங்களை மாத்திரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் பசுக்களைப்போல அவிவேகத்தை யடைந்து கர்மங்களை பலாபேகையுடன்செய்து தென்திசை மார்க்கமாக (பிறப்பிறப்புள்ள வழியாக) நடப்பதற்கு பிரயத்தனப்பட்டு மிகவும் இழிவான கதியை அடைகின்றார்கள்.

மூவித பாமரர்களாவார்:—

1. கர்மமே முக்கியமென்றும் கர்மத்தைப் பார்க்கிலும் சிரோஷ்டமானது மற்றொன் றில்லையென்றும் நினைப்பவர்களான முதல்வகுப்பினர் சேர்ந்தவர்கள், பலன்களில் அபேகையுடையவர்களாகி வேதாந்தம் ஞானம் முதலான வார்த்தைகளையாகிலும் அல்லது அவைகளைக்குறித்த உபநிஷாஸத்தை யாகிலும் கேட்க நேரிட்ட பொழுதும் அவைகள் தங்களுடைய செவிகளை

ளுக்கு நாராசம்போல நினைத்து வருத்தமடைந்து ஒதுங்குபவர்களாகிறார்கள்.

2. கர்மமே முக்கியமென்றும் கர்மத்தைப் பார்க்கிலும் வேறே சிரோஷ்டாமான தில்லையென்றும் வாக்கினால் மாத்திரம் சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர்கள் இரண்டாவது வகுப்பிற் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் தங்களைப் பெரியோர்களென்று பிறர் எண்ணக்கூடியதாய் நடித்து, வாக்கு சாதுர்யமான வசனங்களை மாத்திரஞ்சொல்லி, சொன்னபடிதாங்கள் லேசமேனும் அறுஷ்டானத்திற்குக்கொண்டுவிராமல் அன்னியர்கள் பிரமிக்கும்படிப்பேசி, அதன்மூலமாய்த் திரவியார்ஜனைசெய்து, அவர்களால் புகழப்பட வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அவர்கள் எதிரில் மகா கர்மாறுஷ்டான முடையவர்களைப்போல நடித்து, அவர்களில்லாதபோது அப்படிப்பட்ட அறுஷ்டானக்கிரமங்கள் ஒன்றுஞ் செய்யாமலும் தங்கள் மனதில் கர்மத்தின்பேரில் கொஞ்சமும் விசுவாசமும் நம்பிக்கையும் அற்றவர்களாக இருக்கிறவர்களாகிறார்கள்.

3. இனி மூன்றாவதாவார் யாவொனில், கர்மமே முக்கியமென்றும், கர்மத்திலும் உயர்ந்தது ஒன்றுமில்லையென்றும், வாக்கினால் மாத்திரஞ் சொல்லி “விஸ்வதோமுகம்” முதலான பெரிய கர்மத்தைச் செய்ய சங்கல்பித்து இருக்கிறோமென்று அநேக தேசாடனங்கள் செய்து, அங்கங்கே

திரவியஞ் சம்பாதித்து, கர்மத்தில் நிஜமான சிரத்தையும் நம்பிக்கையு மில்லாமலிருக்கையால், சம்பாதித்த திரவியத்தைக் கலியாணம் முதலிய குடும்பச் செலவிலும் மற்றையவழியிலுஞ் செலவிட்டுத் திருடர்களால் வழிபறிக் கப்பட்டதென்று அவதூறு வார்த்தைகளைக் கற்பித்து, எல்லோரும் நம்பும்படி பாசாங்குசெய்து, திரவியம் நஷ்டமாகி விட்டதினால் அக்கர்மம் நடத்தமுடியாமற் போயிற்றென்று சொல்லி, அத்திரவியங்களைத் தனக்கிஷ்டமான கெட்டவழியில் உபயோகித்து, பிரஷ்டர்களாய்க் கெட்டுப் போகிறவர்கள். இவர்களெல்லோரும் இவ்வுலகத்தில் மிகவும் இழிவான கெதியை அடைவார்களேயன்றி எப்பொழுதாகிலும் நன்மையை யடையார்கள்.

இவ்விதமாகக் கர்மாசரணைசெய்யாமல், கர்மங்களை பகவதர்ப்பணமாகச் செய்து சித்தசுத்தியை யடைந்திருக்கிறவர்கள், பூர்வஜன்மந்திரத்தில் செய்த சுகிர்தங்களாலும் இச்சென்மத்தில் செய்த நிஷ்காம கர்மங்களினாலும் சுத்த சித்தர்களாகி அதனால் வைராக்கியத்தை யடைந்து பகவத் விசாரணையில் (ஆத்ம விசாரணையில்) மிகவும் அபிலாசை யுடையவர்களாகி பகவத் விஷயமாக விசாரணை செய்யப் பிரவர்த்திப்பார்கள்.

° ஓதைக்குறிந்து சுருதியில் சொல்லுகிறதாவது.

८१-॥ वराणां विवाहो वृणुत यमो ॥

தலூாஸவராஹ் வஸூதிநாஹரா தூநு।

(இ-ள்.) யாகம் முதலான கர்மங்களைச் செய்து சம்பாதிக்கப்படும் புண்ணியலோகங்களைப்பற்றிச் சாஸ்திரத்தினாலும் பெரியோர்களாலும் தெரிந்து, மிகுந்த ஆசையுடன் பலத்தைக் கோரிச் செய்த எல்லாக் கர்மங்களின் பலனானது புனர்ஜன்மமே என்று தெரிந்து, வைராக்கியத்தை யடைந்து, புனர்ஜன்மமற்ற ஸ்திதியை யடைவதற்கு முக்கியசாதனமான ஞானத்தை யடையவேண்டித், தான் எல்லாச் சாஸ்திரங்களையும் படித்த பண்டிதனாலும் குருவில்லாமல் பிர்ம்மஞானத்தை யடைவது மிகுந்த துர்லபமாகையால், அவித்தையைப் போக்கடிக்கத்தகுந்த சத்ருவை யடையத்தகுந்தவிதமாய் அடைந்து, அவரைச் சாஷ்டாங்கமாய் நடஸ்கரித்து, அவருடைய வாக்குக்கு இரண்டுசொல்லாமல் குருகுலவாசம் செய்யவேண்டியது.

ஸ்ரீ|| தகுகொடுஓஹம்? கஸூகம்? ||

சுருதி|| தத்ரகோமோஹம்கச்சோகம் ||

(இ-ள்.) அப்படிப்பட்டவர்களுக்குச் சோகமோகங்கள் ஏது? (இல்லை என்றபடி.)

ஸ்ரீ|| ஹிஷுதெஹுடியமுயி

ஹிஷுதெஹுஸவஸுஸயாஹி

கூயதெஹாஸுசுபாணி

தவ்யிஷுதெஹுஹாரவரொ

(ஹிஷு. உ, ஹிஷு. உ, வாசு. ௦. கூ.)

சுருதி || பித்யதே ஹருதயகர்ந்தி

ஸ்தித்யன் தெ ஸர்வஸம்சயாஹி

கூயதெசாஸுப கர்மாணி

தஸ்தந் திருஷ்டே பராவரோ ||

(முண்ட. உ, கண். உ, வா. கூ)

(இ - ள்.) (அப்படிப்பட்டவர்கள்) சூரபதேச பூர்வமாய் அறுஷ்டிச்சிறுவர்கள் ஹிருதயத்திலிருக்கும் மலினங்களைத் துடைத்துவிடுபவர்கள், சகல் சமுசயங்களையும் வெட்டித்தள்ளுபவர்கள், அனேக ஜன்மங்களாய்த் தொடர்ந்து வருகிற தங்களுடைய கர்மபலன்களை நசிக்கச்செய்துவிடுபவர்கள்.

அப்பேர்க்கொத்த நிஷ்காம கர்மாறுஷ்டானத்தை யுடையவன்:—

ஸூரா || சுஹம்சாரஸு-தம் விதம்
 ஹூதாரம் ஜொஹஜீநிராஸு
 சூராவதீம் துஜெஜிவாவச
 தாவநு-கோ நவம்ஸயம் ||

சுலோகம் || அஹங்கார ஸுதம்வித்தம்
 ப்ராதரம் மோஹிமந்திரம் |
 ஆஸாபத்ரீம் த்யஜேத்யாவத்
 தாவந்முத்தோ நஸம்ஸயம் ||

(இ-ள்.) சந்நியாசத்தையடையக் கோருபவன் வித்தேஷணை, புத்திரேஷணை, தாரேஷணை என்ற ஈஷணத்திரயங்களையுமெப்படிவிடவேண்டுமோ? அப்படியே நிஷ்காம கர்மம் செய்பவனும், அகங்காரமென்ற புத்திரையும், மோகமென்ற வித்தத்தையையும் பந்துக்களையும், ஆசை என்கிற பத்தினியையும் அவசியம் விடவேண்டியவனாகிறான். அப்படி விடாதபேர்களுக்கு நிஷ்காம கர்மாறுஷ்டானமானது சித்திக்கமாட்டாது. ஆகையால், பிரம்மஞானத்தை மேற்சொன்ன நிஷ்காம கர்மாறுஷ்டானமுடைய, வைராக்கியர்கள் சூரபதேசத்தினால் அடையக்கூடுவாரேயன்றித், தர்க்கமுதலாயின கற்ற பண்டிதத் தன்மையாலும், சதாவதானம் ஸஹஸ்ராவதானம் முதலியவைகளாலும் அடையமுடியாதென்ப

தைத் தெரிவிப்பதற்காக, வினாவிடைகளையுடைய இந்தக் கேநோபநிஷத்தானது ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

ஆகையால் மோக்ஷாபேக்ஷையையுடைய * சாதன சதுஷ்டயத்தை யடைந்திருக்கிறவர்கள்:—

ஸூ|| தசிஷி வு ணிவா தெந

வரிவ்ரு ஸூந வெவயா|

உவபெக்ஷுணி தெஜாநம்

ஜாநிந ஸூத டிரி-நம்||

ஹவஸ்தீதா. சு-ச. ஸூ-நச

சுலோகம் || தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந

பரிப்ரசநேந ஸேவயா|

உபதேக்ஷயந்தி தேரூனம்

ரூநிந ஸ்தத்வ தர்சினி||

(பசுவத்கீதை. அத். ச. சு. நச.)

(இ-ள்.) சத்குருவி னிடத்திற்குப்போய் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்களைச் செய்து பந்தமென்றால் என்ன? மோக்ஷ மென்றாலென்ன? வித்தை என்பதெது? என்கிற இப்பேர்க் கொத்த தத்துவவிசாரணை குருமுகமாய்ச் செய்து, அவர் ஆஞ்ஞையின் பிரகாரம் நடந்துவரும் பக்ஷத்தில் அந்தமகான் உனக்கு ஞானயோகப்பிரகாரணத்தை உபதேசிப்பார்.

என்று கீதாவசனமிருக்கிறபடியால் சத்குருவை யடைந்து தத்துவவிசாரணை செய்யவேண்டிய தவசியம். அப்படிப்பட்ட விசாரணையானது மூன்றுவிதமானது, அவையாவன:—

* சாதன சதுஷ்டய விவரத்தை இவ்வியாக்கியான கரீத்தா வால் ரசியிக்கப்பட்டிருக்கிற ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் டிகையின் ச-வது பக்கத்தில் பார்க்க.

(1) வாதம். (2) ஜல்பம். (3) விதண்டாவாதம்.

1. இராகத் துவேஷங்களற்றுத் தத்துவநிச்சயத்திற்காக, குருவும் சிஷ்யனும் செய்யும் சங்கோத்தரங்களே, வாதம் எனப்படும்.

2. சாஸ்திரங்களினாலும் யுக்தியினாலும் பிறரை ஜயிக்கவேண்டுமென்று, அகங்கார மமகாரத்துடன் செய்யப்படும் சங்கோத்தரங்கள், ஜல்பம் எனப்படும்.

3. சாஸ்திரத்திற்கும் யுக்திக்கும் இசையாமல், பிறரைப்பேசவொட்டாமல், அல்லது அவர் சொல்லிக்கொண்டு வரும்போதே தானும் உறத்தசபத்தினால் அவர்களுடைய வார்த்தைகளையும் கவனிக்காமல், தனக்குத்தோன்றினவாறு பூமியதிரும்படி பொருந்தாச்சொற்களால் இரைந்துகூவி, கெலித்து விட்டதாய்த் தானே பிரகரப்படுத்திக்கொள்வது, விதண்டாவாதம் எனப்படும்.

இம் மூவிதங்களில் முதற்கூறிய வாதமே முழு சூக்ளர்களின் சீடர்கள் அறுஷ்டிக்கத்தகுந்தது. அப்படிப்பட்ட குரு சிஷ்ய வசன பிரதிவசன ரூபமானது அடியில் வரும் கேடோபரிஷத்தென்று தெரிந்து கொள்ளக்கடவர்.

உவநிஷ்ட சூரணி.

சூவ்யாயனூ ஜோமாதி வாஃ ப்ராண ஸகூயஃ

ஸூராத்ர ஜெயாவதிரி யாணீவ ஸவசூரணி (ஸூரோ
ஸூரஸ்ய ஜெயாவதிரிஷ்டம் ஜாஹஸ்ய ஜெஹ திராகூ

கிராஹ ஹ நிராகரொ டநிராகரணவீஸு
 சுநிராகரணவீஸு ததா தநிரவத
 யஉவநிஷத்-யு-பி-ஸு வெஸு பிவிஸு-தெயிவிஸு-
 ஓ ஸாந்திஃ. ஸாந்திஃ. ஸாந்திஃ.

ஓம் || ஆப்யாயந்து மமரங்கானி வாஃப்ராண ஸ்சகஸு-
 ச்ரோத்ர மதோபல மிந்திரியாணிச ஸர்வாணி
 ஸர்வம் ப்ரம்மோபநிஷதம்
 மாஹம் ப்ரம்மே நிராகூர்யாம்
 மாமபிர்ம்ம நிராகரேர் தநிராகரணமஸ்து
 அநிராகரணமேஅஸ்து ததா த்மநிரதே
 யஉபநிஷத்ஸு-தர்மமா ஸ்தே-
 மைஸந்து தேமைஸந்து ||

ஓ சாந்திஃ - சாந்திஃ - சாந்திஃ ||

(இ - ள்.) ஓ புகவானே! சகலமும் உம்முடைய வியாபக
 மேயாகையால் உபஸமனத்தை என்னுடைய சரீரமானது
 யடையக் கடவது; வாக்கு, பிராணன், கண், செவி, கை
 முதலிய சகல இந்திரியங்களும் உபஸமனத்தை யடைக்கட
 வன. நான் உம்மை நிராதரணை செய்யாமலிருக்கக்கடவன்,
 பரப்பிர்ம்ம ஸ்வரூபியாகிய நீரும் என்னை நிராதரணை செய்ய
 வேண்டாம். நான் பேதபுத்தியினால் உம்மை வேறாக்கி விலக்
 காமலிருக்கும்படி என்னைச் செய்யவும். பரப்பிர்ம்ம ஸ்வரூபி
 யாகிய நீரும் என்னை விலக்கவேண்டாம். உம்மிடத்திலிருக்
 கிற உபநிஷத்தின் தர்மங்களெல்லாம் என்னிடத்திலுமிருக்க
 வேண்டும் அவைகளெல்லாம் என்னையே அடையக்கடவன்.
 ஓம் சாந்தி - சாந்தி - சாந்தி.

முதலாவதுகண்டம்.

முதலாவதுமந்திரம்.

ஊர்ஜி ஷா

ஸூ॥ கெநேஷிதம் வததி பெஷிதம் மநீ
கெநபூராணம் வ்யயஜி பெஷி திய-ஊர்ஜி
கெநேஷிதாம் வாஜிஜிம் வஜிஜிஷு-
ஸூராத்ரம் க உ ஷெவொய-நதி॥ க॥

சுருதி || கேநேஷிதம் பததி ப்ரேஷிதம் மநீ
கே ப்ராணம் ப்ரதம் ப்ரதயிஷுத்தி
கேநேஷிதாம் வாசமிமாம் வதந்தி சகூ-
ச்ரோத்ரம் க உ தேவோ யுஷ்கி. (க)

அந்வயம்

அர்த்தம்

மநீ (சங்கல்ப விகல்பங்களை யுடையதும்,
மநீ ஞானசக்தியை யுடையதுமான) ம
னதானது

கெந (கெநவா)யாராலே (அசேதனத்தினாலேயா? அ
கேந (கேநவா) ல்லது சேதனனாலேயா?)

பெஷிதம்

(வஸ)

துண்டப்பட்டு, (ஏவப்பட்டு)

ப்ரேஷிதம் (ஸத்)

ராஷிதம்

தனக்கிஷ்டமான விஷயத்தைக் குறி

ஷிதம்

த்து

வததி
பததி

பிரவர்த்திக்கின்றது? (அல்லதுசெல்லு
கின்றது?)

புயலி
ப்ரதம:

முக்கியமான (முதன்மையான) (சக
லேந்திரிய விருத்திகளுக்கும் பூர்வ
மானதால்)

புராணி
ப்ராணி

(ஐந்து விருத்திகளையுடைய) பிராண
னானது

கௌந
கேந

யாராலே

யுக்தி (ஸது)
யுக்தி (ஸந்)

ஏவப்பட்டதாய் (நியமிக்கப் பட்ட
தாய்)

பெபுதி
ப்ரைதி

(தனக்கு இயற்கையான சொரூபமாகி
ற மேல்சவாச கீழ்சவாசரூபமாய்ச்)
செல்லுகிறது. (என்றால், சஞ்சரிக்
கிறது?)

கௌந
கேந

யாராலே

ராஷிதா
ஷிதாம்

ஏவப்பட்டி, (நியமிக்கப்பட்டி)

ஊரி
இமாம்

இந்த சப்தலக்ஷணத்தை

வாசி
வாசம்

(அநேக சப்தஜாலங்களுக்குக் காரண
மான வாக்கேந்திரிய ரூபமாயுள்ள)
வாக்கானது (வாக்கின்மூலமாய்)

(வெள்குகாரீ) இந்தப் பிரவிருத்திமார்க்கத்தி லிருக்
கிற ஜனங்கள்

வடிநி
வத்தி சொல்லுகிறார்கள் ? (பேசுகிறார்கள்)

உகூடீ
சகூடீ கண்களையும்

ஸூராதூ
சரோத்ரம் காதுகளையும்

க உ விஷவீ
க உ தேவீ எந்த ஸ்வயம்பிரகாச சொரூபமான
தெய்வமானது

(வெவ்வெ வடி
யெ) (தந்தம்விஷயத்தில்)
ஸ்வேஸ்வே விஷ
யெ

யுநகி
யுநகி பிரேரேபிக்கச்செய்கிறது?

ஸூரதி|| “நெஷாதகெகூணீதிராவநீயா”
(கடோ. வலீ-உ. வா-கூ.)

சூரதி|| “நெஷாதகேணமீதிராவநீயா”
(கடோ-வல்லி-உ, வா-கூ.)

(இ-ள்.) இந்த பிரம்மவித்தையானது தர்க்கத்தினால்வது
அல்லது அவனவன் ஊகத்தினால்வது, அடையமுடியாது.

யபேக்ஷிக்கிற சாதன சதுஷ்டயமுடையவர்கள் காமிய கர்மத்தில் இச்சையை வைக்கக்கூடாது என்றும்,

ஸ்ரோ॥ ஸம்ஸாரஸெவநிஸாரம்

ஐஷ்வரஸாரஐஷுக்ஷயா॥

வ்ருவ்ருஜிஷுக்ஷுதொஐஹாம்

வாரஸெவராஐஷிஸி தாம்॥

சுலோ॥ ஸம்ஸாரமேவ நிஸ்ஸாரம்

த்ருஷ்ட்வா ஸாரதி த்ருக்ஷயா॥

ப்ரவ்ராஜன்தியக் ருதோத்வஹாம்

பரம்வராக்ய மாச்ரிதாம்॥

(இ - ள்.) புத்திமான், ஸம்ஸாரத்தில் ஸாரமொன்றுமில்லையென்று நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு ஸாரமாயுள்ள வஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஸம்ஸாரத்தில் வைராக்கியத்தையடைந்து, காமியகர்மத்தை இச்சியான் என்றும், சுருதி ஸ்மிருதிகள் கோஷிக்கின்றனவாகையால்,

அப்படிப்பட்ட வைராக்கியசாலி, பிர்ம்ம ஞானியாயும் தத்துவ வேத்தாவாயுமிருக்கிற சத்ருருவையடைந்து சாஷ்டாங்க வந்தனங்கள் செய்து, அவருடைய வருதியின் பிரகாரம் குருகுல வாசஞ்செய்து, சுருதிவசனங்களின்பேரில் நம்பிக்கையும், குருவாக்கியத்தில் சிரத்தையும் பக்தியுமுடையவனாகி, அக்குருமுகமாய் முதலில் தத்துவவிசாரணை செய்யக்கடவன். எப்படியெனில், “ஓ சுவாமி! சங்கல்ப்ப விகல்பங்களோடு கூடிய மனதும், ஐந்து விருத்திகளையுடைய பிராணதிவாயுக்களும் எவற்றால் (எனின், சேதனவஸ்துவினாலேயா? அல்லது, அசேதனவஸ்துவினாலேயா? பிரேரணை

செய்யப்பட்டு, பிரவிருத்தி மார்க்கமாயுள்ள தம்தம் விஷயங்களில் பிரவர்த்திக்கின்றன? அனேக ஸப்த லக்ஷணங்களையுடைய வாக்கேந்திரியமானது யாரால் பிரேரணை செய்யப்பட்டு வசனக்கிரியைகளைச் செய்கிறது? கண்களையும், செவிகளையும் யார் பிரேரணை செய்து தந்தம் விஷயங்களில் நடத்துகின்றார்? என்று சீடன் குருவை வினவினான். என்பதை இந்த கேநோபநிஷத்தின் முதல்மந்திரம் தெரிவிக்கின்றது.

ஐந்து விருத்திகளையுடைய பிராணவாயுக்களாவன:

1. பிராணன்.	3. வியானன்.
2. அபானன்.	4. உதானன்.
5. சமானன்.	

பிராணன். உச்வாஸ, நிச்வாஸ ஸூபமாய், நாழிகை ஒன்றுக்கு (௩௬௦) சுவாசங்களை இரவும் பகலும் விடுவிப்பது.

அபானன். குதத்தையும் குய்யத்தையும் பற்றி நின்று மலஜலாதிகளைக் கழிப்பிப்பது.

வியானன். சரீரத்தின் மேற்பக்கத்திலிருந்து ஸ்பர்சங்களை அறிவிப்பது.

உதானன். ஜாடராக்கினியை உண்டுபண்ணிச் சாப்பிட்ட பதார்த்தங்களின் ரசத்தை நாடி நரம்புகளிலே சேர்ப்பித்துச் சரீரத்தை வளர்ப்பிப்பது.

சமானன். எல்லாவாயுவையும் ஏறுதல் குறைதல் செய்யவொட்டாமல் சமனாய்க் கீழ்கொண்டியங்குவிப்பது.

ஸ்ரோத்ருவ்ய)
ஸ்ரோத்ரஸ்ய

செவிக்கு

ஸ்ரோத்ரு
ஸ்ரோத்ரம்

செவியாகவும், (எனில், சவத்திற்கும் செவிடனுக்கும், காதுகளிருந்த போதிலும் கேட்கிறதில்லை யென்பது பிரசித்தமல்லவா? ஆகையால், ஸ்தூலமாய்க் காணப்படுகிற செவியைக்காட்டிலும், சப்தங்களைக் கேட்கிறதற்குச் சாதனமாய் மற்றொருவஸ்து வேண்டிய தவசியம் என்று நேரிடுகிறது. அப்படிப்பட்ட சூக்ஷ்ம பதார்த்தம் எதுவோ? அதுவே சுரோத்திரேந்திரிய மென்று சொல்லப்படும். அவ்விந்திரியம் ஜடமாகையால், சப்தங்களைக் கிரகிக்கிறதற்காகச் சேதனரூபமான ஒரு வஸ்துவினுடைய உதவி அவசியம் வேண்டியதாயிருக்கிறது. எந்தவஸ்துவானது ஜடமாக விருக்கிற சுரோத்திரேந்திரியத்திற்குச் சப்தங்களைக்கேட்கும் தன்மையை உண்டிபண்ணுகிறதோ? அவ்வஸ்துவே, சுரோத்திரத்திற்குச் சுரோத்திரமெனப்படும்.)

(யவாசு)
யஸ்மாத்

எந்தக்காரணத்தினால்

சிநஸஃ
மகஸஃ

மனதிற்கு

சிநஃ
மகஃ

மனதாகவும்,

வாஹஃ
வாசஃ

(ஜிஹ்வை முதலிய அஷ்டஸ்தானங்க
னையுடைய) வாக்கேந்திரியத்திற்கு

வாஹம்
வாசம்

வாக்காகவும்,

(தசு)
(தத்)

அந்தக்காரணத்தினால்

ஸ உ
ஸ உ

அதே (பிரம்மமானது)

புராணஸு)
ப்ராணஸ்ய

பிராணனுக்கு

புராணஃ
ப்ராணஃ

பிராணமாகவும்,

உக்ஷாஷஃ
சக்ஷாஷஃ

கண்ணுக்கு

உக்ஷாஃ
சக்ஷாஃ

கண்ணாகவும்,

யீரஃ
தீரஃ

(தங்களுடைய சகலேந்திரியங்களுக்
கும் ஆதாரபூதனாகவும் அந்தர்யா

மியாகவும், சர்வபரிபூர்ணகைவமி
ருக்கிற வஸ்துவே பிரம்மென்று
(பகவானென்று) சுவாநுபவத்தால்
தெரிந்துகொண்டவர்களாகிய) வி
வேகிகள்

சுதிசு-உ) அதிமுச்ய

(சுரோத்திராதிகளின் பேரில் இது
வரைக்கும் அவிவேகத்தினால் தா
ம் வைத்திருந்த ஆத்மபாவத்தை)
விட்டு

சுவாசு-உ) அஸ்தி-லோகாத் (சுஷணத்ரயங்களில் சேர்ந்த புத்திர,
மித்திர, களத்திர, பந்து, தன, கன
க, வஸ்து, வாஹனாதிகளில் எமதெ
ன்ற அபிமானத்தையும், இந்திரிய
ங்களின் கூட்டத்தால் நிறைந்திருக்
கிற சரீரத்தில் நானென்கிற அகங்
காரமு மில்லாதவராகையால்) இந்
தச் சென்மத்தினின்றும்,

புர-உ) ப்ரேத்ய

விடுபட்டு,

சுசு-உ) அம்ருதா:

மரணமற்றவர்களாய் (அவித்தியாகாரி
யங்களான ஜனனமரணங் களற்றவ
ர்களாய்) முக்தர்கள்

ஊவனி
பவந்தி

ஆகிரர்கள்.

தாற்பரியம்.

சீடனே! இறந்துபோன சரீரத்தில் சுரோத்திரேந் திரியம் (காது) இருக்கிறது. இருந்தும் காதுசப்தங்களைக் கேட்கிறதில்லை. ஏன்? என்று குருகேட்க, சீடன், அச்சரீரத்தில் பிராணனில்லை ஆகையால் சப்தங்கள் கேட்கப்படவில்லை, என்றான். அப்படியானால், செவிடனுக்குப் பிராணனிருக்கிறது, காதுமிருக்கிறது, ஏன் அக்காதினால் சப்தங்கள் கேட்கப்படவில்லை? எனில், அவ்விவரங்களை யெல்லாம் நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்வதற்காகவே முதல் மந்திரத்திலுள்ள கேள்விகளை நான் கேட்டேன் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியச்சொல்லி யருளவேண்டுமென்றான். குரு சொல்லுகிறதாவது:— பிராணனிருந்தபோதிலும் செவிடனுக்குக் காது கேளாமையால், சப்தத்தைக் கேட்பதற்காக பிராணனும், ஸ்தூலரூபமாயுள்ள காதும், அக்காதிற் சப்தத்தைக் கிரகிக்கிறதற்கு அதுகூலமாய்க் கர்ணங்குளி (Tympanum) என்ற பேரையுடைய ஒரு சூக்ஷ்மமான பதார்த்தமும், இவைகளெல்லாம் உண்டாவதற்காதாரமான ஜன்மமும், அச் செனனமரணத்திற்குக்காரணமான அவித்தையும் ஜடபதார்த்தங்கள் ஆகையால், இவைகளெல்லாவற்றிற்கும் சுவதந்திர சக்தியில்லை யென்பதையும், சுவதந்திர சக்தியையுடைய வஸ்து பகவானே (ஆத்மாவை) க்காட்டிலும் வேறொருவஸ்து இல்லையென்றும் நன்றாய்த்தெரிந்துக்கொள், இதற்குச் சுருதிபிரமாணம்:—

(இ - ள்.) சூரியன், சந்திரன்,¹ அக்கிரி முதலானவைகளி லுள்ள பிரகாசமானது சகலத்தையும் விளக்கக்கூடியதாக விருந்தபோதிலும், இவைகளின் பிரகாசமானது எந்த பக வானுடைய (ஆத்மாவினுடைய) பிரகாசத்தை விளக்கிவைக் கமாட்டாவோ? முழுக்கூக்க னெந்தப்பிரகாசத்தை யடை ந்தபிற்பாடு இச்செனனமரண ரூபமான ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவாரார்களோ, ஆகாசமானது கட்டிடாதி உபாதிபே தங்களினால் வேறுவேறாய்த் தோன்றினும் அக்கட்டிடாதிக ளின் ஆகாசமானது மஹாகாசத்தின் அம்சமாஹப்போல, உபாதிபேதத்தினால் வேறுவேறாய்த்தோன்றுகிற ஜீவதே ஜஸூக்கள் பகவானுடைய (ஆத்மாவினுடைய) தேஜஸ்ஸின் அம்சமேயாகுமோ, அந்த தேஜஸ்ஸானது சகல ஸ்வரூப மென்றும், சகல வியவகாரங்களுக்கும் ஆதாரமென்றும் அர் ஜுனனுக்குத் தெரியச்செய்ய யுத்தேசித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தி சொல்லுகிறதாவது: — அர்ஜுநா! சூரியமண்ட லத்தை அனுசரித்துக்கொண்டிருக்கிற எந்தப் பிரகாசமானது எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ, அப்படியே எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்யும் சந்திரனுக்கும், அக் கிரிக்கும் உள்ள தேஜஸ்ஸானது, ஸர்வவியாபியான மகாவி ஷ்ணுவான என்னுடைய தேஜஸ்ஸென்றே தெரிந்துகொள்ள க்கடவை என்றும் சுருதி ஸ்மிருதிகள் கோஷிக்கிறபடியால்,

அந்தப் பகவானே (ஆத்மாவே, பிரம்மமே) செவி க்குச் செவியாகவும், மனதிற்கு மனதாகவும், வாக்குக்கு வாக்காகவும், பிராணனுக்குப் பிராணனாகவு மிருக்கிறாரென்றும் (இந்த வியாக்கியான கர்த்தாவி னால் செய்யப்பட்டிருக்கிற ஈசாவாஸ் யோபரிஷத் தின் முதல் மந்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி சகல த்தையும் பகவானாகப் பார்க்கிறவனுக்கு சோக மோ காதிகளிலில்லை என்ற பிரகாரம்,) சுரோத்திராதி இந்

கிரியங்களுடன் கூடின தன் சரீரத்தின் பேரிலுள்ள ஆத்ம புத்தியைவிட்டு, எல்லாம் பகவத்ஸ்வரூபமே யென்று சுவாநுபவத்தினால் தெரிந்துகொண்டு, அகங்கார மமகாரங்களைவிட்ட தீரானவன், அவித்தையையும், அவித்தியாகாரியமான சகல ஸம்ஸாரப் பிரவிர்த்தியு மற்றவனாகி மோக்ஷத்தை யடைவானென்றும் இந்தமந்திரம் உபதேசிக்கிறது.

இந்த உபரிஷத்தின் முதல் கண்டம்,

அ-வது மந்திரத்தில் செவிக்குச்செவியா யிருக்கிறவர் பகவானே, என்ற விவரமும்,

ஆ-வது மந்திரத்தில் மனதிற்கு மனதாயிருப்பவர் பகவானே என்ற விவரமும்,

இ-வது மந்திரத்தில் வாக்குக்குவாக்காயிருப்பவர் பகவானே என்ற விவரமும்,

ஈ-வது மந்திரத்தில் பிராணனுக்குப் பிராணனாயிருப்பவர் பகவானே என்ற விவரமும், °

நன்றாய் வெளியாகுமாயால் அங்கே பார்த்துக் கொள்ளவும்.

மூன்றாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

மனது முதலான சகலத்தையும் விஷயங்களில் பிரவர்த்திக்கும்படி ஏவுகிறது யார்? என்று கேட்டதற்கு குரு, செவிக்குச்செவியென்றும், மனதிற்கு மனதென்றும் இவைமுதலான வாக்கியங்களைச்சொல்லி, இவ்விதமாய் சகலத்திற்கும் சகல ஸ்வரூபமாயிருக்கிற தெதுவோ? அதுவே பிரம்மமென்றுசொன்ன வாக்கியங்களைச் சீடனாகிய நான் நன்றாய்க்கேட்டேன். அந்தப் பிரம்மவஸ்து சகலஸ்வரூபமாயிருக்கும்படித் தில் பாளை, சட்டிகளைப்போல ஏன் கண்களுக்குக்காணப்படவில்லை? இப்படியே இந்திரியங்களால் ஏன் கிரகிக்கப்படுகிறதில்லை என்கிற கேள்விக்கு உத்தரமாக இந்த மந்திரம் பிரவர்த்திக்கிறது.

3.

ஸ்ரூதி || நதத்ர சக்ஷ-ங்கச்சதி நவாகச்சதி நோமநம் |

நவாழ்ஹ திநொநிநம் |

நவொஜா நவஜாநீமொ

யநெயதடிந-ஸிஷொராசு ||

(ந) .

சுருதி || நதத்ர சக்ஷ-ங்கச்சதி நவாகச்சதி நோமநம் |

நவித்மொ நவிஜாநீமொ யதைத தநுசிஷ்யாத் ||

தத்ர
தத்ர

(ரூபமும், சலனங்களற்றதும், சுரோத்திரேந்திரியம் முதலியவைகளுக்க

கு ஆத்மாவானதுமான) அந்தப்பிர்
ம்மத்தினிடத்திற்கு

உக்ஷுஃ

ஷக்ஷுஃ

கண்ணானது

நமஹுதி

நகச்சதி

போகாது.

வாக்

வாக்

வாயானது (என்றால், சொல்லும்)

நமஹுதி

நகச்சதி

போகாது.

உநஃ

மநஃ

மனதானது

நொ (மஹுதி)

நொ (கச்சதி)

போகாது.

(சுதஃ)

அதஃ

(இக்காரணத்தினால்)

நவிஃ

நவிதஃ

(காதுமுதலான சகலேந்திரியங்களுக்கும் அந்தந்த ஸ்வரூபமாகவிருக்கிறதே ஆத்மா, என்றுபதேசிக்கும் குருவாக்கியங்களைத் தவிர வேறு மார்க்கத்தை எங்களுடைய புத்தியினால்) தெரிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கிறோம்.

நவிஜாநீஃ
நவிஜாநீமஃ

(அநேக சாஸ்திர பரிக்ஞானத்தினால் பிராம்மணன் முதலிய ஜாதியில் சேர்ந்தது இந்த ஆத்மவஸ்து என்றாவது, கறுப்பு, சிவப்பு முதலான வர்னங்களை யுடைய தென்றாவது, கணக்கன் என்றும்போல இப்படிப்பட்ட கிரியை யிருக்கிறதினால், ஏதாவது ஒரு காரணப்பெயரையுடையதென்றாவது, இராஜபுருஷன் என்றும்போல சம்பந்த விசேஷத்தைப்பற்றி ஏதாவது ஒருபேரையுடையதென்றாவது) தெரிந்துகொள்ள முடியாமலிருக்கிறோம்.

தஹி-
தர்ஹி

ஆனால்,

வனதஃ (ஹ் ஹ) (மனது முதலியவைகளை பிரேரணை ஏதத் (பிரம்மம்) செய்கிறதான) இந்த ஆத்மா. (பிரம்மமானது)

யயா
யதா

எவ்விதமாய்

கூந-ஸிஷ்யாஃ (குருவாவது சாஸ்திரமாவது) சீடனு அதுசிஷ்யாத் க்குச் சொல்லிற்று? (என்பதையும் அறியோம்)

தாத்தபரியம்.

ஓ சீடனே! சகலேந்திரியங்களுக்கும் மற்றுமுள்ள யாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற பிரம்மத்தினிடத்தில் பார்வையானது செல்லமாட்டாது. ஏனெனில் கண்ணுக்குக் கண்ணயிருப்பதே பிரம்மமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், தன்னிடத்தில் தான் செல்லுகிற தென்பதில்லையல்லவா? ஓ சுவாமி! கண்ணுல் முடியாமற்போனால் போகட்டும்; பார்க்கமுடியாத சுவர்க்கம் முதலானவைகளைப்பற்றி வாக்குக் கிரகிக்க வில்லையா? அப்படி ஏன் பிரம்மத்தை வாக்கினால் கிரகிக்கமுடியாது? எனில்,

ஸூா|| “ வெடிவாடுகொடுவெடிவு ”

சுலோ || வேதவாக்யை ரவேதஸ்ய||

(இ - ள்.) இந்தபிரம்மத்தை வேதவாக்யங்களே சொல்லமுடியாமல் நின்றுபோய்விட்டது. எனில்,

நம்முடைய வாக்காலே எட்டமுடியுமா? முடியாது சீடனே! என்றார்.

பின்னும் சீடன் சுவாமி! சம்பங்கிப்பூ, தாமும்பூ, மகிழும்பூ முதலான சுவாசனைகளையுடைய புஷ்பங்களின் வாஸனாபேதங்களை வாக்கினால் சொல்லமுடியாமற்போனபோதிலும், மனதினால் புஷ்பங்களின் வாஸனா வித்தியாசங்களைக் கிரகிக்கிறோமல்லவா? அப்படி பிரம்மத்தை மனதிலாவது கிரகிக்க முடியுமல்லவா?

என்றதற்கு; குரு சீடனே! சுழுத்தியில் இல்லாமற் போகிற மனதானது, சுழுத்தியை (நித்திராவஸ்தையை)த் தாண்டியிருக்கிற பிரம்மஸ்வரூபத்தினிடம் எப்படிப்போகும். ஆகையால் மனதினாலும் முடியாது. இதுவுமல்லாமல், எப்படி நெருப்பானதுகுட்டையுடைத்தானதாய்த் தன்னை யடைந்த எல்லா பதார்த்தங்களையும் சுமிகிறதுபோலவும், ஸ்வேச்சையாய்த் திரியும் பெரும்புலியின் சாரைகளைக் கணக்கிடச்சென்றவனை அப்பெரும்புலி கபளீகரிக்கிறது போலவும், நெருப்பானது தன்னிடத்திற்கு வந்த பதார்த்தத்தைத்தகித்து ஊர்பேரில்லாமற் செய்தபோதிலும் தன்னையுங்கூடச் சுடமாட்டாதோ! பெரும்புலி தன்னிடத்தில் வந்தவனைத் தான் பகிழ்த்து அவனை ஊர்பேரில்லாமற் செய்தபோதிலும் தன்னையுங்கூட எப்படி பகிக்கமாட்டாதோ, அப்படி பகவான் (ஆத்மா அல்லது பிரம்மம்) தன்னைச் சமீபிக்கும் மனமுதலானவைகளை நாமரூப ரகிதஞ்செய்து விடுமாகையால் பிரம்மத்தைச் செல்லமாட்டா. அப்படியானால், சுவாமி! அந்தப்பகவானை (பிரம்மத்தை) மற்றெவ்விதத்தினால் தெரிந்துகொள்ளக்கூடும்? எனில், வேதங்களின் ரகசியத்தை நன்றாய்த் தெரிந்து அதுட்டித்து ஸ்வாறுபவத்தை யடைந்திருக்கும் மகானாயிருக்கிற சத்குருவையடைந்து, தததுஷ்டானஞ் செய்பவர்களாயுள்ள சீடர்களுக்கு, முன் வரப்போகிறவிதமாய் வெளியிடப்படும் என்றார். என்று இம்முன்றாவது மந்திரம் உபதேசிக்கிறது.

தசு
தத்

(எந்த ஆத்மவஸ்துவானது கண்ணுக்குக் கண்ணென்றும், மனதிற்கு மனதென்றும் இவைமுதலிய விசேஷணங்களால், பிரகிருதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ,) அந்த ஆத்மாவானது (பிரம்மானது)

விடிதாசு
விகிதாத்

தெரிந்துகொண்டதற்கும் (சாஸ்திரங்களை நன்றாய்ப்படித்து, அப்படிப்பின் விசேஷத்தால், தாம் எல்லாவற்றையுந் தெரிந்துகொண்டு விட்டோம், என்கிற அறிவிற்கும், அல்லது, திருஷ்டி கோசரமாகிய பிரபஞ்சத்தில் தனக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை யென்கிற அறிவிற்கும், அல்லது எவை தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவைகளோ அவைகளெல்லாம் அल्पமானவைகள் துக்கத்தையே முடிவாக உடையவைகள், நிந்திக்கத்தக்கவைகளென்று அறியும் அறிவிற்கும்)

சுயொ
அதோ

பின்னும்

சுவிடிதாசு
அவிதிதாத்

தெரிந்து கொள்ளாததற்கும் (இந்தக் காணப்படுகிற பிரபஞ்சத் திற்குக் காரணமான அவ்வியக்கத்திற்கும், என்றால், காரியமானது காரணத்

தைக்காடடிலும் வேறே யில்லாத
படியால், இந்தக்காணப்படுகிற பிர
பஞ்சம் காரியம், அவ்வியக்தமான
து இப்பிரபஞ்சத்திற்கு காரணம்.
அப்படிப்பட்ட காரிய காரணஸ்வ
ரூபமான அவ்வியக்தத்தைக் காட்
டிலும்)

சுந)சு, வனவ
அந்யத், ஏவ

வேராகவேயே இருக்கிறது.

ஐதி
இதி

என்று

யெ (சூலாந)யார் (எந்தமஹான்கள்)
யே (ஆசார்யா)

நஃ
நஃ

எங்களுக்காக

தச
தத்

அந்த பிரம்மவிஷயமாய்

வ)ாஹுகூறி
வ்யாசசுகூறி

மிகத்தெளிவாகச் சொன்னார்களோ,

(தெஷா)
தேஷாம்,

அப்படிப்பட்ட

வ)வெஷா (சம தமாதி சம்பன்னர்களும், வேதத்
பூர்வேஷாம் தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டிரு

வைகள், ஆகையால் நிந்திக்கத்தக்கவைக ளென்று தெரிந்துகொண்ட ஸ்திதிக்கும், காரியத்தைத்தவிர காரணம் வேறேயில்லையாகையால், மண்ணைத்தவிர பாணை சட்டி கலபம் முதலியவைகள் வேறல்லாத வாறுபோல, இப்பிரபஞ்சம் முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகிய காணப்படாத அவ்வியக்கத்திற்கும், வேறாகவே இருக்கிறது அப்பரப்பிரம்மமென்றும், தெரிந்துகொள். சமதமாதிகுணங்களை யுடையவரும், நன்றாய் வேதங்களைக் கற்றவரும், சத்குருவையடைந்து சிசுருஷைசெய்து அவரால் உபதேசிக்கப்பட்டு அதன் மூலமாய் ஸ்வாறுபவத்தை யடைந்திருப்பவர்களுமான பூர்வீகர்களால்,

ஸ்ரூதி || “சுயபோதூஷு ஹ” || “யசூதூவஹத
வாஷா” || யதூக்ஷாஹரோக்ஷாசு ||
ஷு ஹூய சூதூ வாவ ஶு

சுருதி || “அயமாத்மாபிரம்ம” “ய ஆத்மா பஹத பாட்ம்”
“யத்ஸாக்ஷாதபரோக்ஷாத்”
“பிரம்மம் மய ஆத்மா ஸர்வம்”

(இ-ள்.) “இந்த ஆத்மா பிரம்மமாக்கும்”; “எது சகலபா பரகிதமோ அதுதான் ஆத்மா” “எது அபரோக்ஷாறுபவத்தால் அடையமுடியுமோ அதுவே பிரம்மம்” “எல்லாம் ஆத்மஸ்வரூபமா யிருக்கிறபடியால் சகலமும் பிரம்மமே” என்ற சுருதிகளின்படி,

பரம்பரையாகவந்த உபதேசத்தினால், சீடனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டுவந்ததே யல்லாமல், தர்க்கம் முதலிய சாஸ்திர பரிஞ்ஞானத்தினாலும், அப்படிப்பினால்

நன்றாய் வாக்கியார்த்தம் சொல்லுகிறதினாலும், விவகாரத்தில் மிகவும் அறிவாளியா யிருக்கிறதினாலும், அநேக இடங்களில் போய் அநேகதடவைக் கேட்பதினாலும், யாகம் முதலியவைகளைச் செய்வதினாலும், அந்தப் பிரம்மத்தை யடையமுடியாதென்றும் சொன்ன வாக்கியத்தைக் கேட்டிருக்கிறோம். என்று இந்த நான்காவது மந்திரம் உபதேசிக்கிறது.

அபவாதமென்பதின் விவரம்:—

ஸ்ரோ|| ரஜ்-ஸவ-வஜா-தா-நம்
ஜீவ-ஜ்-ரக்ஷ-லய-வ-வெ-ஹ-ஸி
நா-ஹ-ஜீ-வ-வ-ரா-த-கு-தி
ஜ-ர-த-ஸ்ர-நி-ஹ-ய-வ-ஹ-ஸி||

*(சூ-த-வொ-ய. ஸ்ரோ. உ-சு.)

சுலோ|| ரஜ்-ஜ-ஸ-ர-ப-வ-த-த-மா-ந-ம் ஜீ-வ-ம்-ந்ர-த-வ-ர-ப-ய-ம்-வ-ஹே-த்||
நா-ஹ-ம்-ஜீ-வ-ப-ரா-த-மே-தி-ந்ர-த-ஸ்சே-ந்-நி-ர்ப-யோ-ப-வே-த்||

*(ஆ-த-ம்-போ-த. ச-உ-சு.)

(இ - ள்.) கயிற்றைப்பார்த்து பாம்பென்று பயந்தவனைப் போல ஆத்மாவாகிய தன்னை, கர்த்திருத்துவாதிகளையுடைய கர்மம் சகிதான ஜீவனுகளண்ணி அநேக ஜனமரணப் பிரவாக ரூபமான துக்கசமுத்திரத்தில் முழுகினவன்போல பயத்தை யடைகிறான். இவ்வித பயத்துடன் அனேக ஜன்மங்களில் நிஷ்காமமாகச் செய்த புண்ணிய புஞ்சபரிபாகத்தினால் சித்தசுத்தியை யடைந்து தன்னுடைய ஸ்வரூப ஞான

* இந்த வியாக்கியான கர்த்தாவினால் தெலுங்கு பாஷையில் ரசியிக்கப்பட்டிருக்கிற, "ஆத்மபோத தத்துவார்த்த தீபிகை" வின் உ-சு - வது சுலோகத்தைப் பார்க்கவும்.

மானது சுவாதுபவத்தினு லுண்டாகுங்காலத்தில் பயமற்றவ
னாகிறான், இதில் பயத்தை யடைந்தவனைப்போலிருக்கும்,
ஸ்திதியே அத்தியாரோப ஸ்திதியென்றும், பயமற்ற ஸ்திதி
யே அபவாத மென்றும் அறியவும்.

இதன்கருத்து. விரித்துப்பார்க்குங்கால் ஆரோப
மென்றும், ஒடுக்கிப் பார்க்குங்கால் அபவாத மென்
றும் அறியவும்.

இதற்குக்கைவல்லிய நவநீதத்தில்.

அரவன்றுகயிறென்றற்போ லாளன்றுதறியென்றற்போல்
குரவன்சொல்லுபதேசத்தாற் கூறுதூலொளியைக்கொண்டு
புரமன்றுபவனமன்று பூதங்களன்றுஞானத்
திரமென்னும்பிரமமென்று தெளிவதேயபவாதங்காண்||

(தத்துவவிளக்கப்படலம்-சக.)

ஐந்தாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

ஓ சுவாமி! காணப்படுகிற ஸ்தூல சூக்ஷ்ம பிரபஞ்
சத்திற்கும், இப்பிரபஞ்சங்களுக்குக் காரணமான அவ்
வியக்தத்திற்கும் வேறானதாயு மிருக்கிறதே பிர்ம்ம
மென்று நான்காவது மந்திரத்தினால் சொன்ன அவ்
வார்த்தைகளினால், என் மனதுக்குச் சமாதானமாக
வில்லை. ஆகையால், நான் கேட்கிற கேள்விகளுக்கு
என் மனதிற்கு நன்றாய்ப் பிடிபடும்படி சொல்லும்.
அதாவது, நாமரூபங்களற்றது பிர்ம்மமா? பிர்ம்ம,
விஷ்ணு, ஈசுரன், இந்திரன், பிராணன் முதலியவைக

ளாக உபாசிக்கப்படுகிறது பிரம்மமா? இன்னும் அநேகர் பலவிதமாகச் சொல்லுகிறதில் எது பிரம்மம்? அவ்விவரத்தை எனக்கு நன்றாய்த் தெரியச்சொல்லுமென்றதற்கு; தூ, அவைகளிலொன்றும் பிரம்மமல்ல. எல்லாவற்றிற்கும் ஆகாரமாயும், சகலத்திற்கும் ஆத்மாவாயுமிருக்கிறதெதுவோ, அதுவே பிரம்மமென்று பின்வரும் ஐந்து மந்திரங்கள் சொல்லும். அவற்றைக் கவனித்துக் கேட்பாயாக, என்றனர்.

5.

ஸூ || யதீவாநஹி-ஹிதம்

யெநவாமஹி-ஹிதே

ததேவஸு ஹக்ஷ்விதி

நேதம் யதித முபாஸதே || ௫ ||

சுருதி || யத்வாசா நப்யுதிதம்

யேநவாக ப்யுத்யதே |

ததேவ ப்ருமத்தவம் வித்தி

நேதம் யதித முபாஸதே (௫)

யசு

எந்த பிரம்மஸ்வரூபமானது

தத்

வாஹா

(அந்ருத, ஜட, துக்க ஸ்வரூபமான)

வாசா

வாக்கினால்

சுநஹி-ஹிதம்

பிரகாசிக்கப்படாதோ, (சொல்லமு

அப்யுதிதம்

டியாதோ)

யெந (ஸ்வயம் பிரகாச ஸ்வரூபமான) எந்
யேந தப் பிரம்மத்தினால்

வாக் (எட்டு ஸ்தானங்களையுடைய) வாக்கா
வாக் னது

சுஹ-ஹிதே பிரகாசிக்கச்செய்யப்படுகிறதோ,
அப்யுத்யதே

தக், வனவ அஃதே
தத், ஏவ

ஹ ஹ (ஸ்ர்வபரிபூரணமான) பிரம்மமென்று
பிரம்ம

க்யம் (சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னான) நீ
த்வம்

விவி தெரிந்துகொள்.
வித்தி

யக் (பிரம்ம, விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலா
யத் ன ஸ்தாவர ஜங்கமரூபங்களாயுள்
ள) எந்த வஸ்துவை

ஹஃ இந்த ஆத்மாவென்று (பிரம்மமென்று)
இதம்

உவாஸதே (இந்திரிய கோசரமாய்) உபாசிக்கப்
உபாஸதே படுகிறதோ,

(தக்) (அது)
தத்

உஉ௦
இதம்

(நிர்க்குணத் தியானப்பியாசத்திற்கு
அருகனாயிருக்கிற உன்னை யொத்த
வர்களால் உபாசிக்கப்படவேண்
டிய) இந்த பிரம்ஸ்வரூபம்

ந
க

அல்ல.

தாத்பரியம்.

ஸர்வவியாபியாயும், ஸர்வாரந்தரியாமியாயும், ஸர்வ
ஸாக்ஷியாயும், ஸர்வ நியாமகனாயும், பரம தயானுவா
யும், நிர்விகாரியாயும், சுயம்பிரகாசமாயுமிருக்கிற
எந்த பிரம்ம ஸ்வரூபமானது, அதுருத, ஜட, துக்கச்
சொரூபமான எட்டுஸ்தானங்கனையுடைய வாக்கினால்
பிரகாசிக்கச் செய்யப்படமாட்டாதோ, சித்சொரூப
மான எந்த பிரம்மத்தினால் இந்த வாக்கு பிரகாசப்படு
கிறதோ, அதுவே ஸர்வபரிபூரணமான பிரம்மமென்
று, சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனாயும், அவ்வநுஷ்டா
னமுடையவனாயும், சகுணத்தியானப்பியாச ஸ்திதி
யைத் தாண்டினவனாயுமிருக்கிற நீ தெரிந்துகொள்.
நாமரூபங்கனையுடைய பிரம்ம, விஷ்ணு, ருத்திராதி
தேவதா ஸ்வரூபங்களாயும், ஸ்தாவர ஜங்கமரூபங்க
ளாயுமிருக்கிற எந்த வஸ்துவை நிற்குண பிரம்மமெ
ன்று, சகுணப்பியாச ஸ்திதியிலிருக்கிற சத்குருவை
யடைந்து உபதேசத்தைப்பெற்று அவ்வநுஷ்டானஞ்
செய்யப் பிரயத்தனப்படாம லிருக்கிறவர்களா லுபா
சிக்கப்படுகிற அப்படிப்பட்ட வஸ்துவானது, நிம்

குணத்தியானூப்பியாசத்திற்கு அருகண உன்னைப் போலொத்தவர்களால் உபாசிக்கப்படவேண்டிய வஸ் துவல்லவென்றுத் தெரிந்துகொள். *

எட்டு ஸ்தானங்களையுடைய வாக்கின் விவரம்:—

ஸூ-|| சுஷெள ஸூநாநி வணூநா
 3-ரஃ சுணூஸிர ஸ்யா
 ஜீஹூ3-9 உணூ டீனூஸூ
 .நாவிகௌஷெளவ தாமூஉ||

சுருதி || அஷ்டௌ ஸ்தானாநி வர்ணா
 முரஃ கண்டஃ ஸிர ஸ்ததா
 ஜீஹ்வாமூலன்ச தன்தாஸ்ச
 நாவிகௌஷ்டௌச தாலுச||

(இ - ள்.) மார்பு, கழுத்து, தலை, நாக்கின்மூலம், பற் கள், மூக்குத்தவாரங்கள், தாண்டிக்கு எட்டும் வாக்கின் வர் ணஸ்தானங்களாம்.

6.

ஸூ-|| யநூநஸா ந3நூதெ
 யெநாஹூ3-9நா3தல

* இந்த மந்திரம்முதல் ஐந்து மந்திரங்களால் தெரியச்செய் யப்படும் விஷயங்கள் சகுணத்தியானத்தை நிந்தித்ததாக அறிந் துகொள்ளக்கூடாது. மற்றென்னவெனில், சம தமாதி நற்கு ணங்களையுடைய சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னையிருக்கிறவன் நிற்குணத்தியானூப்பியாசம் செய்யவேண்டுமேயல்லாமல் சகு ணத்தியானத்தில் மனதை செலுத்தக்கூடாதென்று, சீடனுக்கு குரு, நிற்குணத்தியானூப்பியாசத்திற்குச் சாதனமான நிற்குண பிரம்ம ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கிறவைகளென்றே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

தனெவ ஶ்ர ஹக்ஷம் விபி

நெநடி யபிடி சிவாஸதெ || கூ||

சுருதி || யம்நஸா நமநுதே

யேநாஹர் மநோமதம்|

ததேவ பிரம்மத்வம் வித்தி

நேதம் யதித முபாஸதே.

(கூ)

யசு

யத்

எந்தப்பிரம்ம ஸ்வரூபமானது

சிநஸா

மநஸா

அந்தக்கரணத்தினால்

நசிநுதெ

நமநுதே

நினைக்கமுடியாதோ, (விஷயீகரிக்க

முடியாதோ)

யெந

யேந

எந்தப்பிரம்ம ஸ்வரூபத்தினால்

சிநஃ

மநஃ

அந்தக்கரணமானது

சிதம்

மதம்

விஷயீகரிக்கப் படுமோ (தெரிந்து

கொள்ளப்படுமோ)

தசு, வஸவ

தத், ஏவ

அஃதே

ஷ்ரஹ

பிரம்ம

(சகலத்திற்கும் ஆத்மாவான) பிரம்ம

ஸ்வரூபமாக

விதி

வத்தி

தெரிந்துகொள்.

யசு

யத்

(வெவ்வேறு நாமரூபங்களுடன் கூடிய தேவதாரூபமான) எந்தவஸ்துவை (தெய்வங்களை)

ஐஐஓ

இதம்

இந்தநிற்குண பிரம்மமென்று

உவாவஸ்த

உபாஸதே

(சகுணப்பியாச ஸ்திதியிலிருக்கிற சக்ஞரூப தேசத்தை யடையாதவர்கள்) உபாசிக்கிறார்களோ,

(தசு)

தத்

அது

ஐஐஓ

இதம்

(நிற்குணத் தியாரூப்பியாசத்திற்கு அருகான உன்னைப்போன்றவனால் அறுஷ்டிக்கப் படவேண்டிய) இந்தப் பிரம்மஸ்வரூபம்

ந

ந

அல்ல.

தாத்பரியம்.

அந்தக்கரணம் நான்கென்றும், இரண்டென்றும், ஒன்றென்றும் சந்தர்ப்பாறு சாரமாக கிரந்தங்களில் ஆங்காங்கு சொல்லப்படுகின்றன. நிஜத்தைக்குறித்துத் தன்னியாய்விசாரணை செய்யுங்கால், அந்தக்கரணமானது ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையாலுண்டானதாக முடியும். ஆகையால், அஃது ஐந்து பூதங்களின்

பாகங்களை யுடைத்தானதா யிருக்கவேண்டு மென்பது நிச்சயம். அந்தக்கரணமானது சமஷ்டிவாசகம். அதாவது, பஞ்சபூதங்களினுடைய சேர்க்கையாலுண்டான ஒரு வஸ்துவினுடைய பேராகும். அதில் (அந்தக்கரணத்தில்) ஆகாசத்தின் பாகமானது மற்றுநான்கு பூதங்களினுடைய பாகத்தைப் பார்க்கிலும் அதிகமா யிருக்கும்போதுள்ள சித்த விருத்திக்கு, உள்ளம் எனப்படும். என்றால், பிரக்ஞானம், எனப்படும். அந்த ஸ்திதியில் அந்தக்கரணமானது, சுத்தமாயும், சகல விஷய ஆசைகளற்றதாயும், அந்தர்முக திருஷ்டி வியாபகமாயும், (நிஜமான தன்னைத்தான் தெரிந்து கொள்ளுகிற தென்கிற உட்பார்வையையுடைய ஞானக்கண்ணுடையதாகவும்,) இருக்கும்.

அந்த, அந்தக்கரணத்தில் வாயுவின் பாகம் அதிகப்பட்டு மற்ற பூதங்களின் பாகம் குறைந்திருக்கும் காலையில் உள்ள சித்தவிருத்திக்கு, மனது என்று சொல்லப்படும். அப்படிப்பட்ட ஸ்திதியில் அந்தக்கரணமானது சங்கல்ப விகல்பங்களை யுடைத்தானதாய், புசலுற்ற சமுத்திரம்போல காமசங்கல்பங்களென்ற அலைகளால் நிறைந்திருக்கும்.

அந்தக்கரணத்தில் தேஜஸின் பாகம் அதிகமாயும் மற்ற பூதங்களின் பாகம் குறைந்துயிருக்கும்போதுள்ள சித்தவிருத்திக்கு புத்தி-எனச் சொல்லப்படும். அப்படிப்பட்ட ஸ்திதியில் அந்தக்கரணமானது நிச்சயாத்மகமானதாயிருக்கும். என்றால், நன்மையோ, தீமையோ, ஏதோவொன்றை நிச்சயம் செய்துகொண்டு அம்முகமாய் நிற்கும்.

சீடன்கேள்வி. பசுவினிடத்திலிருந்துண்டான கன்றும், தாய்தந்தைகளாலுண்டான சிசுவும், தன் தாயைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறாப்போல, பிரம்மத்தினிடமிருந்துண்டான அந்தக்கரணமும் பிரம்மத்தை நன்றய்த் தெரிந்துகொள்ளும் என்பதில் சந்தேகம் ஏன்?

தருவின்உத்தரம். அப்படியானால் பசுவினிடமிருந்து வந்த இறந்துபோனகன்றுக்கும், தாய்தகப்பன் மூலமாய்வந்த இறந்துபோன மகனுக்கும், கண்முதலான இந்திரியங்க ளிருந்தபோதிலும் எப்படி தெரிந்துகொள்ளுகிற தில்லையோ, அப்படி பிரம்மத்தினிடத்திலிருந்துண்டானவைகளெல்லாம் பிரம்மத்தை காலத்திரயத்திலும் தெரிந்துகொள்ள முடியா.

சீடன்கேள்வி. பிராணனில்லை யாகையால் தெரிந்துகொள்ளமுடியா. நான்சொன்னது பிராணனுடன் கூடியிருக்கும் கண்முதலியவைகளால் தெரிந்துகொள்ளக் கூடுமென்பதாம்.

தருவின்உத்தரம். அப்படியானால் மூர்ச்சை நித்திரை முதலிய அவஸ்தைகளில் பிராணனும் இந்திரியங்களும் இருந்தும் தெரிந்துகொள்ள முடியாமையால் பிரம்மத்தை (பகவானை) ஒருக்காலும் இந்திரியங்களால் தெரிந்துகொள்ள முடியாது.

ஆகையால் சீடனே! எந்தவஸ்துவானது அந்தக்கரணம் முதலான எல்லாவற்றையும், அவ்வந்தக்கரணத்திற் காதாரமான பஞ்சபூதங்களையும், அப்பூதங்களுண்டாகித்தற் காதாரமான அகங்கார தத்துவத்தையும், அத்தத்துவமுண்டாவதற் காதாரமான மஹத

த்துவத்தையும், அம்மகத்தத்துவ முண்டாவதற் கா தாரமான அவ்வியக்கத்தத்தையும், வியர்பித்துக்கொ ண்மருக்கிறதோ? அதுவே பிரம்மமென்றும், சகுண த்தியானுப்பியாச ஸ்திதியிலிருக்கும் சத்குருபதேசத் தைப் பெறாதவர்கள், ஞாதுரு ஞான ஞேய பேதங்க ளுடன் உபாவிக்கிற வேறு வேறு நாமரூபங்களுடன் கூடின தேவதைகள், சம தமாதி சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தை யடைந்திருக்கிற உன்னைப்போலொத்த வர்களா லதுஷ்டிக்கப்படவேண்டிய இந்த நிர்க்குண பிரம்ம மல்லவென்றுத் தெரிந்துகொள்.

எல்லாப் பிரவிருத்தி நிவிருத்திகளுக்கும் அந்தக் கரணமே காரணமென்பதற்குச் சுருதிப்பிரமாணம்:-

ஸூ-திர காசிஸுகௌரவியுகிஸஸா ஸூபிஹூபி
யு-திராயுகிஹூ-ய ஸீ-ஹீ-நி-தெ-தஸ
வவ-ஹ-ஹ வனவ||

சுருதி || காமஸங்கல்போ விசிஷிதஸா
சர்ரத்தா அசர்ரத்தா த்ருதி
ரத்ருதி ர்ஹீ ர்தீ ர்பீ
ரித்யேதத் ஸர்வம் மநவவ||

(இ - ள்.) கோரிக்கை, சங்கல்பம், இச்சை, சிரத்தை, அச்சிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், லஜை, புத்தி, பயம் முதலான இவைகளெல்லாம் மனதாசிய அந்தக்கரணத்தில் விரிபவைகளே யென்று, வாஜஸநேய சுருதியில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

ஸோ|| வரஹாவஜிரநனொ

ஹவஜீதா சு-ஹ. ஸோ-கக.

சுலோ || பரம்பாவமஜாநந்தே

பகவதீதை. அத்-சு-ஸலோ-கக.

ஸோ|| நத-பிரிஷிரநனி

ஹவஜீதா. சு-ஹ. ஸோ-உச.

சுலோ || நதாமபிஜாந்தி

பகவதீதை. அத்-சு-ஸலோ-உச.

அந்தக்கரணத்தி னம்சமான ஞானமுங் கூட பிர்ம்
மரிஷ்டையில் இருக்கமாட்டாதென்பதற்கு:—

ஸோ|| ஜாநஸ்யம்நஸ்யுசுஜிமுகதகரொண-வஸி

சூ-தவொய. ஸோ-நு.

சுலோ || ஞாநட்ஸ்வயம்நஸ்யேத் ஜலம்கதகரோணுவத்

(ஆத்ம - சுலோ - நு.)

(இ - ள்.) தேற்றுவ் கொட்டையை அரைத்து சேற்றுச்
ஜலத்திற்கலந்துவைத்த சற்றுநாழிகைக்குப் பிறகு, அத்தேற்
றுவ்கொட்டையின் ரேணுக்கள் அச்சலத்திலுள்ள அழுக்கெல்
லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்ந்து அடியிற் றங்கும்டடிசெய்து
தானும் அந்த அழுக்குகளுடன் சேர்ந்துவிடுவதினால் தாகத்
துக்குறிய சுத்தமான ஜலம் மேலே நின்றுவிடுவதுபோல்,
அந்தக்கரணத்தின் உத்தமம்சமான ஞானமானது அவிவேகத்
தைப்போக்கி அந்தக்கரணத்தைப் பிர்ம்மத்தில் லயிக்கச்
செய்து தானும் நசித்துவிடும்.

7.

ஸோ|| யஜக்ஷ-ஷாநவஸுதி

யெநவக்ஷ-ஓஷிவஸுதி

தடெவவ்ய ஹக்ஷவ்வி⁸

நெநடிபடிடிஹ்வாஸதெ||

எ||

சுருதி || யச்சக்ஷ-ஹ்வா நபஸ்யதி

யேந சக்ஷ-ஹ்வி பஸ்யதி|

ததேவ பிரம்மம் த்வம் வித்தி

நேதம் யதித முபாஸதே (எ)

யசு

யத்

எந்த பிரம்மஸ்வரூபமானது

ஹக்ஷ-ஹ்வா

சக்ஷ-ஹ்வா

(ரூபங்களைக் கிரகிக்கிற) நேத்திரத்

னால்

ந, வஸு)தி

ந, பஸ்யதி

பார்க்கமுடியாததோ,

யெந

யேந

(எல்லாவற்றிலும் சைதன்னிய ஸ்வ
ரூபமாயிருக்கிற) எந்த பிரம்மவஸ்
துவினால்

ஹக்ஷ-ஹ்வி

சக்ஷ-ஹ்வி

கண்களினுடைய வியாபாரங்கள்

வஸு)தி

பஸ்யதி

பார்க்கப்படுமோ, (வ்ஷயீகரிக்கப்ப
டுமோ, எனில், பிரம்மசைதன்னிய
த்தின் உதவியில்லாமல் 'கண்கள்
பார்வையைஉடைத்தாயிருக்கமுடி
யாது என்பது).

தசு, வனவ
தத், ஏவ

அதுவே,

ஹ ஹ
பிரம்ம

பிரம்மமென்று

ஹம்
த்வம்

நீ

விஜி
வித்தி

தெரிந்துகொள்.

யசு
யத்

(நாமரூபங்களுடன் கூடின தேவதா
ரூபமாக) எந்தவஸ்துவை

ஐஐம்
இதம்

இந்த பிரம்மமென்று

உபாஸதே
உபாஸதே

(சகுணத்தியான ஸ்திதியிலிருக்கிற ச
த்குரூபதேசத்தைப் பெறாதவர்கள்
நிரவயவமாயிருக்கிற பொருளுக்கு
அவயவங்களைக் கற்பித்துக்கொண்
டு) உபாஸனை செய்கிறார்களோ,

(தசு)
தத்

அது

ஐஐம்
இதம்

(நிற்குணத் தியானப்பியாசத்திற் கரு
கண உன்னைப்போலொத்த சாத
னசதுஷ்டய சம்பந்தையுடையவர்

களால் உபாவிக்கப்படவேண்டிய)
இந்தபிரம்மஸ்வரூபம்

ந
ந

அல்ல.

தாத்பரியம்.

ஸொ || யயாவூ காஸயதெதுகம்
கூதம்_{ஸ்} லொகூரீ_{ஸ்} லாவீ_{ஸ்}
கெஷு_{ஸ்} து_{ஸ்} லெஷு_{ஸ்} தீ_{ஸ்} தயாகூ_{ஸ்} தம்_{ஸ்}
வூ காஸய திலாரத ! ||

ஹவஜீ_{ஸ்} தா. ஈ.கந. ஸொ-நச.

சுலோ || யதா ப்ரகாசயத்யேகம்
க்ருத்ஸம் லோக மிமம் ரவி_{ஸ்}!
கேஷத்ரம் கேஷத்ரீ ததா
க்ருத்ஸம் ப்ரகாசயதி பாரத !||

(பகவத்கீதை. அத்-கந-சுலோ-நச.)

(இ - ள்.) சூரியன் இப்பிரபஞ்சத்திலுள்ள எல்லாவற்றையும் எப்படி பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டிருக்கின்றானோ, அப்படி பரமாத்மா இந்த சராசர பிரபஞ்சரூபமாயுள்ள சகலத்தையும் பிரகாசிக்கச்செய்கிற ரென்றார்போலும்,

ஸூ-தி || ஸ-ஓயெ-யாயா ஸ்வ-ஓயொகஸூ_{ஸ்} உக்ஷ-ஓ_{ஸ்}
நலீ_{ஸ்} வு_{ஸ்} தெ_{ஸ்} லாக்ஷ-ஓ_{ஸ்} லெஷ-ஓ_{ஸ்} லாவீ_{ஸ்} லெஷ-ஓ_{ஸ்}
லெஷ-ஓ_{ஸ்} ! லொகஸூ_{ஸ்} யா ஸ்வ-ஓ_{ஸ்} லெஷ-ஓ_{ஸ்} தா_{ஸ்} லாவீ_{ஸ்}
தூ_{ஸ்} நலீ_{ஸ்} வு_{ஸ்} தெ_{ஸ்} லொக லெஷ-ஓ_{ஸ்} லெஷ-ஓ_{ஸ்} லாவீ_{ஸ்}
லெஷ-ஓ_{ஸ்} !

ஸகீயாயெஷுவதஷுஷெ

ஸகுயாரொகாயயாஜநாஃ

சூத்ரவொய. ஸூரா-கக்.

சுலோ || ஆத்மசென்ய மாச்ருத்ய
தேஹந்திரிய மனோதியஃ |
ஸ்வகீயார்தேஷுவர்தன்தே
ஸகுயாரலோகம் யதாஜநாஃ ||

(இ - ள்.) ஜனங்கள் எப்படி சூரியப்பிரகாசத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் காரியங்களில் பிரவிர்த்திக்கின்றார்களோ, அப்படி ஸ்தூலாதிதேகங்களும் ஞானகர்மநதிரியங்களும் பிராணதிவாயுக்களும் மனது, புத்தி முதலியவைகளும், பரமாத்ம சைதன்னியத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு தங்கள் விஷயங்களில் பிரவிர்த்திக்கின்றன, என்றும்போலும்.

இயற்கையாகவே ஜடமாகவிருக்கிற வாக்கேந்திரியமானது எந்த பரமாத்மவஸ்துவை வசனங்களால் சமீபிக்கமாட்டாதோ, எந்தவாக்கை சைதன்னிய ஸ்வரூபமாயிருக்கிற பரமாத்மவஸ்துவை வசனக்கிருத்தியங்களைச் செய்யும்படி செய்கிறதோ, அதுவே பரமாத்மவாகிய பிர்ம்மவென்றும், சித்தத்தை யபகரிக்கிற சத்குரூபதேசத்தை யடையாமல், வித்தத்தை யபகரிக்கிற அஸத்துக்களின் உபதேசத்தைப் பெற்றிருக்கும் அவிவேகிகளால், நிரவயவ ஸ்வரூபியாயிருக்கிற வஸ்துவிற்கு அவயவாதிகளைக் கல்பித்து நாமரூபங்களுடன் சகுணமாய் உபாசிக்கப்படுகிற தெய்வமானது, சாதனசதுஷ்டய சம்பன்னனையும் சத்குருவையடைந்து உபதேசிக்கப்பெற்று நிற்குணத் தியானப்பியா

சத்திற்கு அருகண உன்னைப்போன்றவர்களால்
உபாசிக்கப்படவேண்டிய இந்த நிற்குண பிரம்மமல்ல
வென்றுத் தெரிந்துகொள்ளக் கடவை. அப்படியே.

எட்டாவது மந்திரம்.

8.

ஸ்ரீ-அதிஹ்யோர்தெணநஸ்ரீ-ணோதி

யெநஸ்ரீ-அதிஹ்யோ-தா

ததெவஸ்ய ஹக்ஷுவிசி

நெஹ்யதிஹ்யோ-வாஸதே||

அ||

சுருதி || யச்ரோத்ரேண நஸ்ருணேதி

யேநச்ரோத்ர மிதம் ஸ்ருதம்|

ததேவ பிரம்மத்வம் வித்தி

நேதம் யதித முபாஸதே||

(அ)

யசு

யத்

எந்த பிரம்மமானது

ஸ்ரீ-அதிஹ்யோர்தெண

ஸ்ரோத்ரேண

காதினால்

நஸ்ரீ-ணோதி

ந, ஸ்ருணேதி

கேட்கமுடியாததோ,

யெந

யேந

(சகலத்திற்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற)

எந்த வஸ்துவினால்

ஊழ், ஸ்ரோத்ரம்
இதம், ஸ்ரோத்ரம் இந்தக்காதானது

ஸ்ரோத்ரம்
ஸ்ரோத்ரம்

கேட்கிறதோ,

தசு, வனவ
தத், ஏவ

அதுவே

ஹ
பிரம்ம

மர்ம்மமென்று

ஹ
த்வம்

நீ

விசி
வித்தி

தெரிந்துகொள்.

யசு
யத்

(நாமரூபங்களை யுடைத்தான) எந்த
வஸ்துவை

ஊழ்
இதம்

இந்த பிரம்மமென்று

உவாஸதே
உபாஸதே

(அவிவேகிகள் எந்ததெய்வத்தை வித்
தாபஹார குருவினாலுபதேசிக்கப்
பட்டு, அவயவங்களைக் கற்பித்து
நாமரூபங்களுடன் சகுணமாக) உ
பாசிக்கிறார்களோ

தசு
தத்

அந்ததெய்வமானது,

உஉஃ (சாதன சதுஷ்டயத்தையுடைய நிற்
இதம் குணத்தியாஓப்பியாசத்திற்குத் த
குந்த உன்னைப்போன்றவர்களால்
உபாசிக்கப்படத்தக்க) இந்தப் பிர
ம்மஸ்வரூபம்

ந

அல்ல.

ந

தாட்பரியம்.

திக்கு என்ற தேவதையை அதிதைவதமாகவுடைய
தும், பஞ்சபூதங்களில் அக்கினியின் அம்சமானதும்,
மனோவியாபாரத்துடன் கூடினதும், இவைகளெல்லா
மிருந்தபோதிலும் ஆத்ம சைதன்னியத்தினுடைய
ஒத்தாசையை யடையாமல் தானாகக் கேட்கக்கூடிய
சக்தியற்ற ஜடமானதுமான சுரோத்திரேந் திரியமா
னது, தனக்குச் சக்தியைக் கொடுக்கிற பிரம்மத்தை
(ஆத்மாவை—பகவானை) தெரிந்துகொள்ளமாட்டாது.
எந்த சைதன்னியத்தினால், இக்காது முதலியன சக
லமும் தங்கள் தங்கள் கோளங்களிற் பிரவிர்த்திக்கின்ற
னவோ, அதுவே பிரம்மமென்றும், ஞானரு ஞான
ரூய பேதங்களுடன் நாமரூபங்களை யுடைத்தான
தாய்ச் சத்ருரூபதேசத்தை யடையாதவர்களால் உபா
சிக்கப்படும் அத்தெய்வமானது, சாதன சதுஷ்டயத்
தை அப்பியாசித்து சத்ருரூபதேசத்தைப் பெற்றிருக்
கிற உன்னைப்போன்றவர்களால் உபாசிக்கப்படவேண்
டிய இந்தப்பிரம்மல்லவென்றுத் தெரிந்து கொள்.

ஒன்பதாவது மந்திரம்.

9.

ஸ்ரூகி || யசுபுராணே ந நபுராணிதி
 யெநபுராண வுணீயதே |
 ததெவ ஸு ஹகூவிதி
 நெடியடிடிடிவாவதே || கூ ||

சுருதி || யத்ப்ராணே ந நப்ராணிதி
 யேநப்ராண ப்ரணீயதே |
 ததேவ பிர்ம்மத்வம் வித்தி
 நேதம் யதித முபாஸதே || (க) ||

யசு
 யத்
 எந்த பிர்ம்மஸ்வரூபமானது

புராணே ந (உச்சவாஸ, நிச்சவாஸரூபமாயிருக்
 ப்ராணே ந கிற) பிராணவாயுவினால்

ந, புராணிதி (வாஸனைகளைத் தெரிந்துகொள்ளுகிற
 ந, ப்ராணிதி சேஷ்டை யிருக்கிறூப்போல) தெ
 தெரிந்துகொள்ளப் படமாட்டா
 தோ,

யெந (சைதன்னியஸ்வரூபமான) எந்தப்
 யே ந பிர்ம்மத்தினால்

புராணம்
 ப்ராணம் பிராணவாயுவானது

புணீயதெ சேஷ்டையையுடைத்தானதாகச் செ
ப்ரணீயதே ய்யுப்படுகிறதோ,

தசு, வனவ அதுவே
தத்; ஏவ

ஹ ஹ பிரம்மமென்று
பிரம்ம

கூம் றீ
த்வம்

விபி தெரிந்துகொள்.
வித்தி

யசு (நாமரூபக்கிரியையையுடைய பிரம்ம
யத் விஷ்ணு, ருத்திராதி தேவதைக
ளாக) எந்த வஸ்துவானது

ஹம் இந்த நிற்குண, நிரவயவ பிரம்மமாக
இதம்

உவாவதெ (சத்குரூபதேசத்தையடையாத சகு
உபாஸதே ணப்பியாச ஸ்திதியிலிருக்கிறவர்க
ளால்) உபாவிக்கப்படுகிறதோ,

தசு அந்த வஸ்துவானது
தத்

ஹம் (சாதனசதுஷ்டய ஸ்திதியையடைந்
இதம் து சத்குரூபதேசத்தை யடையக்

கூடிய உன்னைப் போன்றவர்களால், உபாசனை செய்யப்படவேண்டிய) இந்த நிற்குணப் பிரம்மம்

ந

க

அல்ல.

தாத்பரியம்.

பிருதிவியை அதிதைவதமாகவுடையதும், அந்தக் கரணத்துடன் கூடினதாய் மூக்குத் துவாரங்களில், சைதன்னிய ஒத்தாசையில்லாமல் உச்சவாஸ நிச்சவாஸ ரூபங்களாகிய சுவாசக்கிரியைகளைத் தானாகச் செய்யமுடியாத ஜடமாயுமிருக்கிற பிராணனானது, பிரம்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாது. சைதந்நியஸ்வரூபமாயிருக்கிற எந்த வஸ்துவினால் இந்தப்பிராணிகளெல்லாம் சேஷ்டையை யுடைத்தானவைகளாயிருக்கின்றனவோ, அதுவே பிரம்மமென்றும், ஞானதுரு, ஞான, ஞேய பேதங்களுடன் சகுணமாக உபாவிக்கப்படுகிறது. இந்தப்பிரம்மமெல்லவென்றுத் தெரிந்துகொள். எந்த வஸ்துவானது சர்வாந்தரியாமியாயும், ஸ்வப்பிரகாசத்தை யுடையதாயும், எல்லாவற்றையும் தன் தன் வியாபாரங்களில் பிரவிர்த்திக்கிறதற்கு ஹேதுவாயுமிருந்து பிரேரணை செய்கிறதோ, அதுவே ஸர்வபரிபூர்ணமான பிரம்மமென்றும், அப்படிப்பட்ட பிரம்மம் ஒன்றே “இதம்”, இதுவென்ற சப்தத்திற்கு விஷய மாகாதென்றும், அறிவிப்பதற்காக, இந்த முதல்கண்டம் நான்காவது மந்திரம்முதல் இந்த மந்திரம் வரைக்கும் உள்ள, பிரதி மந்திரத்திலும், “ஏவ” அதுவே, என்கிற பதமானது உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்.

சுலோ || த்வக த்யாத்ம் மிதிப்ரோக்தம்
 ஸ்ப்ருஷ்டவ்யம் ஸ்பர்ஸ லக்ஷணம்|
 அதிபூதம் ததித்யுத்தம்
 வாயுஸ்தத்ராதி தைவதம்|| (கடு)

ஸ்ரோ|| உக்ஷாரஃஜ்யாதூதித்யுக்ஷம்
 ஜ்யஷ்டவ்யம்ஸ்யவக்ஷணம்|
 சுயிஹக்ஷுதததித்யுக்ஷம்
 ஸூதித்யுத்ராதித்யுக்ஷம்|| ககூ||

சுலோ || சக்ஷாரத்யாத்ம் மித்யுத்தம்
 த்ருஷ்டவ்யம் ரூபலக்ஷணம்|
 அதிபூதம் ததித்யுத்தம்
 ஆதித்யோத்ராதி தைவதம்|| (ககூ)

ஸ்ரோ|| ஜிஹாஃஜ்யாதூத்யாவஹாஃஜ்யம்
 சுயிஹக்ஷுத்யாவஹாஃஜ்யம்|
 வரஹ்நொஹ்வதாதத்யு
 ஜிஹாயாஜ்யிஹ்வதம்|| கஎ||

சுலோ || ஜிஹ்வாத்யாத்ம்ம் தயாஸ்வாத்யம்
 அதிபூதம் ரஸாத்மகம்|
 வருணே தேவதாதத்ர
 ஜிஹ்வாயா மதிதைவதம்|| (கஎ)

ஸ்ரோ|| வ்யாணஃஜ்யாதூதித்யுக்ஷம்
 வ்யாதவ்யம்ஸ்யவக்ஷணம்|
 சுயிஹக்ஷுதததித்யுக்ஷம்
 வ்யாணவ்யுத்ராதித்யுக்ஷம்|| கஅ||

- சுலோ || வாகத்யாத்ம் மிதிப்ரோக்தம்
வக்தவ்யம் சப்தக்ஷணம் |
அதிபூதம் ததித்யுத்தம்
அக்நிஸ்தத்ராதி தைவதம் || (கக)
- ஸ்லோ || ஊஸாவயித்யா தித்யுத்தம்
சூராதவ்யுயசலவெசு
சுயிலுத்தம் ததித்யுத்தம்
ஊஸூயித்யுத்தம் || ௨௦ ||
- சுலோ || ஊஸ்தாவத்யாத்ம் மித்யுத்தம்
ஆதாதவ்யன்ச யத்பவேத் |
அதிபூதம் ததித்யுத்தம்
இந்திரஸ்தத்ராதி தைவதம் || (௨௦)
- ஸ்லோ || வாகத்யாத்ம் மித்யுத்தம்
மனுவ்யுத்தம் ததித்யுத்தம்
சுயிலுத்தம் ததித்யுத்தம்
வீஷுத்தம் ததித்யுத்தம் || ௨௧ ||
- சுலோ || பாதாவத்யாத்ம் மித்யுத்தம்
கந்தவ்யம் தத்யாத்பவேத் ||
அதிபூதம் ததித்யுத்தம்
விஷுத்தம் ததித்யுத்தம் || (௨௧)
- ஸ்லோ || வாகத்யாத்ம் மித்யுத்தம்
விஷுத்தம் ததித்யுத்தம்
சுயிலுத்தம் ததித்யுத்தம்
விஷுத்தம் ததித்யுத்தம் || ௨௨ ||

சுலோ || பாயுரிந்திரிய மத்யாத்மம்
விஸர்கஸ்தத்ர யோபவேத்|
அதிபூதம் ததித்யுத்தம்
ம்ருத்யுஸ்தத்ரூதி தைவதம்|| (உஉ)

ஸ்லோ|| உவஸூந்ரியபிஷ்ராதம்
வி யாஷ்ராதநகாரணம்|
சுயிஹுதம் ததித்யுத்தம்
சுயிஷெவம்ப்ரஜாவதி|| உரு||

சுலோ || உபஸ்தேந்திரிய மத்தியாத்மம்
ஸ்திரியாத் யானந்த காரணம்|
அதிபூதம் ததித்யுத்தம்
அதிதைவம் ப்ரஜாவதி|| (உரு)

(இ-ள்.) அத்தீயாத்மம். அதிபூதம். அதிதைவம்.

வாக்ஞ ஆகாசத்தின்
 ஆகாசாம்சமான அக்கிரி.
 சப்தலக்ஷணம்.

பாணி (கை) தேஜஸின்
 ஆகாசாம்சமான
 தானப்பிரதி இந்திரன்.
 கிரகலக்ஷணம்
 (கொடுத்தல்வாங்கல்.)

பாதம் (கால்) வாயுவின் ஆகாசாம்சமான
 கமன லக்ஷணம் விஷ்ணு,
 (நடக்கை.)

பாபு
(மலத்துவாரம்)

பிருதிவியின்
ஆகாசாம்சமான்
விஸர்கலக்ஷணம்
(மலங்கழித்தல்.)

மிருத்யு.

உபஸ்தம்
(ஜலத்துவாரம்.)

ஜலத்தின் ஆகாசாம்சமான
ஆனந்த லக்ஷணம்
(சம்போகக்கருவியும்
துவாரமும்.)

பிரஜாபதி.

ஸோ || 3 தொஜ்ராத்ரீ திவ்ரோக்ஷம்
3 ஜ்வர்த்ரயஸஹவெசு
சுயில்த்ரதத்தித்ரக்ஷம்
வந்ரூஷ்ராயிவெவதம் ||

உச ||

சுலோ || மனோத்யாதம் மிதிப்ரோக்தம்
மன்தவ்யம் தத்ரயத்பவேத்
அதிபூதம் ததித்யுக்தம்
சந்திரஸ்தத்ராதி தைவதம் ||

(உச)

ஸோ || வ-3 ர்ராத்ரீ த்ரக்ஷம்
வெரூஷ்வர்த்ரயஸஹவெசு
சுயில்த்ரதத்தித்ரக்ஷம்
சுயிவெவ்ரூஷ்ரஹவதி ||

உரு ||

சுலோ || புத்திரத்யாதம் மித்யுக்தம்
போத்தவ்யம் தத்ரயத்பவேத்
அதிபூதம் ததித்யுக்தம்
அதிதைவம் ப்ரூஹஸ்பதி ||

(உரு)

ஸோ || சுஹாகாரஸ்யாத்ரக்ஷம்
சுஹாகேதவ்ரூஷ்வரீவவ

புத்தி	தேஜவின் பிருதிவியாம்சமான போதலக்ஷணம்.	பிரஹஸ்பதி.
சித்தம்	ஜலத்தின் பிருதிவியாம்சமான சிந்தனலக்ஷணம்.	கேத் ரக்ருன்.
அகங்காரம்	பிருதிவியின் பிருதிவியாம்சமான அஹம்கர்த்திருத்துவ் லக்ஷணம்.	ருத்திரன்.
தமஃ	ஆகாசத்தின் பிருதிவியாம்சமான விகாரலக்ஷணம்.	ஈஸ்வரன்.

இந்த பஞ்சீகரண விவரமானது, இந்த வியாக்கியான கர்த்தாவால் ரசியிக்கப்பட்டிருக்கிற “ஆத்ம போத தத்துவார்த்த தீபிகையில்” நன்றாய் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவ்விடத்தில் பார்த்துக் கொள்ளவும்.

மேற்சொன்ன சுலோகங்களெல்லாம் ப்ரீமத் பரம ஹம்ஸ சுரேஸ்வராசாரியாரவர்களால் ரசியிக்கப்பட்டிருக்கிற பஞ்சீகரண வார்த்திகத்தி விருக்கின்றன.

சாமவேதத்தின் தலவகாரோபநிஷத்தென்ற
கேரோபநிஷத்தின்
முதலாவதுகண்டம்-முற்றிற்று.

ஓம் தத்ஸத்.

ஓம் தசு வசு

ஸ்ர ஹாவ-ஃ ஸவ-ஃ.

இரண்டாவது கண்டம்.

முதலாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

முதலாவது கண்டம் இரண்டாவது மந்திரத்தில், செவிக்குச் செவியென்றும், மனதிற்கு மனதென்றும், நான்காவது மந்திரத்தில், அறியப்பட்டதற்கும் அறியப்படாததற்கும் வேறானதென்றும், ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பதாவது மந்திரங்களில் வாக்கு, மனது, கண், செவி, பிராணன், இவைகளால் பிரம்மத்தைச் சொல்லவாவது, நினைக்கவாவது, பார்க்கவாவது, கேட்கவாவது அல்லது முகரவாவது முடியாதென்றும், எந்த வஸ்துவில்லாவிடில் இந்தவாக்கு முதலியவைகள் தங்கள் தங்கள் கிரியைகளைச் செய்ய மாட்டாவோ அதுவே பிரம்மமென்றும், சொன்ன இவை முதலான வாக்கியங்களினால் ஆத்மஸ்வரூபமாகிய பிரம்ம லக்ஷணங்களை எல்லாம் கேட்டு, “எல்லாவற்றிற்கும் நானே ஆத்மாவாக இருக்கிறேன்” என்று நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டவனைப்போல நடனிக்கும் சீடனைப்பார்த்துக் குரு சொல்லுகிறதாவது:—

ஓ சீடனே! “நான் ஆத்மாவை (பிரம்மத்தை) நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேன்” என்று நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்திதி, எனக்கு மிகவும் சந்தோஷகரமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் நீ பிரம்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விதமாய் தெரிந்துகொண்டனயோ அல்லவோ என்ற சந்தேகமாத்மிரம் எனக்கு

நிவாரணமாகவில்லை! ஏனெனில், “நான் பிரம்மத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேன்” என்ற உன்னுடைய எண்ணப்பிரகாரம் தெரிந்துகொள்ளுகிறவன், தெரியப்படும்வஸ்து, தெரிந்துகொள்ளும் கருவி என மூன்று பதார்த்தங்களில்லாமல் தெரிந்துகொள்ளுகிற தென்பது முடியாது. ஆகையால், “நான் பிரம்மத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேன்” என்ற உன்னுடைய நினைவு நம்பத்தகுந்த தன்று. நீ அப்படிப்பட்ட ஸ்திதியை யடைவதற்காகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய பாகங்கள் பின்னும் சில உண்டு. அவைகளையும் உனக்குத் தெரியச்செய்கிறேன், தெரிந்துகொள்: எப்படி எனில்:—

1.

ஸ்ரூகீ॥ யஜிந்யவெஸ-வெஷி டஹுஷெவாவி
நகுந-கூவெஸுஷுஹுஷொர-குஷ-
யஷுஷுஷ-யஷுஷுஷெவெ ஷுஷுந-ஜீஷா-
ஷுஷெவ தெஷெநுஷிஷிஷு॥ க॥

சுருதி ॥ யதிமந்யஸேஸ-வேதேதி தப்ரமேவாபி
நாகம் த்வம்வேத்த ப்ரம்மணோரூபம்।
யதஸ்யத்வம் யதஸ்ய தேவேஷ்வதநு
மீமாம்ஸ்யமேவ தேமந்யேவிதிதம் ॥க॥

(சுஷு)
அஹம்

நான்

ஹி ஹ
பிரம்ம

பிரம்மஸ்வரூபத்தை

வ-வெடி, ஐதி நன்றாய்த்தெரிந்துகொண்டேனென்று
ஸுவேத, இதி

கூவ
த்வம் நீ

பெருவெ, யதி நினைப்பாயேயாகில்,
மந்யஸே, யதி

(தசு) அது (அந்த நினைவு)
தத்

ஐஹ, வனவ, (ஐ
வதி) அல்பமாகமுடியும்.
தப்ரம், ஏவ, பவதி

கஸூ, ஹஹ (தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற)
ணஃ அந்த பிரம்மத்தினுடைய
அஸ்ய, பிரம்மணஃ

யசு, ரூவம் எந்தரூபத்தை
யத், ரூபம்

கூவ (சிசுமுதல் கிழவன்வரையிலுள்ள இச்
த்வம் சரீரமாக) நீ

வெசு, (ஐதி) தெரிந்துகொண்டேனென்று
வேத்த, இதி

(பெருவெ, யதி) நினைப்பாயேயாகில்
மந்யஸே, யதி

(தடிவி)
ததபி

அதுவும்,

சுவரூ)
அஸ்ய

இந்தப் பிரம்மத்தினுடைய

யசு, (ரூபம்)
யத், ரூபம்

எந்தரூபத்தை

பெவெஷு-
தேவேஷு-

தேவதாரூபங்களில் (இந்திரன், அக்
கிரி முதலான தேவதாரூபங்களா
யுள்ள கரசரணாதி அவயவங்களையு
டைய சகுணரூபமாக)

வெசு, (ஊதி)
வேத்த, இதி

தெரிந்துகொண்டேனென்று

(பிநு)வெ, யதி)
மந்யஸே, யதி

நினைப்பாயாகில்

(தடிவி)
ததபி

அதுவும்,

(டிஹு, ஊவ)
தப்ரம், ஏவ

அல்பமாகமுடியும், என்பது

நூநூ
நூநம்

நிச்சயம்.

சுபநூ
அதநூ

(அப்படியானால்) அதன்பிறகு (என்ன
செய்யவேண்டுமெனில்)

(தசு) அந்தப்பிரம்ம ஸ்வரூபமானது
தத்

தெ, (கூயா) உனக்கு (உன்னால்)
தே த்வயா

ஜீரோஸ்ய)ஃ, ணவ(குருபதேசமூலமாய்) நன்றாய் விசார
மீமாம்ஸ்யம், ஏவ ணைசெய்து ஸ்வாதுபவத்தால் தெரி
ந்துகொள்ள வேண்டியதேயாம்.

(தசு) (என்ற குருசொன்ன வாக்கியங்களைக்
தத் கேட்டு) அந்தப்பிரம்ம ஸ்வரூபமா
னது

விதிதம், (ஐதீ) ஸ்வாதுபவத்தால் தெரிந்துகொள்ளக்
விதிதம், இதி கூடியதாக

ஜெநு) நினைக்கிறேன் (என்று சீடன் பதில்
மய்யே சொன்னான்.)

தாத்பரியம்.

“கேரேஷிதம்” “யார் பிரேரணைசெய்கிறார்”
என்ற இவைமுதலியகேள்விகளை முதலாவதுகண்ட
த்தினூரம்பத்தில் கேட்டசீடன், அதற்குவிடையாகச்
சொன்ன குருவினுடைய வாக்கியங்களையெல்லாம்
நன்றாய்க்கேட்டபிறகு “நான்பிரம்மத்தை நன்றாய்த்
தெரிந்துகொண்டேன்,” என்றான்.

அப்பொழுது குரு சீடனிடத்தில சந்தேகமுடை
யவரூகி தன்னுடைய உபதேசத்தைச்சரியாய்ச் சீடன்

கிரகித்தானே அல்லவோ வென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும்பொருட்டு சீடனைக் குருகேட்கிறதாவது:-

“ஓ சீடனே” எந்தவஸ்து தெரிந்துகொள்ளப்படுமோ அது தெரிந்துகொண்டவனுக்கு விஷயமாகிவிடுமல்லவா? எப்படியெனில், “நான் புஸ்தகத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன்” என்பதில் தான்வேறு புஸ்தகம் வேறாகவும், புஸ்தகம் என்றால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட வஸ்துவாகவும் ஆகிவிடுமல்லவா? இதுவுமல்லாமல், ஒரு வஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்குத் தெரிந்துகொள்பவன், தெரிந்துகொள்ளப்படும்வஸ்து தெரிந்துகொள்ளும் கருவி என மூன்று பதார்த்தங்கள் அவசியமல்லவா? முதலாவது கண்டத்தின் இரண்டாவது மந்திரத்தின் மூலமாய் றீ என்ன தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாய்? அதை நன்றாய் றீ கவனித்திருப்பாயாகில், வாக்குக்கு வாக்காயும், செவிக்குச் செவியாயும், மனதிற்கு மனதாயும், கண்ணுக்குக் கண்ணாயும், பிராணனுக்குப் பிராணனாயுமிருக்கிற தெதுவோ, அதுவே பிரம்மமென்றல்லவா முடியும்? அப்படியானால் மனதினாலும் இந்திரியங்களினாலும் தெரிந்துகொள்ள முடியாததெதுவோ அதுவே பிரம்மமென்றல்லவா சித்தாந்தமாயிற்று? ‘சின்னும், நெருப்பானது இதரபதார்த்தங்களைப் பிரகாசிக்கச்செய்யும், தகித்தலையுஞ்செய்யும், இதரபதார்த்தங்களால் நெருப்பைப் பிரகாசிக்கச்செய்ய முடியாது, தகித்தலையுஞ்செய்யமுடியாது ஆகையால், பிரம்மவஸ்துவொன்றே எல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கச்செய்து தானும் பிரகாசிக்கும். பிரம்மத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்கிற வஸ்துக்

கள் எங்குமில்லையென்று முதல்கண்டத்தில் இதுவரைக்குமே உனக்குச்சொல்லி இருக்கிறேனல்லவா? அப்படியிருக்க ஒன்றிற்கும் விஷயமாகாத பிரம்மத்தை “நான் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேன்” என்று நீ சொல்லும் வார்த்தை பொய்யாகமுடிந்தது: ஆகையால், அவைகள் மிகவும் அல்பமானது (இழிவானது) அதினால் உன்வார்த்தைகள் நிந்திக்கத்தக்கவைகள். அத்யாத்மிக (நாமரூபங்களை யுடையவாவது அல்லது சரீரத்தையுடைய வஸ்து) அதிபௌதிக (பஞ்சபூதங்களின் அம்சத்தை யுடையவஸ்து) அதிதைவிக (எதாவது தேவதையை அதிஷ்டானமா யுடையவஸ்து) ங்களற்றதும், தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்றதுமான பிரம்மத்தை, பஞ்சபூதசேர்க்கையா லுண்டான ஞானகர்மேந்திரிய அந்தக்கரணங்களையுடைய இச்சரீரமாகவாவது, அல்லது சரீரியாகிய அவித்தியாபிரதிபிம்பிதனான ஜீவனாகவாவது, தெரிந்துகொண்டேனென்று சொல்வாயேயாகில் அவைகளும் நிந்திக்கத்தக்கவைகளேயாம்; அப்படிக்கல்லாமல் ஒருக்கால் இந்தப் பிரம்மத்தை மாயோபாதிக்கர்களான பிரம்ம விஷ்ணு உருத்திராதியர்க ளென்றாவது, அல்லது இந்திரன் அக்கிரி முதலானதேவதா ஸ்ரூபமென்றாவது தெரிந்துகொண்டே நென்பாயாகில், அச்சொற்களும் நிந்திக்கத்தக்கவைகளேயாம். இந்த ஆத்மதத்துவமாகிய பிரம்மமானது சிலபேர்களுக்கு குருவையடைந்து உபதேசத்தைப் பெற்றபோது உள்ளபடி போதமாகும், சிலருக்கு விபரீதமாய் போதமாகும், பின்னும் சிலருக்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலாய்விடும், மற்றும்

சிலருக்குப் போதப்படுகிறதேயில்லை. அதிகமாய்த் தர்க்கம் வாசித்தபேர்கள் இதை யடைகிறது மிகத்துர்லபம், இந்திரன் இந்தப் பிரம்மவித்தையை உபதேசிக்கப்பெற்றபோது அதாவது,

ஸூ-தி || “யவனஷொக்ஷிணி வ-ரா-ஷொஜ்யஸூ)
தெ வனஷதக்ருதே திஷொவா லெஷதடி
ஜுகஜியதெத உ ஹேதி” ||

(மூ. IV. XV. 1.)

சூருதி || “யஷஷொக்ஷிணி புருஷோத்ருஸ்யதே ஏஷதஜு
த்மேதிஷொவா சைததம்ருத மபயமேதத்ப்ரும்
மேதி” ||

(சாந்தோ. பிரபா. ச. கண்டம். கரு. வாக்-க.)

(இ-ம்.) ஓ தேவதைகளுக்கு ராஜனான இந்திரனே! உன்னுடைய நேத்திரத்தின் மூலமாய் நீயே உன் எதிரே ஆகாயத்தில் பார்க்கிற சாயாபுருஷனே ஆத்மா. அதுவே அமிருதமானது, அதுவே அபயமானது, அதுவே பிரம்மம், (இது குரு வெளியிடவேண்டிய ரகசியம்.)

என்று முதலில் உபதேசத்தைப் பெற்றபோது தான் தனித்துச்சென்று ஏகாந்தமாய் அதுஷ்டித்தும் மனதிற்குப் பிடிபடாமல், குருவினிடம்வந்தான். குருவும் அநேகவிதமாய் வெளிப்படுத்தியும் இந்திரனுக்கு மனதில் படியவில்லை; அப்போது குருவானவர் சொன்னதாவது:—

“நீ இன்னும் குருகுலவாசஞ் செய்து மன்திலுள்ள கல்மிஷங்க ளெல்லாவற்றையும் நிவர்த்தித்துக்கொண்டுவா?” என்றனர் அதைக்கேட்ட இந்திரன் மிகவும் துக்கத்தையும் ஆவலையும் உடையவனாகி விடாமுயற்

சியுடன் குருகுலவாசஞ்செய்து இரண்டாந்தடவை குருவினிடம்போக அவர் முதற்சொன்ன வாக்கியத் தையே உபதேசித்தனர். அப்பொழுதும் இந்திரனுடைய மனதிற்படியவில்லை; குரு மறுபடியும் குருகுல வாசஞ் செய்வென் றனுப்பிவிட்டார். இவ்விதமாக இந்திரன் தன்னுடைய விடாமுயற்சியால் நான்காந்தடவையில் ஸ்வாநுபவத்தை யடைந்தானென்றும் உபரிடதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சத்குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்டபோதிலும் அசம்பாவனை, சம்சயபாவனை, விபரீதபாவனை என்ற மூன்றுவித பாவனைகளாலும், 1 - வது ஜீவேஸ்வரின்னபேதம், 2-வது ஜீவாத்மாக்களிடத்திலிருக்கிற கருத்திருத்துவாதி குணபேதங்கள் வாஸ்தவமா அல்லவா என்ற ஜீவாத்மாக்களின் பரஸ்பரபேதம், 3-வது ஸ்தூலசூக்ஷ்ம காரணமென்கிற மூன்று சரீரங்களுடன் கூடின ஜீவனானவன் சங்கியாகிரான் என்ற ஜீவஜடங்களின்பேதம், 4-வது ஜகத்காரண ரூபமான வஸ்துவிற்கு விகாரித்துவம் உண்டென்ற ஈசுராஜடங்களின்பேதம், 5 - வது காரணத்தைக்காட்டிலும் வேறாயிருக்கிற ஜகத்தினுடைய சத்தியத்துவமாகிய ஜடங்களின் ஒன்றிற்கொன்று பேதம் என ஐந்துவகையாயுள்ள பிரமைகளினாலும், குருபதேச வாக்கியங்களும் லக்ஷியங்களும் மனதிற்குப் பிடிபடாநாகையால் நன்றாய்க் குருகுலவாசஞ் செய்து அவருடைய வருதியின் (ஆஞ்சைப்படி) நடக்கிறதின் மூலமாக சகல சந்தேகங்களும் நிவர்த்தியாய்விடும். பிற்பாடு தான் குருபதேச லக்ஷியத்தில் மனது நிற்கும் ஆகையால் “நான் பிரம்மத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேன்” என்று நீ சொல்லும் வார்த்தையில்

எனக்குக் கொஞ்சமும் நம்பிக்கையில்லை ஏனெனில்,
இந்தப் பிரம்மத்தைச் சுருதிகளில்,

ஸ்ரூதி || சுஸ்ஷிஷ்டிஸு-ஹிர-ஹிவசிவ்யம்
தயாரஸம் நித்யமந்வயயசு ||

சுருதி || அசப்த மஸ்பர்ச மரூப மவ்யயம்
ததாரஸம் நீத்யமகந்தவச்சயத் ||

(இ - ள்.) சுரோத்திரேந்திரியத்தினாலும், துவக்கேந்திரி
யத்தினாலும், நேத்திரேந்திரியத்தினாலும், ஜிஹவேந்திரியத்
தினாலும், கிரானேந்திரியத்தினாலும், அந்தக் கரணத்தினாலு
ம் தெரிந்துகொள்ள முடியாதென்றும், இவைகளைல்லாம்
நசிக்கத்தக்கவைகள்.

பிரம்மமொன்றே நித்தியமானதென்றும், பின்னும்
இப்பிரம்மத்தைச் சகல உபாதிகளற்றது, சாந்தமா
னது, நித்தியமானது, இரண்டற்றது, (அத்துவைதமா
னது) என்றும்,

காலதுயாவாயிதம்வ்ய ஹ ||

காலதர்யாபாதிதம்பிரம்ம ||

நிம-ஹிஷ்டிஸு-ஹிர-ஹிவசிவ்யம் ஹ ||

நிர்க்ருணஸ்வரூபம்பிரம்ம ||

சுஷிஷ்டிஸு-ஹிர-ஹிவசிவ்யம் ஹ ||

ஆதிமத்யாந்தகுன்யம்பிரம்ம ||

ஸ்வ-ஹிஷ்டிஸு-ஹிர-ஹிவசிவ்யம் ஹ ||

ஸர்வம்கல்பிதம்பிரம்ம ||

ஹிர-ஹிஷ்டிஸு-ஹிர-ஹிவசிவ்யம் ஹ ||

மாயாநிதம்குணநிதம்பிரம்ம ||

புணவா துகூஸூ ஹு||

ப்ரணவாத்மகம்பிர்ம்ம ||

புஜீராநூஸூ ஹு||

ப்ரக்ஞானம்பிர்ம்ம ||

சுயரீரூ தூஸூ ஹு||

அயமாத்மாபிர்ம்ம ||

ஸவ-ஃஸூ து-ஃவாரூ ஹு||

ஸர்வம்ஸ்த்யம்பரம்பிர்ம்ம ||

என்றும், சுருதிகள் கோஷிக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தை தெரிந்துகொள்வது மிகவும் துர்லபம். ஆகையால் நீ சத்குருவையடைந்து பிரம்மவிசாரம் செய்யவேண்டிய தவசியம் என்று குருசொன்ன வாக்கியங்களின் ஸரராம்சத்தை நன்றாய்ச்சீடன் தெரிந்துகொண்டு, தான் ஏகாந்தஸ்தலத்திற்சென்று ஸ்திராஸனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, மனதை விஷயங்களிலிருந்து திருப்பி குருவினாலுபதேசிக்கட்ட பிரதியம்சங்கனையும் நன்றாய் மனனஞ்செய்து நிதித்தியாசத்தினால் சகல சந்தேகங்களையும் போக்கடித்து நீரங்கு சத்திருப்தியை யடைந்த மனமானது லயத்தையடைந்து ஸ்வாநுபவத்தைப்பெற்றுப் பிரம்மானந்தத்தை யநுபவித்து புனருத்தாரணமானபோது அதாவது நிஷ்டைகலைந்தபோது சீடன் குருவினிடத்திற்சென்று “ஓ சுவாமீ! பிரம்மஸ்வரூபமானது ஸ்வாநுபவத்தினாலேயே அடையத்தக்கது” என்று சொன்னான்.

அஸம்பாவனை, சமுசபாவனை, விபரீதபாவனைகளின் விபரம்:—

வேதாந்த வாக்கியங்கள் அத்துவிதியப் பிரம்மத்தின்கண்ணே பிரமாணமாகவுண்டோ இல்லையோ? என்பது அஸம்பாவனை எனப்படும்.

ஆன்மசமுசயம், அநான்மசமுசயமென சமுசயபாவனை இருவகைத்து. அநான்மசமுசயம் அளவிற்றதது; அவற்றை விரிப்பதால் பயனிலலை, ஆன்மசமுசயமும் அநேகமாம், அவைகளில் முக்கியமானவைகளை மாத்திரம் சொல்லப்படும் அவைகளாவன:—

ஜீவன் பிரம்மத்தோடு அபின்னமோ? அல்லது பின்னமோ? அபின்னமானாலும் எப்போதும் அபின்னமோ அல்லது மோக்ஷகாலத்தில் மாத்திரந்தான் அபின்னமோ? எப்போதும் அபின்னமானாலும் ஆனந்தாதிரி ஐஸ்வர்யவானே அல்லது ஆநந்தாதிரிகளற்றவனே? ஆநந்தாதிரிகளற்றவனாலும் ஆநந்தாதிரிகள் குணமோ அல்லது சொரூபமோ? என இவை முதலான தப்பதத்திற்கு அபின்னமான துவம்பதார்த்தனான ஜீவனாகிய ஆன்மாவைக்குறித்த சமுசயங்களாம்.

பின்னும், ஆன்மா (ஜீவன்) தேகாதிகளின் பின்னமோ அல்லது அபின்னமோ? பின்னமானாலும் அணுரூபமோ? அல்லது மத்திமபரிமாணரூபமோ, விபுப்பரிமாணரூபமோ? விபுப்பரிமாணமெனினும் கர்த்தாவோ, அகர்த்தாவோ? அகர்த்தாவெனினும் பரஸ்பரபின்னமாக அநேகமோ அல்லது ஏகமோ? என

வும் அப்படியே தற்பதார்த்த வஸ்துவினிடத்திலு முண்டாகுஞ் சமுசயங்களாவன:—

பகவான் (பிரம்மமானது) வைகுண்டாதி லோகவி சேஷத்தில் வசிக்கும் பரிச்சின்ன அஸ்தபாதாதி அவ யவங்களோடு கூடிய சரீரியோ அல்லது சரீரமற்ற விபுவோ? சரீரமற்ற விபுவாயினும் ஜகதற்பத்திக்கு பரமானுவாதிகளை அபேக்ஷித்த கர்த்தாவோ அல்லது அபேக்ஷியாத கர்த்தாவோ? பரமானுவாதிகளை அபேக்ஷியாத கர்த்தாவெனினும் கேவலம் கர்த்தாவோ? அல்லது அபின்ன நிமித்தோபாதானரூப கர்த்தாவோ? அபின்ன நிமித்தோபாதானரூப கர்த்தாவெனினும் பிராணிகளின் கர்மமங்களை அபேக்ஷியாத கர்த்தாவாய் பிராணிகளை அனேக பாபகாரியங்களுக் குட்படுத்தும் விஷமகிருத்தியங்களைச் செய்யும் தோஷமுடையவனா? அல்லது பிராணிகளின் கர்மமங்க ளுக்குத் தக்கபடி தத்தத்பலங்களை விபஜிக்கிற கர்த்தாவான தோஷரகிதனா? என உண்டான இவை முதலிய சமுசயங்களையே சமுசயபாவனை எனப்படும்.

குருகுல வாசஞ்செய்யுங் காலையில் குருவானவர் தனக்கு நிஜத்தைச் சொல்லவில்லையென்றும், குரு வென்னத்திற்கு நல்ல நல்ல கிரந்தங்களை நாமே வாசித்துக்கொண்டு அந்தப்படி அப்பியாசஞ்செய்தால் தனக்குத்தானே ஞானமுண்டாய்விடும். ஆலகயால், குரு அநாவசியமென்றும் நம்மைக்காட்டிலும் குருவுக்கென்ன அதிகமாய்த்தெரியும் எல்லாம் நமக்குத் தெரிந்தவைகளையே அவரும் சொல்லுகிறார் என்றும்

அவர் சொல்லும் வாக்கியங்களின்பேரில் விசுவாசமி
ல்லாதவனாகி இருக்கும் சீடனுடைய மனோஸ்திதியே
விபரீதபாவனை எனப்படும்.

ஐந்துப் பிரமைகளின் விவரமாவது:—

ஸ்ரூதி || ஐஃவனுவியொஹாதி
தடிவெஹவஃஹுதெ |
ஜீவெஸ்ரெளஷிநுரஹ்வா
விதிபுராயிஹைஃ || க ||

சுருதி || ப்ரமஃபஞ்சவிதோபாதி
ததேவேஹஸமுச்யதே |
ஜீவேஸ்வரௌபின்னரூபா
விதிப்ராதமிகோப்ரமஃ || க ||

ஸ்ரூதி || சூதூநிஷ்டுஃசூதூமஃண
வாஸுவ்வாசிதீயகஃ
ஸரீரதூயஸம்யுக்த
ஜீவஸம்யீதூதீயகஃ || உ ||

சுருதி || ஆத்மநிஷ்டம்கர்த்ருகுணம்
வாஸ்தவம்வாத்விதீயகஃ |
சரீரத்ரயஸம்யுக்த
ஜீவஸம்யீதூதீயகஃ || உ ||

ஸ்ரூதி || ஜமஸுகாரணரஹ்வஃ
விகாரிக்ஷ்வதூயகஃ |
காரணாஸுஹிநுஜமஸு
ஸதூக்ஷ்வனுஹைஃ || க ||

சுருதி || ஜகத்காரணரூபஸ்ய
 விகாரித்வம்சதூர்த்தகம் |
 காரணத்திபின்னஜகத்
 ஸத்யத்வம்பசமோப்ரமம் || ௩ ||

ஸ்ரூ-தி || விஃவபுர திவிஃவபுரஸுடுநந
 வெஹுரொநிவ்யுத்ஃ
 வுஹுரொநிவ்யுத்ஃ
 வாரஸிவ்யுத்ஃ || ௪ ||

சுருதி || பிம்பப்ரதிபிம்பதர்சநேந
 பேதப்ரமோநிவ்ருத்தம் |
 ஸ்படிகலோஹிததர்சநேந
 பாரமார்திககர் த்ருத்வப்ரமோநிவ்ருத்தம் || ௫ ||

ஸ்ரூ-தி || வடஸிகாஸுடுநந
 வஸ்யீதிலுரொநிவ்யுத்ஃ
 கநகாஸுடுநந
 விகாஸிவ்யுத்ஃ || ௬ ||

சுருதி || கடமடாகாசதர்சநேந
 ஸங்கீதிப்ரமோநிவ்ருத்தம் |
 கநகருசகதர்சநேந
 விகாரித்வப்ரமோநிவ்ருத்தம் || ௭ ||

ஸ்ரூ-தி || ரஜ்ஜஸவ்யுடுநந
 காரணாஸிவ்யுத்ஃ ||

சுருதி || ரஜ்ஜஸவ்யுடுநந
 காரணத்திபின்னஜகத் ஸத்யத்வப்ரமோநிவ்ருத்தம் ||

(இ-ள்.) ப்ரமை (ஹுமை) ஐந்துவிதங்களா யுள்ளதென்று சொல்லப்படும்.

1 - வது. அதில், ஜீவன் வேறு ஈசுரன் வேறு என்று சொல்வது, முதலாவது ப்ரமையாம். இந்தப்ரமை எப்படிப் போகுமெனில், “பிம்பப்பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தத்தின் அநுபவத்தாற்போகும், அதாவது, அநேக துண்டுகளாக உடைய ஒரு பெரியகண்ணாடியின் எதிரில் ஒரு மனிதன் நிற்பானாகில், தான் ஒருவனே அநேக பிம்பங்களாகத் தோன்றுவன். அப்படித் தோன்றினபோதிலும் தோன்றும் பிம்பங்கள் தன்னைத்தவிர வேறல்லவென்பது சத்தியம். அப்படியே, அவன் உடையாத கண்ணாடியின் எதிரில் நின்றால் ஒரு பிரதிபிம்பம் மாத்திரம் தோன்றும். அதுவும் தன்னைத்தவிர வேறல்லவென்பதும் சத்தியம். அதுபோல, அவிவேகமென்கிற பூமியில்விழுந்து, அநேக, சங்கல்பப், விகற்பங்களென்றும் உடைந்த துண்டுகளையுடைய அந்தக்கரணமாகிய கண்ணாடியை யுடையவனுக்கு பதார்த்த பேதங்களாகிய பிம்பங்கள் அநேகம் தோன்றும். அவிவேக பூமியில் விழுந்துடையாமல், ஞானமாகிய ஸ்திதியிலேயிருக்கிற சங்கல்பப் விகற்பங்க ளென்றதுண்டுகளற்ற அந்தக்கரணமாகிய உடையாதகண்ணாடியை யுடையவனுக்கு பதார்த்தபேதமற்ற ஒரு பிம்பமேதோன்றும். அதுவும் தன்னைத்தவிர வேறல்லவென்றும், தோன்றும் பிம்பம் சத்தியமல்லவென்றும், தான் ஒருவனே சத்தியமென்றும் சமுசய மற்றிருப்பவனைப்போல, காணப்படுகிற இவைகளெல்லாம் சங்கல்ப விகற்பங்களையுடைய அந்தக்கரணமாகிய (அவிவேகபூமியில் விழுந்துடைந்து பின்னம்சளாகவிருக்கிற) கண்ணாடியினுடைய தோற்றமே என்றும், சகலசந்தேகங்களையும் போக்கடிக்கும் சத்ருவினுபதேசத்தால், ஜீவன் வேறு ஈஸ்வரன் வேறு என்ற இந்தப்ரமை நிவர்த்தியாகும்.

2 - வது. வாக்குக்கு வாக்காயிருந்து பேசுகிறேனென்பதும் கண்ணுக்குக் கண்ணாயிருந்து பார்க்கிறேனென்பதும் இவைமுதலான கர்த்திருத்துவாதி குணங்கள் ஆத்மாவாகிய பிரம்மத்தினிடத்தில் காணப்படுகிறபடியால், பிரம்மத்தை

அகர்த்தா அபேர்க்தாவென்று சொல்லுவதெப்படி என்றப் பரமை இரண்டாவது. இது, “ஸ்படிகலோஹித” திருஷ்டாந்தத்தின் அநுபவத்தால் போகும். எப்படியெனில்:—

சிவப்புச் சேலையை ஒரு ஸ்படிகச்சிலையின் சமீபத்தில் கட்டினால் அந்த ஸ்படிகச்சிலை தன்னுடைய சுவச்சமான வெண்மை நிறத்தைவிட்டு சிவந்தநிறத்தை யுடையதாய்விடும். ஆனால் அச்சிவப்புநிறம் அதன் சுபாவமான நிறமும்ல்ல அந்நிறமானது அச்சிலையில் இல்லை. தோற்றமாத்திரமே. அந்நிறத்தைப் போக்கவேண்டி அச்சிலையை நன்றாய்த்தேய்த்து விளக்கினாலும் போகாது. அல்லது சாணைபிடித்தாலும் போகாது. அல்லது பொடிப் பொடியாய் உடைத்தாலும் போகாது. அச்சிலையின் சமீபத்திலுள்ள வர்ணச்சேலையை நீக்கி விட்டால் அச்சிலையில் தோன்றின நிறம்போய்விடும். அங்கனம் நீக்காமையால் அந்நிறம் அந்த ஸ்படிகச்சிலையை நிஜமர்க் பாதிக்கவுமாட்டாது. தோற்றமாத்திரமாயிருக்கும். அத்தோற்றமும் தாத்காலீகமேயாம். அப்படிப்போலவும், சுயமாக சுடுகிற குணத்தை யுடைத்தாயிருக்காத இரும்பானது நெருப்பைச் சமீபித்தால் ததாகாரமாகி அவ்வாகார குணத்தினால் தன்னைச் சமீபிக்கும் பதார்த்தங்களைக்கூடச் சுட்டுவிடும். ஆகிலும் அக்குணமும் (ரூபம்) இரும்பினுடைய சுபாவமல்ல இதுபோலவும் நித்திய சுத்த புத்த சத்திய புரிபூரண ஸ்வபாவத்தையுடைய பிரம்மமானது அசுத்த பதார்த்தங்களின் சமீபத்தினால் தத்ததாகார குணங்களை யுடைத்தானும்போல தாத்காலீகமாய்க் காணப்படுகிறதே யல்லாமல் கர்த்திருத்துவ போகத்திருத்துவாதிகள், பிரம்மத்தினிடத்தில் வாஸ்தவமாயில்லை என்று சத்குரூபதேசத்தால் ஆத்மாவாகிய பிரம்மத்தினிடத்தில் தோற்றும் கர்த்திருத்துவாதி ப்ரமை நிவர்த்தியாகும்.

3 - வது. ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரண சரீரங்களை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆத்மாவாகிய ஜீவனானவன் அஸங்கனல்ல ஸங்கி

யே என்கிறது முன்றுவது ப்ரமை எனப்படும். இந்த ப்ரமை யானது, “கடமடாகாசாதி” திருஷ்டாந்த ஸ்வாதுபவத்தினால் நிவர்த்தியாகும் அஃதெப்படியெனில்:—

கடாகாச மடாகாசாதி நாமரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கிற ஆகாசமானது சகலத்திலும் வியாபித்து, எங்கும் நிறைந்த தாயிருந்தபோதிலும், ஒன்றினாலும் பாதிக்கப்படாமலிருக்கிறதுபோல, ஸ்தூல சூக்ஷ்ம காரண சரீரங்களில் உபாதி சம்பந்தத்தினால் நாமரூபங்களை யுடைத்தாயிருக்கிற ஜீவனென்ற பேரையுடைய பிரம்மமானது எல்லாவற்றிலும் நிறைந்து எங்கும் வியாபித்திருப்பதினால் ஸங்கத்தை யடைந்திருப்பதாகத்தோன்றினும், ஸங்கீ என்று சொல்லக்கூடாது. அச்சங்கமானது இந்தப் பிரம்மத்தைப் பாதிக்கமாட்டாது. ஆகையால் பிரம்மமாகிய ஜீவன் சங்கியல்ல, அசங்கனே என்று குரூபதேசத்தால், ஜீவன் சங்கி என்கிற ப்ரமை நிவர்த்தியாகும்.

4-வது. ஜகத்முதலியன உண்டாவதற்குப் பிரம்மத்தைத் தவிர, வேறொரு பதார்த்தங்காரணமாகச் சொல்லப்படாமையால், பிரம்மத்தினிடத்திலேயே, ஜகத்விகார ஸ்திதியிருக்கிறது. என்பது நான்காவது ப்ரமை எனப்படும். இது, “கநகருச” திருஷ்டாந்த ஸ்வாதுபவத்தால் நிவர்த்தியாகும். எப்படியெனில்:— தங்கமானது அநேக நாமரூபங்களையுடைய நகைகளானபோதிலும், தங்கத்திற்கு எப்படி ஹாநி இல்லையோ, நகைகளாகிய பேர்களும் ரூபங்களும் போனபோதிலும் (அழிந்தபோதிலும்) தங்கமாத்திரம் எப்படி அழியாதோ, அப்படிப் பிரம்மமானது அநேகபேர்களையும் ரூபங்களையும் உடைத்தாயிருந்தபோதிலும் பிரம்மத்திற்கு பாதாரமில்லை. இந்தப்பேர்களும் ரூபங்களும் அழிந்தபோதிலும், பிரம்மமாத்திரம் அழியாது என்ற குரூபதேச ஸ்வாதுபவத்தால் பிரம்மமானது ஜகத்விகாரத்தை யடைந்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிற ப்ரமை நிவர்த்தியாகும்.

5-வது. காரணத்தைப்பார்க்கிலும் பின்னமாயிருக்கிற ஜகத்து சத்தியமாகவேயிருக்கிறதென்பது, ஜந்நாவது ப்ரமை. இந்தப் ப்ரமையானது, “ரஜ்ஜ-சர்ப்ப” திருஷ்டாந்தத்தின், ஸ்வாநுபவத்தால் நிவர்த்தியாகும். எப்படியெனில்:—

காரணமாகிய ஒரு வெண்மையானகயிற்றை, சாய்ங்காலவேளையில் வேறுவேறுதிக்குகளிலிருந்து தூரமாகநின்றுபார்த்த மூன்றுபேர்களில், ஒருவனுக்குப்பாம் பாகவும், மற்றொருவனுக்கு வெள்ளி அறைநாணகவும், வேறொருவனுக்குக் கெடியாரச் சங்கிலியாகவும் தோன்றிய வெவ்வேறு தோற்றமானது, காரணமாகிய கயிற்றைப்பார்க்கிலும் வேறாகத்தோன்றினபோதிலும், அம்மூவர்களும் சமீபத்தில்வந்து பார்த்தபொழுது வெவ்வேறாகத் தோன்றின தோற்றங்கள் நசித்து அசத்திய பதார்த்தங்களாயின. நிஜமாகிய வெள்ளைக்கயிறே மூன்று காலத்திலும் சத்தியமாகவே நின்றது. அப்படியே சாயங்காலமாகிய அவிவேகஸ்திதியில், விசாரணையற்ற ஸ்திதியாகிய தூரத்திலிருந்துபார்க்கையில், காரணமாகிய பிரம்மத்திற்குப்பின்னமாகத் தோற்றுகிற இச்சகமானது சத்தியம்போலத் தோற்றுகிறது. குருவாக்கிய விசாரணையால் சமீபித்து பிரக்ஞானம் என்கிற தீபத்தையும் கைக்கொண்டு ஸ்வாநுபவத்தால் பார்க்கும்போது, பின்னமாக நாநாவிதமாய் தோன்றின ஜகத்து நசித்து அசத்தியமாகி விடும். பிரம்மமொன்றே சத்தியமாய் நிற்குமென்று குருபதேசத்தால் அடைந்த ஸ்வாநுபவத்தினால், காரணத்தைக் காட்டிலும், பின்னமாகத்தோன்றும் ஜகத்து சத்தியத்துவ ப்ரமை நிவர்த்தியாகும்.

சுலோ|| அமநஸ்த்வாந்நமேதுக்க
 ராகத்வேஷபயாதயி|
 அப்ராணோஹ்யமநாசுத்த
 இத்யாதிரூதிரூஸநாத்|| (௩௨)

பிரம்மானது ஆகாசத்தைப்போல நிஸ்ஸங்கமான
 தென்பதற்கு:—

ஸூ|| சுஹிரீகாஸவசுவஸு-
 வஹிரானமுக்தொ-உயி-
 ஸலாவஸுஸிஸூ-
 நிஸூ-மொநி-
 ஸூ

சுலோ|| அஹமாகாசவத்ஸர்வம்
 பஹிரந்தர்கதோஅச்யுதி|
 ஸதாஸர்வஸமஸூ-
 நிஸ்ஸங்கோநிர்மலோஅசலஃ|| (௩௩)

இந்தச் சுலோகங்களின் விவரத்தை இந்த வியாக்கி
 யான கர்த்தாவால் ரசியிக்கப்பட்டிருக்கிற “ஆத்ம
 போத தத்துவார்த்தீபிகை”யின் ௩௦, ௩௧, ௩௨, ௩௩-
 வது சுலோகங்களில் பார்க்கவும்.

இரண்டாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

சீடனே! ஸ்வாநுபவத்தினால் அப்பிரம்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ளலாமென்று நீ இந்தக் கண்டத்தின் முதல்மந்திரத்தில் சொன்னவார்த்தையானது என் மனதுக்குப் பிடிபடவில்லை. அதை நன்றாய்விளக்கிச் சொல்லவேண்டுமென்று சொன்ன குருவைப்பார்த்துச் சீடன் சொல்லுகிறதாவது:—

2.

ஸ்ரீ-தி|| நாக்ஷத்ரிந்ரஸுவெஷி

நொநவெஷிதிவெஷி||

யொநஸுவெஷிதிவெஷி||

நொநவெஷிதிவெஷி||

உ||

சுருதி|| நாக்ஷத்ரிந்ரஸுவெஷி

நொநவெஷிதிவெஷி

யொநஸுவெஷிதிவெஷி

நொநவெஷிதிவெஷி||

(உ)

சுஷம்

நான்

அஹம்

(தச)

தத்

அந்த பிரம்மத்தை

ஸ்ரீ-தி, ஐதி நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டே னென்

ஸ்ரீ-தி, இதி

று

ந, (2௨௩)
மல்யே

நினைக்கவில்லை; (என்றால், பிரம்மமா
னது தெரிந்து கொள்ளுகிற தற்கு
மிகவும் (கஷ்டமானது)

ந, வெடி, ஊதி
ந, வேத, இதி

தெரிந்துகொள்ளவில்லையென்றும்

நொ, (2௨௩)
கோ, மல்யே

நினைக்கவில்லை.

உ
ச

பின்னை என்னை யெனில்

வெடி, (ஊதி, 2
௨௩))
வேத, இதி, மல்யே

(சாஸ்திரங்களினாலும் முக்கியமாய்க்
குரூபதேசத்தினாலும் நன்றாய் வி
சாரணைசெய்து சகல சந்தேகங்களை
ற்ற சகலபேதஞ்சய சாக்ஷாத்கார
மானஸ்வாநுபவத்தினால்) தெரிந்து
கொண்டேன் (என்று நினைக்கிறே
ன்.)

நொ, ந, வெடி, ஊதி, வெடி, உ
நொ-ந-வேத
இதி-வேத-ச

தெரிந்துகொள்ள வில்லையென்றும்
நினைக்கவில்லை சுவாநுபவத்தினால்
தெரிந்துகொண்டேனென்று நினை
க்கிறேன்; எனச்சொன்ன

தக்
தத்

அந்த (என்னுடைய அபிப்பிராயத்
தை)

நஃ
நஃ

(பிரம்மவிசாரணை செய்யக்கூடிய) சா
மர்த்தியத்தையுடைய எங்களில்

யஃ
யஃ

எவன்

வெடி
வேத

நிஜமாகத்தெரிந்துகொள்ளுகிறேனே

(ஸஃ)
ஸஃ

அவன்

தசு
தத்

அந்தப்பிரம்மத்தை

வேடி
வேத

தெரிந்துகொள்ளுகிறான்.

தாற்பரியம்.

ஓ மஹாசுவாமி! தாங்கள் நினைத்தபடி எனக்கு ஸ்வாநுபவமில்லாமற் போனபடியினாலும், விசாரணையில்லாமற் போனபடியினாலும், சமுசய விபரீதபாவனைகளைப் போக்கடித்துக் கொள்ளாததினாலும், பிரம்மத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேனென்று நான் சொன்னவார்த்தை நிஜந்தான். ஆனால் தாங்கள் சர்வஞ்ஞமூர்த்தி யாகையால், என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொண்ட சங்கதியைத் தாங்கள் தெரிந்து கொண்டு, என்னைச் சங்கைசெய்து என்னுடைய சமுசய விபரீதஞானத்தைத் தங்களுடைய ஷஸ்த மஸ்தக ஸ்யியோகமான, ஸ்பர்சதீக்ஷயினாலும், கடாஶுஷீக்ஷணமென்கிறதிருஷ்டி தீக்ஷயினாலும், மனஸ்ஸம்யமயோக மென்கிற மானவிக தீக்ஷயினாலும், என்னைக் கிருதார்த்தனாகச்செய்து, ஏகாந்தஸ்தலத்திலிருத்திச், சித்த சமாதானமுடையவனாக்கித் தாங்க ளுபதேசித்த மார்க்கத்தை முதலில்மனனஞ்செய்து பிற்பாடு நிதித்தியாஸம் இடைவிடாமல் குரு உபதேசித்த லக்ஷியத்தில் மனதை நிறுத்தச்சொன்ன பிரகாரம் அநுஷ்டித்ததினால் எனக்குண்டான ஸ்வாநுபவ சங்கதியைச் சொல்லுகிறேன். அதனால் தாங்களே என்னுடைய

சிஜஸ்திதியைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்; என்று சீடன் தெரியப்படுத்திக் கொள்ளுகிறதாவது:—

அந்த பிரம்மமானது சுவாநுபவத்தினு லடையத் தகுந்த தாகையினாலும், ஞாதிரு ஞாந ஞேய பேதங்களற்ற தாகையினாலும் “நான் நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டேன்” என்று இப்போதுசொல்லமாட்டேன். அந்தப் பிரம்மமானது சர்வ பரிபூரணமாய் எல்லாவற்றிலும் உள்ளும் புறமும் மேலுங்கீழும் பக்கங்களிலும் எங்கும் நிறைந்து சகலத்திற்கும் அந்தரியாயியா யிருக்கிறதினாலும், ஞாநிகள் சுவாநுபவத்தால் அநுபவிக்கிறபடியாலும் நான் தெரிந்துகொள்ள வில்லையென்று சொல்லவு மாட்டேன். மற்றென்னையெனில், சுருதியினாலும் முக்கியமாய்க் குருபதேசத்தினாலும் நன்றாய் விசாரணைசெய்து குருகுலவாசத்தினால் சகலசந்தேகவிபரீதங்களுமற்றபிற்பாடு உண்டாகும், ஸர்வபேத சூனிய ஸாக்ஷாத்கார தைரிய நிச்சய ஸ்வாநுபவத்தினால் தெரிந்துகொண்டவனாய் நினைக்கிறேன். நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லையென்று சொல்லமுடியாதவனாய் யிருக்கிறேன் என்று எங்களில்எவன் நிஜமாய்த் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ, அவனே அந்த பிரம்மத்தை நிஜமாய்த் தெரிந்துகொண்டவனாகிறான்.

“நாஹஸ்தெநுஸுவேத.”

நாஹம்மந்யேஸுவேத.

“நான் பிரம்மத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேன்” என்று நினைக்கமாட்டேன் என்றதினால் அந்த பிரம்மத்தைத் தெரிந்துகொள்வது மிகவும் கஷ்டமென்றதைத் தெரிவித்தது.

“நொநவெடி”

“நோநவேத்”.

“நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை” என்றும் நினைக்க மாட்டேனென்றதினால், சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையும் குருவாக்கியங்களில் விசுவாசத்தையும் வைக்கிறதினால் அந்தப்பிரம்மத்தை யடைவது சுலபமென்றதைத் தெரிவித்தது.

“வெடிவ”

“வேதச”.

தெரிந்துகொண்டே நென்று நினைக்கிறேன் என்றதினால் அந்தப் பிரம்மமானது சகலபேத சூன்ய சாக்ஷாத்கார வஸ்துவென்பதைத் தெரிவித்தது என்று தெரிந்து கொள்ளவும்.

மூன்றாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

“கேநேஷிதம்” யாரால் பிரேரணை செய்யப்பட்டது? என்று சீடன் குருவைக்கேட்ட முதற்கண்டம் முதல் மந்திரம் முதல், இதுவரையும் நடந்த வினா விடை ரூபமான குருசிஷ்ய சம்வாதங்களினால், நிர்ணயஞ் செய்யப்பட்ட சித்தாந்த தாற்பரியத்தை இச்சுருதிஸ்திரப்படுத்துகிறது. எப்படியெனில்:—

3.

ஸ்ரீயதி|| யஸ்யு|தேதஃதஸ்யு|தேதஃ
தேதஃயஸ்யு|நவெடிவஸீ

சுவிஜா தவிஜா நதா
விஜா தவிஜா நதா ||

||

சுருதி|| யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்
மதம்யஸ்ய நவேதஸி
அவிஞ்ஞாதம் விஜாநதாம்
விஞ்ஞாத மவிஜாநதாம்||

||
||

யஸு
யஸ்ய

இந்திரிய மனோநிக்கிரகங்களைப் பெற்
று(பிரம்மாநுபவத்தை யடைவதற்
காக அதிக ஆஸக்தியுடனிருக்கும்)
எந்தச் சாதகனுக்கு,

பு
பிரம்ம

பிரம்மமானது

சுதி
அமதம்

(ஆத்மதத்துவ நிச்சய பலாவஸநாவ
போதத்துடன் கூடின மனோநிவி
ருத்தியற்ற) மனோநிவிருத்தி மாத்
கிரத்தால் கோசரமாகாது (என்று
தெரிந்துகொண்ட)

தஸு
தஸ்ய

அந்தப்புருஷனுக்கு,

(சுதகெந)
ஆத்மத்வேந

(விஷயப்பிரவிருத்தியற்ற) ஸ்வஸ்வ
ரூபாநுபவத்தினால்

தி
மதம்

தெரிந்துகொள்ளப்படுகிறது.

யஸு
யஸ்ய

இந்திரியநிக்கிரக, மனோநிக்கிரக சாத
னங்களற்றவனுக்கு

த
தத்

அந்தப்பிரம்மமானது

சிதழ்
மதம்

என்மனதிற்குக் கோசரமாயிற்று என்
கிற அபிப்பிராயத்தை யுடைத்தா
யிருக்கிறானே,

ஸஃ
ஸஃ

அவன் (அப்படிப்பட்ட விவேகமற்ற
வன்)

ந, வெடி
ந, வேத

பிரம்மத்தைத் தெரிந்தவனல்லன்.

விஜாநதாழ்
விஜாநதாம்

(பிரம்மமானது புத்திக்கு விஷயமான
தாகத்) தெரிந்து கொண்டவர்களு
க்கு

சுவிஜாநதாழ்
அவிஞ்ஞாதம்

தெரியப்படாதது.

சுவிஜாநதாழ்
அவிஜாநதாம்

(பிரம்மமானது தெரியப்பட்டதற்கும்
தெரியப்படாததற்கும் வேறுனதா
கவும், புத்திமுதலான வைகளுக்கு
விஷயமாகாததாகவும் நினைத்திருக்
கிறவனுக்கு) தெரிந்து கொள்ளாத
வனுக்கு

விஜாநதாழ்
விஞ்ஞாதம்

(ஸ்வ ஸ்வரூபாநுபவத்தினால்) தெரிந்
துகொள்ளப்படுவது.

நா த் ப ரீ ய ம்.

ஏதாவதொரு சங்கதி சித்தாந்தமாக வேண்டு
மானால் அது சுருதி யுத்தி அநுபவம் இம்முன்றுஞ்
சேர்ந்திருந்தாலல்லது சித்தாந்தமாகமாட்டாது. இந்
த உபநிஷத்தின் முதலாவது சுருதிமுதற்கொண்டு
இந்தச் சுருதிவரைக்கும் பிரம்மத்தைக்குறித்து நடந்
த குருசிஷ்ய ஸம்வாதத்தினால் யுத்தி அநுபவப்பிரகா

ரமாய்ப் பிரம்ம வஸ்துவினுடைய சித்தாந்தத்தைக் குருசீடனுக் குபதேசித்தனர். அப்படிப்பட்ட உபதேசத்தினால் சீடனுக்கு யுக்தியினாலும் அநுபவத்தினாலும் உபதேசித்த சித்தாந்தமானது ஸ்வாநுபவத்திற்கு வந்தபோதிலும் அது ஸ்திரப்படுவதற் காக ஆதார (Authority) ரூபமான சுருதி சித்தாந்தத்தமானது சீடனுக் குபதேசிக்கப்படுகிறது, எப்படியெனில்:—

எது ஞான கர்மேந்திரியங்களுக்காவது அல்லது அந்தக்கரணத்திற்காவது அகோசரமான வஸ்துவோ, அதை சத்குருவினிடத்தில் சுருதி யுக்தி அநுபவங்களுடன் கூடின, விசாரணையினாலேயே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. ஆகையால், எவன் மேற்சொன்னபிரகாரம் சத்குருவை யடைந்து, அவரிடத்தில் நன்றாய்ச் சிரவணஞ் செய்து சகல சந்தேக விபரீதங்களையும் போக்கடித்துக்கொண்டு அந்தப்பிரகார மறுஷ்டித்து ஆத்மதத்துவ நிச்சய பலாவஸானாவ போதத்துடன் கூடின மனோநிவிருத்தியை யடையாமல், சாதாரண மனோநிவிருத்தியால் கோசர மாகாதென்று தெரிந்துகொண்ட இந்திரிய மனோநிக்கிரங்கனையுடைய சாதகனுக்குப் பிரம்மஸ்வ ரூபமானது, ஸ்வாநுபவ சித்தமாகவே இருக்கிறது. பிரம்மஸ்வரூபமானது எனக்குத் தேஜோமயஸ்வ ரூபமாயும், கோடிசூரிய னுதயமானார் போலும், வெட்டவெளியாயும் இவ்வித அநேகவிதங்களாய் நான் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டே நென்று எண்ணுகிறவனும் அல்லது சொல்லுகிறவனுமான இந்திரிய மனோநிக்கிரகங்களற்ற அவி

வேகி யானவன் இப்படி தேஜோமயமாகவும், கோடி சூரியப் பிரகாசமாகவும், வெட்ட வெளியாகவும் யநேகவிதங்களாகத் தெரியும் சகலமும் மனோவிகாரங்க ளென்றும் மனதின லறியக்கூடியதெல்லாம் அறித்தியங்க ளென்றும், ஆகையால் தான் மனதினால் தெரிந்துகொள்ளப்படும் எல்லாவற்றிற்கும் வேறானது அப்பிரம்மமென்றும், சத்ருருவை யடைந்து தத்துவங்களைத் தெரிந்துகொள்ளாமையால் அத்தகைய அவிவேகிகளுக்குப் பிரம்மமானது தெரிந்துகொள்ளப்படாத தாகவே இருக்கிறது.

ஸ்ரோ|| யாவெஷ்வாஹு^{ஸு}ஸு^{ஸு}தயொ

யாஸகாஸக^{ஸு}ஷு^{ஸு}ஷய^{ஸு}ஸி

ஸவ^{ஸு}ஸாவாவிஷ^{ஸு}ஸா^{ஸு}ஸெ^{ஸு}ஸா^{ஸு}தா

ஸ^{ஸு}ஸொ^{ஸு}ஸிஷா^{ஸு}ஸி^{ஸு}தா^{ஸு}ஸு^{ஸு}தா^{ஸு}ஸி

சுலோ|| யாவேத பாக்யாஸ்ம்ருதயோ

யாஸ்சகாஸ்ச குத்ருஷ்டய^{ஸு}ஸி

ஸர்வாஸ்தா விஷ்டலாஃப்ரோக்தா

ஸ்தமோ நிஷ்டாஹிதாஸ்ம்ருதா^{ஸு}ஸி

(இ - ள்.) வேதசாஸ்திரங்களை நம்பாதவர்களும் அல்லது வேதத்தின் கொஞ்சபாகத்தை மாத்திரம் நம்புகிறவர்களும் தானாகவாவது குருமுகமாயாவாவது தெரிந்துகொள்ளாமல் வேதசாஸ்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொள்ளாதவர்கள் அங்கங்கே உபந்நியாஸஞ்செய்யும் சிலவார்த்தைகளைக் கேட்டு, நம்புகிறவர்களும், அப்படிக்கேட்டபடியால் அவைகளையே ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு குதர்க்கவாதமாவது ஜல்பவாதமாவது அல்லது விதண்டாவாதமாவது செய்கிறவர்களும் இப்படிப்பட்ட எல்லோரும் அபமார்க்கப் பிரவர்த்தகர்களென்

றும், பிரையோஜனமற்ற (நிஷ்பலமான) சித்தாந்த முடையவர்களென்றும் சொல்லப்படுவார்களென்று ஸ்மிருதி சொல்லுகிறபடியால், “நான் என்னுடைய புத்தி விருத்தியினால் தெரிந்துகொண்டேன்” என்பவர்களுக்கு பிரம்மமானது தெரியப்படமாட்டாது. அந்தப் பிரம்மமானது தெரியப்பட்டதற்கும் தெரியப்படாததற்கும் வேறுனதாகவும் புத்தியாதிசுளுக்கு விஷயமாகாததாகவும் யார் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களோ, அவர்கள் குறுபதேசாநுஷ்டான ஸ்வாநுபவத்தினால் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்களென்றும் இம்மந்திர முபதேசிக்கிறது.

நான்காவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

“அவிக்ஞாதம் விஜாநதாம்” பிரம்மமானது தெரிந்துகொள்ளவில்லை யென்பவர்களுக்குத் தெரியப்படும் என்றும், “விக்ஞாதம் அவிஜாநதாம்” பிரம்மமானது தெரிந்துகொண்டேன் என்பவர்களுக்குத் தெரியப்படமாட்டாது என்றும் முன் சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தெரிந்து கொண்டேனென்பவனுக்குத் தெரியாது. தெரிந்துகொள்ளவில்லை யென்பவனுக்குத் தெரியுமென்று சொல்லுவது விருத்த மல்லவா? இதைத்தவிரவும் சுழுத்தி மூர்ச்சைமுதலான அவஸ்தைகளிலும், தனக்குள்ள அல்பபண்டிதத் தன்மையின் கெர்வத்தால் சத்குருவை யடைந்து வேதாந்தச் சிரவணஞ்செய்யாத அவிவேகஸ்திதியிலும், சாராயம், கஞ்சா, பாங்கு, அபின் மாஜும் முதலான மத்துப் பதார்த்தங்களைச் சாப்பிட்டுச் சம்பூர்ண மய

க்கமுண்டா யிருக்கும் காலையிலும், அப்படிப்பட்ட அவஸ்தை யுடையவர்களைக் கிருத கிருத்யர்கள், தந் நியர்கள், பிரம்மஞானிகள், முக்தர்கள் என்று சொல்லவேண்டிவரும். ஏனெனில் அவர்களெல்லோரும் மயக்கத்தினால் ஒன்றுந் தெரியாம லிருக்கிற ஸ்கிதியை யடைந்தவர்களகயால் பிரம்மத்தைத் தெரிந்தவர்க ளென்றே சொல்லவேண்டுமென்கிற சமும்சயத்தை நிவாரணஞ் செய்வதற்காக இந்தமந்திரம் சொல்லத் தொடங்குகின்றது:

4.

ஸ்ருதி|| ப்ரதிபோதவிதிதம் மதம்

அம்ருதத்துவம்ஹி விந்ததே|

ஆத்மநாவிந்ததே வீர்யம்

வித்யயா வந்ததே அமிருதம். ||ச||

ஸ்ருதி|| ப்ரதிபோதவிதிதம் மதம்

அம்ருதத்துவம்ஹி விந்ததே|

ஆத்மநாவிந்ததே வீர்யம்

வித்யயா வந்ததே அமிருதம். ||ச||

(யஜா)

எப்பொழுது

(யதா)

ஹி

எந்தக்காரணத்தினால்

ஹி

ப்ரதிபோத விதி [மேற்சொன்ன உன்மத்த பதார்த்தங்க

விதிதம்

ளைச் சாப்பிட்டு புத்திமயக்கங்கொ

ப்ரதிபோத விதி

ண்டிருக்கிற அவஸ்தையை விஷயா

தம்

ஸக்தியுடைய ஆவிவேகிகள் போதம்

என்பார்கள்.

அவ்வித புத்தி மயக்கமான போதத்
தை (நிஜபோத மென்று மோசம்
போகாமல்) எது தன்னிடத்தில்
“நான்” என்று வியவகரித்துக்கொ
ண்டிருக்கிறதோ, அதுவே எல்லா
வற்றிலும் “நானாக” இருக்கிறது.
ஆகையால், ‘நானாகிற’ தன்னைத் த
விர இரண்டாவது பதார்த்தம் இல்
லவே இல்லை என்று] சர்வசமத்துவ
புத்தியினால் ஸ்வாநுபவானந்த போ
தம் எப்பொழுதுண்டாகுமோ,

(தஹ)

(ததா)

அப்பொழுது

(ஹ ஹ)

(பிரும்ம)

பிரம்மமானது

உதழ்

மதம்

(ஸ்வாநுபவத்தினால்) தெரியப்படும்.

(தஸராச)

(தஸ்மாத்)

அந்தக்காரணத்தினால்

சுஜீ-தக்ஷு

அம்ருதத்வம்

(அவித்தையும் அதன்காரியங்க ளான
ஐநந மரணதிகளும்அற்ற, ஸ்வயம்
பிரகாசனந்த ஸ்வரூபமாகிய “தான்
தானாகவே” இருக்கிறதென்ற) மோ
க்ஷத்தை

விநு தெ

விந்ததே

அடைகிறான்.

நினைக்கிறவனாகவும், அறிந்துகொள்ளுகிறபேர்களுக்கு அறிந்துகொள்ளுகிறவனாகவும், எல்லாவற்றிற்கும் எல்லாமாகவும் இருக்கிறது “தாந்தான்” என்று தன்னைத்தவ்வேறென்றையுந் தெரியாத போதம் மாத்திரமாய் நிற்கும் ஸ்வஸ்வரூபாநுபவானந்த ஸ்திதி எப்பொழுதொருவனுக்குண்டாகுமோ அப்பொழுதுதான் நிஜமாக பிரம்மத்தைத் (ஆத்மாமை—பகவானை) தெரிந்துகொண்டவனாகிறான். இப்படி பிரம்மாநுபவமுடையவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறான். அப்படிப்பட்ட பிரம்மவேத்த சகல சர்வக்குத்துவாநி சாமர்த்தியங்களை யுமுடையவனாகிறான். இப்படிப்பட்ட பிரம்மவித்தை யினால் மோக்ஷமானது சித்திக்குமென்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை. என்று இம்மந்திரமுபதேசிக்கிறது.

இதற்கு பூர்வபகுவியினுடைய கேள்வி:—

எது மரங்களையும், செடிகளையும், சலிக்க (அசைய)ச் செய்கிறதோ, அது காற்றென்றாற்போல, வாய், கண், மூக்கு, காது, மனது முதலானவைகளைப் பிரவிருத்திக்கச்செய்கிறது பிரம்மமென்று சொல்லும்பகூத்தத்தில் முதலாவது கண்டம் இரண்டாவது மந்திரம் முதற்கொண்டு இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட பிரம்மமானது திரவ்விய பதார்த்தமாய்விட்டது. எப்பொழுது பிரம்மமானது திரவியபதார்த்தமாய்விட்டதோ அப்பொழுது போதக்கிரியா சக்தியையுடையது பிரம்மமென்றாயிற்றே யல்லாமல் போதஸ்வரூபம் பிரம்மமென்றாகவில்லை. ஆகையால் போதமானது உண்டாகிறது நசிக்கிறதுமாயிற்று. எப்போது போதமுண்டாகிறதோ அப்போது போதக்கிரியை உண்டா

கிறது. எப்போது போதம் நசிக்கிறதோ அப்போது போதக்கிரியை நசிக்கிறது. இப்படியானால், பிர்ம்மமானது இருந்தழியக்கூடிய அவயவங்களை யுடைத்தானதென்றும், அநித்தியவஸ்துவென்றும், அசுத்தவஸ்துவென்றும் சொல்லவேண்டியதாயிற்று என்றனன்.

அதற்குச் சித்தாந்தியின் சமாதானமாவது:—

இப்பொழுது நீ சொன்னவையெல்லாம் ஜீவாத்மாவேறு பரமாத்மாவேறு என்ற தார்க்கிகமதத்தின் கோட்பாடுகளென்றும், வேதாந்த சித்தாந்தமல்லவென்று தெரிந்துகொள்.

வேதாந்த சித்தாந்தமானது:—

ஸ்ரீ-தி || “ விஜ்ஜாந ரிநநடிஃ ஸ்ரீ ஹ்”

சுருதி || “விஞ்ஞாந மாநந்தம் பிர்ம்ம”

ஸ்ரீ-தி || “ ஸ்ரீ ஜ்ஜாநஃ ஸ்ரீ ஹ்”

சுருதி || “ப்ரக்ஞாநம் ப்ரும்ம”

ஸ்ரீ-தி || “ சஸம்மொ நஹிஸஜ்தெ”

சுருதி || அஸங்கோ நஹிஸஜ்தே ||

(இ-ள்.) பிர்ம்மமானது சங்கமற்றதாகையால், சங்கத்தினால் பாதிக்கப்படமாட்டாதென்றும்,

ஸ்ரீ-தி || சஸம்மொ நஹிஸஜ்தெ

திம-ஃ-ணம்-ம-ண-வெ-ர-கூ-ய-ஃ ||

ஹமவஜ்ஜிதா, ச-கந, ஸ்ரீ-கநி.

சுலோ || அஸக்தம்ஸர்வப்ருச்சைவ நிற்குணம் குணபோக்த்ருசு ||

பகவத்கதை. அ-கந, சுலோ-கரு.

(இ - ள்.) இந்த பிரம்மமானது ஒன்றிலும் ஒட்டாததும், எல்லா ஜகத்பிரமைகளுக்கும் அநிஷ்டானமானதும், சத்துவராஜஸ்தமோ குணங்களற்றதும், குணங்களை யறுபவிக்கிறப்போலத் தோன்றுகிறதாயு மிருக்கிறதென்றும்,

சுருதி ஸ்மிருதிகள் கோஷிக்கிறபடியால், இந்தப் பிரம்மத்திற்குச்சரியாக வேறொருவஸ்துவைச் சொல்லமுடியாது. இது ஒன்றே போதஸ்வரூபமாயும், போக்த்ருத்வமாயுமிருக்கிறது, என்று சித்தாந்தி சொன்னான்.

மறுபடியும் பூர்வபகி கேட்கிறதாவது:—

அப்படியானால் பிரம்மமானது புத்தி இந்திரியமுதலியவற்றை கற்பித்துக்கொண்டு தன்னைத் தெரிந்து கொள்ளுகிற தென்ற வியவகாரம் பிரம்மத்திற்கு இருக்கிறபடியால், பிரம்மத்தை நிருபாதிக வஸ்துவென்று சொல்லக்கூடாது, ஸோபாதிக வஸ்துவென்றே சொல்லவேண்டிய தாயிற்று, எனில்,

சித்தாந்திச் சமாதானம் சொல்லுகிறதாவது:—

அப்படியல்ல, ஏனெனில்,

ஸூ-தி || “சூ-தூநெநவா-தூ-நெ-வஸூ-தி ||”

சுருதி || ஆத்மவைவாத்மாநம்பஸ்யதி ||

இ-வை|| சித்தாந்தக்கரண ஸ்வரூபமான தன்னாலேயே பிரம்மத்தை ஸ்வாநுபவத்தா லடையலா மென்றும்,

ஸ்ரோ|| ஸ்யபடுவா தூநா தூநம்

வெசுக்ஷவ்ஷாநாஷா தூ||

ஹ. சு-க0, ஸ்ரோ-கநு.

சுலோ || ஸ்வயமேவாத்மநாத்மாநம் வேத்தத்தவம்புரு
ஷோத்தம||

பகவத்கீதை-அ-க0-ச-15.

ஸ்ரோ|| சூ-தூநடுவா தூநா தூஷ்டீ.....

ஹ. சு-உ, ஸ்ரோ-நுநு.

ச || ஆத்மந்யேவாத்மநா துஷ்டீ ப-அ-உ-சு-நுநு.

ஸ்ரோ|| சூ-தூநடுவவஷ்டீ.....

ஹ. சு-ந, ஸ்ரோ-கள்.

ச || ஆத்மந்யேவசஸன் துஷ்டீ ப-அ-ந-சு-கள்.

ஸ்ரோ|| சூ-தூநடுவவஷ்டீ.....

ஹ. சு-சு, ஸ்ரோ-நு.

ச || ஆத்மவஹ்யாத்மநோபந்தீ ப-அ-சு-சு-நு.

ஸ்ரோ|| சூ-தூநடுவவஷ்டீ.....

ஹ. சு-சு, ஸ்ரோ-நுஉ.

ச || ஆத்மௌபம்யேநஸர்வத்ர ப-அ-சு-சு-நுஉ.

(இவைகளின் விவரத்தை இந்த விடயக்கியானகர்த்
தர்வால் ரசியிக்கப்பட்டிருக்கிற பகவத்கீதா கூடரர்

த்தீபிகையைப்பார்க்கவும்) என்றும்சுருதி ஸ்மிருதி கள் சொல்லுகிறபடியால் அவிடத்தில் ஸோபாதிக பிரம்ம மென்று தாத்பரியமல்ல நிருபாதிகப் பிரம்ம மென்றே தாத்பரியம்.

பூர்வபக்ஷி திரும்பவும் கேட்கிறதாவது:—

ஒன்றுந் தெரியாமல் தானாக இருக்கிறதே போதம் என்றால் சுழுத்தியிலும் மூர்ச்சாவஸ்தையிலும் சாராயம், கள்ளு, அபின், பாங்கு, கஞ்சா; மாஜும், பூர்ணாதி லேகியம் முதலியவைகளை நன்றாய் சாப்பிட்டிருக்கிற போது ஒன்றுந் தெரியாத அவஸ்தை சம்பவிக்கிறது; அதுவே பிரம்மாநுபவம்போ லிருக்கிறது. அதினாற் றுன் பைராகிகள் ஜாரர்கள் சோம்பேரிகள் இவர்க ளெல்லாரையும் ஞானிகள் என்றே நினைக்கவேண்டும் போலிருக்கிறது. அப்படியானால் சாஸ்திரம் குரு முதலானவைகளும் அவசியமில்லை எனில்,

சித்தாந்தி சமாதானஞ் சொல்லுகிறதாவது:—

நீ சொல்லுகிறபடி ஒன்றுந்தெரியாதசுழுத்தி மூர்ச்சாவஸ்தையையும் மத்து பதார்த்தங்களைச் சாப்பிட்டுப் புத்திமயங்கி இருக்கிற அவஸ்தையையும் போதஸ்திதி என்று சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், சமாதி நிஷ்டை, தியானம் ஸ்வாநுபவம் ஐக்கியம் என்கிற போதஸ்திதியில் ஸ்வப்பிரகாச ஸ்திதியுண்டு. அதை த்தவிர வேறொன்று யிராது. நீ சொல்லுகிற போதாவஸ்தையில் புத்திமயங்கி ஒன்றுந் தெரியாத காடாந் தகாரமான அவிவேகத்தில் மூழ்கித் தன்னை இழந் திருக்கிற அவஸ்தை இந்த நிஷ்டையோவெனில், எல்

லாவற்றிலும் தானாக விருப்பதினால் தன்னேத்தவிர
ஒன்றும் இருக்காது ஆகையால் தெரியாது, என்று
தெரிந்து கொள்.

ஐந்தாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

நான்காவது மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட “ப்ரதி
போதவிதிதம்” அதாவது எல்லாவற்றையுந் தானாகப்
பார்க்கிற ஸர்வசமத்துவ புத்தியாகிய போதத்தைப்
பெறுதல். இதனைப் பெற்றாலொழிய மோக்ஷமில்லை
யெனில், அப்பேர்க்கொத்த போதத்தை யடைவது
மிகவுங் கஷ்டமாயிருக்கிறது, ஆகையால் அதுஎனக்கு
இப்போது வேண்டியதில்லை. மோக்ஷவிஷயமோ?
பார்த்துக்கொள்ளலாம். இப்பொழுது அவ்வளவு அவ
சரமுமில்லை, கஷ்டமுமில்லை, நஷ்டமுமில்லை. காலாந்
திரத்தில் அதுவிஷயமாய் ஆலோசிக்கலாம் என்று
நினைப்பாயேயாகில், இப்பேர்க்கொத்த அக்ஞானத்தி
னாலேயே மிகக் கஷ்டமாகிய தேவமானிட திரியக்
காதி ஜன்மங்களும் அச்சென்மங்களினால் காமக்கு
ரோதாதி சம்சாரதுக்கங்களும் வியாதி பீடைமுத
லிய சகிக்கமுடியாத கஷ்டங்களும் நேரிடுகின்றன.
இதைத்தவிரவும் நீ இச்சரீரத்தின் நிஜஸ்திதியைத்
தெரிந்து கொள்வாயேயானால் இப்படிச் சொல்லமாட்
டாய். இச்சரீரமோ இரவல் பதார்த்தம். என்பதற்
குத் திருஷ்டாந்தத்தைக்கேள்:—

ஒருவன் கையில் ஈசாவாஸ் யோபநிஷத்தி விடாக் கியான புஸ்தகத்தை மற்றொருவன் பார்த்து, இப்புஸ்தகத்தை எனக்கு இரண்டினாள் இரவலாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டான், அப்படியே அவன் கொடுத்தான். இரவலாக வாங்கிக்கொண்டு போனவன், புஸ்தகத்தில் நான்குவரிகளைப்படித்துப் பின்பு ஆஹா! இப்புஸ்தகம் நன்றாக இருக்கிறது. இதற்கு அநியாயமாய் கடிதத்தை அட்டையாகச் செய்திருக்கிறார்கள், இப்பேர்கொத்த மேன்மையான உபநிடத விடாக் கியானத்திற்கு இந்த அட்டையா போடுகிறதா? என்று அக்கடிதாசி அட்டையை நீக்கிப் பட்டு அட்டை போடுவித்தான், அவ்வட்டை போட்டபிற்பாடு பார்த்து தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொள்ளுகிறதாவது:—“எல்லாக் கிரந்தங்களுக்கும் மேலானது உபநிஷத்து. அதற்கு உயர்ந்த அட்டையே இருக்கவேண்டும்” என்று எழுந்திருந்து ஆயிரம் ரூபாய் எடுத்துக் கொண்டு தட்டான் வீட்டிற்குப்போய் இப்புத்தகத்திற்குத் தக்கத்தினால் அட்டையும், அவட்டையில் அங்கங்கே பச்சை, வைரீயம் முதலான விலையுயர்ந்த ரத்தனங்களையும் பதிப்பிக்கவேண்டும். அதற்காக, இதோ ஆயிரம் ரூபாயென்று தட்டான்கையில் கொடுத்து வேலை யாரம்பித்து நடத்திக்கொண்டிவர; நாள்-ஆறேழாயிற்று. அப்போது இரவல் கொடுத்தவன் “இரண்டினானையில் திரும்பக் கொடுக்கிறே னென்று வாங்கிக்கொண்டு போனவன் இன்னமும் கொண்டு வரவில்லையே” என்றுதானே அவன் வீட்டிற்குப் போக, அவனை வீட்டிற்காணமுடியாமல் தட்டான்

வீட்டில் சந்தித்தான். அப்போது விசாரிக்கையில், புஸ்தகத்திற்கு இவ்வளவு செலவழித்து அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற விவரத்தைத் தெரிந்துகொண்டு ஓ கோர்! புஸ்தகத்திற்கே மோசம்வந்து விட்டாற் போலிருக்கிறதே? என்று சொல்லி (தான் சொந்தக் காரணாகையால்) இரவல் வாங்கினவனுடைய கையில் அரைகுறையாய் வேலைமுடிந்திருக்கிற தன்புஸ்தகத்தைப் பறித்துக்கொண்டு போய்விட்டான். அப்பொழுது இரவல் வாங்கிக்கொண்டு வந்தவன் தனக்குள்ள நஷ்டங்கனையும், தன்னுடைய தப்பிதங்கனையும் குறித்து ஆலோசிக்கிறதாவது, “இரவலாக வாங்கிக்கொண்டெவந்த புஸ்தகத்தை, இரவலென்பதை மறந்து விட்டதே முதல்தப்பு. எதற்காக அப்புத்தகத்தை வாங்கிக்கொண்டெவந்தேனோ, அதையும்மறந்தது இரண்டாவதுதப்பு. இம்மறப்புகளினால் புஸ்தகத்தைத் தனதாக எண்ணிக்கொண்டு அதன் அலங்கார விஷயமாய் அநேக செலவுகள் செய்தது மூன்றாவதான பெருந்தப்பு, இப்பேர்க்கொத்த தப்புகளினால் புஸ்தகத்திலுள்ள கூடார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமற் போனதுமுதல் நஷ்டம், அதன் அலங்காரத்திற்காகச் செலவழித்த திரவியநஷ்டம், இரண்டாவது, இனிமேல் போய் இரவல் கேட்டால் தன்னைநம்பி இரவல் கொடுக்கமாட்டானென்பது, மூன்றாவதுநஷ்டம். இப்படிப் போல, நற்கெதியை யடைவதற்கு முக்கிய சாதனமாயுள்ள ஞானத்துடன் கூடின இம்மானிடசரீரத்தை இரவலாகப்பெற்றிருக்கிறநாம், இரவலென்கிறசங்கதியை மறந்ததாகிய முதல்தப்பையும், எதற்காக இச்சரீரத்தை இரவலாக வாங்கிவந்தோமென்பதை மறந்ததா

கிய இரண்டாந்தப்பையும், இம்மறப்புகளினால் இச்சரீரத்தைத் தனதாக எண்ணிக்கொண்டு அச்சரீராலங்காரத்திற்காக புத்திர மித்திர களத்திர தனகனக வஸ்துவாஹந மேடை மாளிகை முதலான அநேகவித செலவுகள் செய்வித்தும் செய்துக்கொண்டிருப்பதும் மூன்றாவது தப்பிதங்களாம். இப்படிப்பட்ட தப்புகளினால் இரவலாகவாங்கிவந்த இச்சரீரத்தில் மோக்ஷ சாதனங்களான தத்துவங்களைத் தெரிந்துகொள்ளாமற்போவது முதல்நஷ்டம், “பரோபகாரார்த்தம் இத்ம் சரீரம்” மோக்ஷசாதனத்திற்காகவே இச்சரீரமென்பதைமறந்து இச்சரீரத்தைத் தனதாக எண்ணி, இரவலென்பதை மறந்து இச்சரீரத்தின் அலங்காரத்திற்காகவும் பின்னும் அநேக இகலோக சுகங்களுக்காகவும் திரவியத்தை செலவழித்துக்கொண்டிருக்கையில், இரவல்கொடுத்தவன்வந்து இச்சரீரத்தைப் பரித்துக்கொண்டு போய்விட்டால் அபரிமித்திரவிய முதலானவைகளின் நஷ்டம் இரண்டாவது. மறுபடியும் இரவல்கேட்போமாகில் முன் இரவல்கொடுத்து மோசம்போனவன் மறுபடியும் இரவல்கொடுக்கமாட்டானாகையால், மறுபடியும் இம்மாநிடஜன்மத்தை யடையமுடியாமற் போகிறது மூன்றாவதாகிய பெரும் நஷ்டம்.

எப்படி மானிடசரீரம் நற்கெதியையடைய முக்கிய சாதனமெனில்; தேவாதி சரீரங்கள் தான்செய்த புண்ணியகர்மங்களின் பலன்களை யனுபவிக்கவேண்டிவந்த சரீரங்கள். அவைகள் “புண்ணியாநுபவம் முடிந்தவுடன் மனிதலோகத்தை அடையும்”

ஸத்யம்
ஸத்யம் : இந்த மானிடஜன்மத்தில், நாசமற்றது
ம், ஸ்த்ஸ்வரூபத்தையுடையதுமாக

சுவி (உதி)
அஸ்தி, (இதி) ஒருவஸ்து நிஜமாக உண்டென்று

(சூ-தூ-நஸ)
ஆத்மாநம் பிரம்மத்தை

ஊஹ
இஹ இம்மானிடஜன்மத்தில் (இச்சரீரத்து
டனிருக்கும்போது)

சுவேதீசு, வெசு தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவிதமாய்த்
அவேதீத், சேத் தெரிந்துகொண்டால்,

சுய
அத அப்பொழுது

(வத்ய)°, விடி)
தெ) நற்கதிகிடைக்கும்.
(ஸத்யம், வித்ய
தே)

ஊஹ
இஹ தான்ஜீவித்திருக்கிறபோது

(சூ-தூ-நஸ)
(ஆத்மாநம்) பிரம்மத்தை

ந, சுவேதீசு, வெசு தெரிந்துகொள்ளாவிட்டால்
ந,அவேதீத்,சேத்

ஊஹ
மஹதி பெரிதான (மதிக்கமுடியாத)

விநஷிஃ
விநஷ்டிஃ

(இடைவிடாமற் திரியக்கு ஜென்மபர
ம்பரையில் பிறந்திறந்து கொண்டு
இச்சம்சாரத்தினு லுண்டாரும் அ
நேகவித துக்கங்களை யறுபவிக்க
வேண்டிய தூர்க்கதியாகிய) நஷ்ட
மானது

(ஊவதி)
(பவதி)

உண்டாகின்றது.

தவராசு
(தஸ்மாத்)

ஆகையினாலே,

யீராரஃ
தீராரஃ

(மேற்சொன்னவிதமாய் குணதோஷ
ங்களை சத்குருமுகமாய்த் தெரிந்து
கொண்டு அறுஷ்டிக்கும்) தீரர்கள்

ஊடுதஷ்டு,
ஊடுதஷ்டு
பூதேஷ்டு, பூதே
ஷ்டு

சராசரஸ்வ ரூபமாயிருக்கிற ஒவ்வொ
ரு பூதத்திலும்

விவினூ)
விசின்த்ய

(இரண்டற்றதாய்த் தானாகவே இருக்
கிற பிரம்மத்தைச் சிரவண, மன
ன, நிதித்தியாஸனைகளினு லடைந்த
ஸ்வாறுபவத்தினால்) தெரிந்துகொ
ண்டு

சுலராசு, லொ
காசு
அஸ்மாத், லோகாத்

(அகங்கார மமகாரங்களை யுடையதும்
அவித்தியா ஸ்வரூபமானதுமான)
இவ்வுலகத்தினின்றும் (இச்சென்ம
த்தினின்றும்)

பெருது)
(ரஜி)
ப்ரேத்ய(உபரம்ய)

(உவ சாந்தியையடைந்து (எனில், கடாகா
ச ஜலாகாசங்கள், மஹாகாசமானுற்
பேரல)

கூறுதாஃ
அம்ருதாஃ

(சகலமும் தானாகவும், தானே சகல
மாகவுமிருக்கிற இரண்டற்றிருக்கிற
ஸ்திதியாகிய) மரணமற்றதாயுள்ள
மோக்ஷத்தை யடைந்தவர்களாக

ஊவனி
பவந்தி

ஆகிரர்கள்.

தாத்பரியம்.

தேவஜன்மமானது ஜென்மந்திர புண்ணியவிசேஷத்தால் உண்டாகும். அவ்வுலகத்தில் புண்ணியாநுபவமான சுகமே அதிகமாயிருக்கும். சுகமதிகமாக இருக்கும்போது தெய்வத்தின் நினைவும் தியானமும் உண்டாகிறதில்லை என்பது அநுபவபிரசித்தமாகவே இருக்கிறது. இதுவுமல்லாமல், புண்ணியாநுபவம் முடிந்தவுடனே மானிடலோகத்தை ஜீவனடைகிறுனென்ற சுருதிப்பிரகாரம், திரும்பவும் ஜெனனமாகவேண்டும். எப்போது ஜெனனமுண்டோ அப்போது மரணமுண்டென்பது நிச்சயம். ஆகையால் பிறந்திறந்துகொண்டே இருக்கவேண்டும்.

திரியாக்காதி ஜென்மங்கள் அதிபாப கிருத்தியங்களினாலுண்டாகும். அச்சென்மங்களில் நற்கதியையடையத்தக்க ஞானமேகிடையாது. அதிக துக்கசமயங்களில், அதாவது நாம் கொடியகாயத்தைப்பெற்று ரக்தப்பிரவாகமாய் இருக்கும் சமயத்தில் புத்தியானது பிரமையடைந்து மூர்ச்சையடைந்து ஞானமிருக்கிறதேயில்லை. அப்படி திரியக் காது ஜென்மஸ்திதியிலும் நற்கெதியடைய அவகாசமிருகாது ஆகையால் மானிடப்பிறவியிலேயே நற்கதியையடை

ய முயற்சிசெய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிடில் “எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதா னியா தினும் மரிதரிதுகாண், இப்பிறவிதப்பினு லெப்பிறவி வாய்க்குமோ யேதுவருமோ வறிகிலேன்” என்று மகானான தாயுமானவர் சித்தர் கணபதிகத்தின் நான் காவது பாடலில் சொல்லியிருக்கிறபடியால்,

நாசமற்றதும், ஸத்ஸ்வரூபத்தை யுடையதும், நிஜமாக முக்காலங்களிலும் இருக்கிறதமான பிரம்மவஸ்துவை (ஆத்மாவை - பகவானை) இந்த மானிடஜென்மத்திலேயே, கரசரணாதி அவயவங்கள் திருடமான சக்தியை யுடைத்தானவைகளா யிருக்கும்போதே சத்குருவையடைந்து அவரது ஆக்கனையின் பிரகாரம் குருகுலவாசஞ்செய்து, உபதேசிக்கப்பெற்று, நன்றாய் அநுஷ்டித்து, தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விதமாய் தெரிந்துகொண்டால்தான், நற்கதிக்கிடக்கும். இவ்விதமாய்ச் செய்யாமல், இப்பிரபஞ்சமே சக்தியம், நாம் எப்போதும் சாகாமல் சிரஞ்சீவியாயிருப்போம், நாம் செய்யக்கூடாத, அநேக பாபகாரியங்களினால் திரவியார்ஜனைசெய்து, லோகோபகாரமான தர்ம்மகாரியங்களில் பகவதர்ப்பணமாக தான் ஆர்ஜனைசெய்த திரவியத்தை உபயோகப் படுத்தாமல், சரீர அலங்காரத்தின்பொருட்டும், இகலோக சுகத்தின்பொருட்டும், அநியாயமாய்ச் செலவுசெய்து பாரமார்த்திக விசாரணையாவது, பகவத் விசாரணையாவது செய்யாமல் பாபகாரியங்களிலேயே காலங்கழிக்கிற நம்மைப்போலொத்தவர்களுக்கெண்டாகும் நஷ்டத்தை, வாயால் சொல்லவும் ஏட்டிலெழுதவும் முடி

யாது. அத்தகைய நஷ்டஸ்திதி யாதெனில், மறுபடியும் இம் மானிடஜன்மத்தை யடையமுடியாததே யாம். ஆகையால், மேற்சொல்லியவிதமாய் குணதோஷங்களைச் சத்குருமுகமாய் விசாரணைசெய்து தெரிந்துகொண்டு அநுஷ்டித்து, சராசரஸ்வ ரூபமாயிருக்கிற ஒவ்வொரு பூதங்களிலும் இரண்டற்றதாய்த் தானாகவே இருக்கிற பிரம்மத்தைச், சிரவணமனன நிதித்தியாஸனைகளினு லடைந்த ஸ்வாறுபவத்தினால் தெரிந்துகொண்ட தீரர்கள், அகங்கார மமகாரங்களினால் நிறைந்திருக்கிறவும், அவித்தியா ஸ்வரூபமுமான இவ்வுலகத்தினின்றும், (இச்சென்மத்தினின்றும்) பதார்த்த பேதங்களால், கடகாசமென்றும், மடாகாசமென்றும், வியவகரிக்கப்பட்டு உபாதிகளுக்கு, நாசனம் வருங்காலையில், எப்படி மஹாகாசத்தில் சேர்ந்துவிடுமோ, உபாதியுடனிருந்தபோதிலும், ஆகாசத்தை எப்படி உபாதிகள் பாதிக்கமாட்டாவோ அப்படிப்போல, சகலத்தையுந் தானாகவும், தானே சகலமாகவுமிருக்கிறதாய்ப் பார்க்கிற தீரர்கள் மரணமற்ற மோக்ஷத்தை யடைகிறார்கள், என்று இம்மந்திரம் உபதேசிக்கிறது.

சாமவேதத்தின் தலவகாரோபரிஷத்தென்ற

கேரோபரிஷத்தின்

இரண்டாவதுகண்டம் - முற்றிற்று.

ஓம் தத்ஸத்.

ॐ தசு ஸசு.

ஸ்ரீ ஹாவணம் சுவஸு.

மூன்றாவது கண்டம்.

அவதாரிகை.

“அவிஞ்ஞாதம் விஜாந்தாம், விஞ்ஞாத மவிஜாந்தாம்” பிரம்மமானது தெரியாது என்பவனுக்குத் தெரியும். தெரியுமென்பவனுக்குத் தெரியாது.” என்று, இரண்டாவது கண்டத்தின் மூன்றாவது மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதினால், எது இருக்கிறதோ அதுதெரியும், எது இல்லையோ அது தெரியாது. முயல் கொம்பு என்று ஒருவஸ்து இல்லை. ஆகையால் முயல்கொம்பு ஒருவருக்குத் தெரியாது. அப்படிப் போல இந்தப் பிரம்மமானது தெரியாத படியினாலே, முயல் கொம்பைப்போல, அஸத்தென்றே சொல்ல வேண்டும். இப்படி அஸத்தாயிருக்கிற பிரம்மத்தினுடைய சர்வஞ்ஞத்துவாதி சாமர்த்தியத்தினால், அப்பிரம்மத்தை சுவாநுபவத்தினால் தியானிப்பவர்கள் “யத்ஸாவம் தத்ஸவதி” “யார் எந்தஸாவனையுடையவர்களா யிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் தத்ஸவநுபமாகிறார்கள்” என்கிறபடி அது வாய்விடுகிறார்கள் என்று சொல்வது எவ்வளவு மோசவார்த்தையா யிருக்கிறது; ஏனெனில், முதலில் அசத்தாயிருக்கிற வஸ்துவுக்கு, இருப்பு, ஏது? இல்லாதவஸ்துவை தியானிக்கிற தெப்படி? வஸ்துவே யில்லையெனில் அதற்கு சாமர்த்தியமெப்படி? சாமர்த்தியமே யில்லைஎனில், அதை த்தியானிக்கிற பேர்களுக்கு மாத்திரம் எங்கேயிருந்து சாமர்த்தியம்வரும்? என்கிற, சந்தேகங்களை சத்திரு

ரும் பகவானைப் பிரார்த்திக்க அப்
போது பகவான் (ஆத்ம, பிரம்மம்)

(சுஸ-ஶ்ராந்)

அஸ-ரூன்

அசுரர்களை

விஜயெ

விஜிக்யே

ஜெயித்தது.

தஸ, ஹ, ஶ

ஹண்

தஸ்பஹபிரம்மண

அந்தப்பிரம்மத்துக்கே (உண்டான)

விஜயெ

விஜயே

அசுரஜெயத்தில்

ஷெவா

தேவா

(இந்திராக்கிரிமுதலான) தேவதைகள்

சுஶீயண

அமஶீயன்த

மகிமையையடைந்தார்கள்.

தெ

(தே)

அந்ததேவதைகள்

சுயஜ

அயம்

இந்த

விஜய

விஜய

ஜயமானது

சுஸா க்ஷ, ஶ்வ

அஸாகம், ஏவ

நம்முடையதே என்றும்,

சுயஜ

அயம்.

இந்த

ஷஶிசா

மஶிமா

சாமர்த்தியமும்

கூடாகூழ்; வனவ

ஊதி

நம்முடையதென்றே என்றும்

அஸ்மாகம் ஏவ, இதி

வெண்கூண்டு

பார்த்தார்கள் (நினைத்தார்கள்.)

ஐக்ஷந்த

நாட்பரியம்.

நீ எந்தவஸ்துவை அசத்தாகவும் இல்லாத வஸ்து வாகவும் நினைத்திருக்கிறாயோ தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனாயும், ஈசுவர்களுக்கெல்லாம் ஈசனாயுமிருக்கிற அந்த பிரம்மமானது அநேகதடவைகளில் அஸ்ரர்க ளுக்கும், தேவர்களுக்கும் நடந்த யுத்தங்களில் தேவ தைகளின் பக்கத்தில் ஜெயமும், அஸ்ரர்களுடைய பக்கத்தில் அபஜெயமும் உண்டாகும்படி செய்தது. இதற்குத்திருஷ்டாந்தமாக மஹிஷாஸ்ரன், சும்பன், நிகம்பன், சண்டமுண்டன், ரக்தபீஜன், மதுகைடப வர்கள் முதலானவர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் நடந்த யுத்தங்களில் அஸ்ரர்கள் இந்திரன் முதலான தேவர்களை ஜெயித்து தேவர்களைத் தங்கள் வேலைக்கா ரர்களாக்கி தேவலோகத்தை ஆண்டுகொண்டு வரு கையில், தேவதைகள் பகவானைப்பற்றி பிரார்த்தித்த போது பகவான் எல்லாவற்றிலும் சக்திஸ்வரூபமாக இருக்கிறாராகையால் இந்திரன், அக்கிசி முதலான தேவர்களிடத்திலிருக்கிற தன் சக்திகளை எல்லாம் ஒன்றாய்ச்சேர்த்து ஒருபெரிய சக்திஸ்வரூபமாய்ச்செ ய்து அச்சக்திஸ்வரூபத்தை யநுப்பினார். அந்தஸ்வரூ பமானது அஸ்ரர்களை ஜெயித்து தேவர்களுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுப்பித்தது இப்படி பரபிரம்ம

த்தினால் அறுப்பப்பட்ட சக்தியின் ஜயத்தினால் அக் கிரியாதிதேவதைகளுக்கு மகிமையுண்டாயிற்று. எல்லாவற்றிலும் பிரத்தியகாத்ம ஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஸர்வக்ஞனும், சகலப் பிராணிகளினுடைய ஸர்வசக்தி ஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஜகதீசரனுடைய (பிரம்மத்தினுடைய) மகிமையினால் இந்த ஜெயமுண்டாயிற்றென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளாத அக்கிரி, வாயு, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் இப்போதுண்டான ஜெயம் எங்களால்தான், ஆகையால் இது பிரத்யகாத்மாவாயிருக்கிற அந்தப் பிரம்மத்தினுடைய தல்லவென்று நினைத்து அதிக கர்வத்தை யடைந்திருந்தார்கள்.

இரண்டாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

முதலாவது மந்திரத்தில் பிரம்மமானது தன்னுடைய ஸ்வசக்தியினால் தேவர்களுக்குண்டான ஜெயத்தை தேவர்கள் தங்களுடையதாகவும், நிராகாரமாயும், நிர்விகாரியாயுமிருக்கிற பிரம்மத்திற்கும் இப்போது நமக்குண்டான ஜெயத்திற்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறது, ஆகையால் இச் செயமும் அதினுண்டாகும் மகிமைகளும் நம்முடையவைகளேபென்று கர்வித்தும், மித்தையான துரபிமானத்தை யுடைத்தாயிருக்கும் தேவர்களுக்கு அந்தக் கர்வத்தையும், துரபிமானத்தையும் போக்கடிக்கவேண்டி பரமதயானுவான பகவானாகிய அப்பரப்பிரம்மமானது செய்த ஒரு அற்புதமான செய்கையை இம்மந்திரம் தெரிவிக்கிறது:—

2.

ஸ்ரீமாத்ரெஷாண்டிஜெள தெவ்ஜொஹபுரஹி
 ஸுஹுஹ தநுவஜாநன கிரிடிஹகூரிதி||

சுருதி || தத்தைஷாம் விஜெள தேப்போஹ

பாரதூர்ப்பூவ தந்வயஜாநனத் கிமிதம்யகூமிதி||

தசு, ஹ

அந்த பிரம்மஸ்வரூப மிருக்கல்லவா?

தத், ஹ

(அக்கிரி, வாயு, இந்திரன்முதலான)

ஹஷாஸு

தேவர்களுடைய

ஏஷாம்

(ஸ்யெ)கூணஸு)

தப்பெண்ணத்தை, தூரபிமானத்தை

மித்யேகூணம்

விஜெள

தெரிந்துகொண்டது.

விஜெள

தெஹுஃ (ஹெ

(இப்படி தூரபிமானத்தையும், கர்வத்
 தையுமடைந்திருக்கிற) தேவர்களு

வெஹுஃ)

தேப்யஃ தேவே

க்கு அநுக்கிரகஞ்செய்வதற்காக

ப்யஃ

(ஸ்வயேக மஹாத்மியத்தால் உண்

புரஹி-ஹி

டாக்கிக்கொண்ட அதிக அற்புதமா

ஹிஹ

னதும் மிகவும் ஆச்சரியமானதும்

பாரதூர்ப்பூவ

எல்லாரும் பார்த்துப் பயப்படக்கூ

டியவுமான ரூபத்துடன்) உத்பவமா
 யிற்று.

தசு

ஆயுற்பவித்த அந்த பிரம்மஸ்வரூபத்

தத்

தை

இந்த யகூரூப மிப்படிப்பட்ட தென்

கிஃ, ஹஃ, யகூஃ,

று (நம்முடைய கர்வத்தையும் தூர

ஹி

பிமானத்தைப் போக்கடிப்பதற்காக

கிம், இதம், யக்ஷம், க அறுக்கிரகத்துடன், பூஜிக்கத்தகு
இதி ந்த பெரிய உருவையெடுத்து நமக்
காக ஆயுற்பவித்தரூபமென்று),

ந, வு)ஜா நன தெரிந்துகொள்ளாமற் போனார்கள்.
ந, வ்யஜானந்த

தாத்பரியம்.

இந்தக்கண்டத்தின் முதலாவது மந்திரத்தில் சொ
ல்லப்பட்ட பிரம்மஸ்வரூபமானது தெய்வாகரயுத்தத்
தில் நமக்குண்டான ஜெயமும், கீர்த்தியும் நம்முடைய
ஸ்வசக்தியினால்லாமல், பிரத்யகாத்ம ஸ்வரூபமான
பரபிரம்மத்தினுடைய தல்லவென்ற தப்பெண்ணத்தி
னால் தூரபிமானத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற தேவர்க
ளுடைய மனோ அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்
டது. ஆகமதத்துவ ஸ்வரூப விசாரணையில்லாமையா
ல் இப்பேர்க்கொத்த கர்வத்தையும் தூரபிமானத்தையு
ம் உடைத்தாயிருக்கிற அக்கிரி, வ்யயு, இந்திரன்
முதலான தேவர்களுக்கு அறுக்கிரகஞ்செய்வதற்காக
தன்னுடைய யோகமாயையின் சாமர்த்தியத்தால்
ஸ்வேச்சையால் உண்டாக்கிக்கொண்ட மிகவும் ஆச்
சரியமான எல்லாரும்பார்த்து பயப்படக்கூடிய ஒரு
பெரிய ஸ்வரூபத்துடன் இந்த பிரம்மமானது உத்பவ
மாயிற்று. அப்படியுண்டான அந்தப் பிரம்மஸ்வரூபத்
தைத் தேவர்கள் தங்களுடைய நன்மைக்காக ஆயுற்ப
வித்ததாகத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இதுவென்ன ஒரு
பெரிய வியக்தியாயிருக்கிறது, என்று பிரமித்தார்
கள்.

பிரம்மமானது (பகவான், ஆத்மா) பிறப்பற்றதான
பேரதிலும் தன்னிடத்திலிருக்கிற மாயா சக்தியால்
தான் ஸ்வேச்சையாய் உண்டாகிறதென்பதற்கு கீதா
வசனம்.

ஸ்ரீ|| சுஜெவீஷுவநய்யாதூ ஹுதூநாஜீஸ்ரொ
வீஷுவ | ப்ரஶ்யத்ஸ்வாஜீஷ்வாய ஸஹ்வாஜீ
தீபாயயா||

(ஹவசயீதா. சு-ச, ஸ்ரீ-ஹ.)

மூன்றாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

இரண்டாவது மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட யக்ஷ
ரூபந்தரித்த பிரம்மத்தைப்பார்த்துப் பிரமையை ய
டைந்த தேவர்கள் இந்த ரூபத்தைப் பார்க்கப் பார்க்
கப் பயமுண்டாகி இதுவென்ன விபரீதமாயிருக்கி
றது? இது ஏதோ ஒரு அபாயத்திற்குக் காரணமாயி
ருக்கிறது. ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்
களை ஜெயித்துவிட்டபடியால் நமக்கொரு பயமுயில்
லையென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போதே இது
வொன்றுவந்து சேர்ந்தது, என்று தேவர்கள் ஒருவரு
க்கொருவர் பயத்துடன் ஆலோசித்துக் கடைசியாய்
அக்கிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிற விவரத்தை இம்
மந்திரம் தெரிவிக்கிறது.

ஸ்ரீ|| தெஶ்ரீஷ்வஹ ஜாதவெஷ்வநதஜீஜா

தீஷ்வ ஶிஷீஷ்வஜீஷ்வதீஷ்வதீஷ்வதீ||

க||

தேட்க்ரிமப்ருவன் ஜாதவேத ஏதத்விஜாநீஹி
கிமேதத்யக்ஷமிதிததேதி.

நட||

3.

<p>தெ தெ</p>	<p>(பகவானுடைய (பரமாத்மாவின்) ம ஹிமையை தெரிந்துகொள்ளாமையால் பயத்தை யடைந்து, நிஜ சங்கதியைத் தெரிந்துகொள்ள இச்சையுடைய) தேவதைகள்</p>
<p>சுழிழ் அக்ரிம்</p>	<p>(தேவதைகளுக்கு முன்நடக்கிற) அக்கிரிஹோத்திரனைப்பார்த்து</p>
<p>ஹேஜாதவெஷி! ஹேஜாதவேதம்!</p>	<p>(வேதங்களை அநேகவிதஞானங்களினால் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய சகல வேதாத்மகமான ஜாதவேத எங்கிற மாறுபேரையுடைய) ஒ அக்கிரிஹோத்திரனே!</p>
<p>வனதசு, யக்ஷி ஏதத், யக்ஷம் கிழ் ? கிம் ?</p>	<p>எங்கள் கண்களுக்குக் காணப்படுகிற இந்த பெரியஉருவத்தை இன்னதென்று</p>
<p>வனதசு ஏதத்</p>	<p>இதை</p>
<p>(கூழ்) த்வம்</p>	<p>நீ</p>
<p>விஜாநீஹி, உக்ரி விஜாநீஹி, இதி</p>	<p>தெரிந்துகொள் என்று</p>
<p>சுஷி -வஷி அப்ருவன்</p>	<p>சொன்னார்கள்.</p>
<p>(சுழி) அக்ரிம்</p>	<p>அக்கிரியும்</p>

கயா, உதி அப்படியே யாகட்டும் என்று பதில்
ததா, இதி சொல்லிற்று.

தாத்பரியம்.

நன்மையாகிலும் ஜெயமாகிலும் ஒருவனுக்குண்டா
னால் அப்பொழுது அது தன்னுடைய சாமர்த்தியத்
தாலுண்டானதாக எண்ணுகிறது சுவபாகமாகையால்,
அசுரர்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் நடந்த யுத்தத்தி
ல் உண்டான ஜெயத்தை தேவதைகள் தங்களுடைய
தாக எண்ணியிருக்கையில், அவர்களின் எதிரில் ஒரு
பெரிய உருவத்தை எடுத்திருக்கிற பகவானுடையமகி
மையைத் தெரிந்துகொள்ளாமையால், பார்த்து பய
த்தையடைந்து நானாவிதங்களான ஆலோசனைசெய்து
இவ்வுருவத்தின் நிஜத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்
டுமென்கிற எண்ண முடையவர்களாகித் தங்களுக்கு
முன்னடக்கிற சகல வேதாத்மக ஸ்வரூபனாகிய அக்
கிந்தேவனைப் பார்த்து ஒஜாதவேதாவே! எங்களு
டைய எதிரில் திருஷ்டிகோசரமாய்க் காணப்படுகிற
இந்தப் பெரிய உருவம் இன்னதென்பதைத் தெரிந்
து கொள்ளாமென்று தேவதைகள் சொல்ல, அக்கிநி
ஹோத்திரனும் அந்தப்படியே தெரிந்துகொண்டு
வருகிறேன் என்று பிரத்தியுத்தரம் சொன்னான்.

நான்காவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

இவ்விதமாக தேவதைகளுக்குச் சொல்லிவிட்டு
உடனே புரப்பட்டு எதிரில்காணுகிற அந்தப்பெரிய
உருவத்தினிடம் சென்றபோது அவ்வுருவத்திற்கும்

அக்கிரிஹோத்திரானுக்கும் நடந்த சங்கதிகளைப்பற்றி இம்மந்திரமும் ஐந்து ஆறாவது மந்திரங்களும் தெரியச் செய்கின்றன. அதாவது:—

4

தடிஹு ஐவதூஹுவடிசு கொடவீதி சுழிவடூ
சுஹிஷீத்யூயீ ஜாதவெடிவா சுஹ
ஷீதி|| சா

தத்ப்யத்ரவத்தமப்யவதத் கோவீதி அக்ரிர்வா அஹ
மஸ்மீத்யப்ரவீத் ஜாதவேதாவா அஹமஸ்மீதி|| ச||

தசு அந்த (பிரம்மஸ்வரூபமான பெரிய
தத் பூதம்போல் காண்கிற யக்ஷரூபத்
தைநோக்கி)

(சுழி⁰) அக்ரி⁰ அக்கிரிதேவனாவன்

சுஹு ஐவசு சென்றான். (போய் பயத்தினால் ஒன்
அப்யத்ரவத் தும் தோணமல் மெளனமாய் நின்
றான்.)

தடி தன்னைநோக்கி வந்திருக்கிற அக்கிரி
தம் யைப்பார்த்து) அப்பெரியபூதம்

(கவ⁰) க⁰, சுவி,
ஹதி நீயார் என்று

(த்வம்,) க⁰, அஸி,
இதி

சுஹுவடிசு (யக்ஷரூபமான பிரம்மமானது) கேட்
அப்யவதத் டது ;

சுஹடி நான்
அஹம்

சுயி⁰, வாஅக்ரி⁰, வா

சுவலி, உதி

அஸ்மி, இதி

சுயைவீசு

அப்ரவீத்

(சுவலி)

அபிச

சுஹ⁰

அஹம்

ஜாதவெடா, வா வேதாத்மகமான பிரசித்தமாயுள்ளஜா

ஜாதவேதா, வா தாவேதா என்கிற

சுவலி, உதி

அஸ்மி, இதி

(பேருடையவனாயும்) இருக்கிறேனெ

ன்றும் (சொன்னான்.)

தாத்பரியம்.

தேவதைகளினிடத்தில் சிலவுபெற்றுக்கொண்டு போன அக்கிரிஹோத்திரானவன் தன்னுடைய சாமர்த்தியத்தைப்பற்றி தானே புகழ்ந்துகொண்டும், எதிரில் காணப்படுகிற யக்ஷருபத்தை பார்த்து திகிலடைந்தவனாக இருந்தபோதிலும், தேவதைகளினிடத்தில், “நான்போய் தெரிந்துகொண்டு வருகிறேன்” என்று ஒப்புக்கொண்டு விட்டோமே என்கிற வாக்குத்தத்தை நினைத்து மனதை தைரியப்படுத்திக்கொண்டு யக்ஷருபமாகிய பிரம்மத்தைச் சமீபித்த உடனே வாய்பேசவராமல் கைகால் நடுக்கக்கொண்டு ஸ்தம்பித்து நின்ற அக்கினியைப்பார்த்து “யார் நீ” என்று பிரம்மமானது கேட்க, அப்பெரிய உருவம் முதலில் பேசினபடியால் கொஞ்சம் தைரியத்தை

யடைந்து மனதை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு, யாரா? என்னைத் தெரியாது? எங்கும் பிரசித்தியடைந்த அக்கிரிதேவனாக்கும், என்னை வேதாத்மகமான ஜாத வேதனென்றும் சொல்லுவார்கள் என்றான்.

ஐந்தாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

இப்படியாகச் சொன்ன அக்கிரிஹோத்திரனைப் பார்த்து யாக்ஷரூபமாகிய பரபிரம்மம் சொல்லுகிறதாவது:—

5

தவஸிஸ்யுகிஸ்வீரூபி த்ரவிஷ் ஸவபுஷஹயம்
யஷிஷ்வயூபிஷிதி|| ௫||

தஸ்மிம் ஸ்த்வயி கிம் வீர்யமித்யயீதக் ஸர்வம்தஹேயம்
யதிதம் ப்ருதி வ்யமிதி|| ௫||

தவஸிஸ்யுகி	அப்படிப்பட்ட பிரசித்தமான
தஸ்மின்	பேரையுடைய
ஸ்யு	உன்னிடத்தில்
த்வயி	

கிம், வீரூபம்,

(சுஸி) உக்ஷி என்பாமர்த்தியமிருக்கிறதென்று
கிம், வீர்யம் (அஸ்தி) இதி

(யுகிஷ்ண, வ்யுபெரும்பூதமாகத்தோன்றிநிற்கிற பிரம்
ஷ்டி, ஸி) மத்தினால் கேட்கப்பட்ட அக்கிரி
யுகிஷ்ண, ப்ருஷ்ட ஹோத்திரனைவன்,
டி, ஸி

வ்யூசிவ்யூரீ
ப்ருதிவ்யாம் இந்தப்பூமி அந்தரிக்ஷம் முதலான
சகலத்திலுமிருக்கிற

யசு, ஐடி
யத், இதம் எந்தஇந்த ஸ்தாவராஜங்கம ரூபங்களா
யுள்ள

ஐடி (தசு) ஸ

வடி, சவி

இதம், (தத்) ஸர்வ இந்தச்சகலமானவைகளையும்
ம், அபி

டிஹயடி, ஐதி சாம்பலாய்தகித்துவிடுவேனென்று
தஹேயம், இதி

(சுவடிசு)

அவதத்

சொன்னான்.

நாற்பரியம்.

தன்னைநோக்கிவந்து ஒன்றும் பேசாமலிருக்கிற அக்
கிரியைப்பார்த்து, பெரியயக்ஷ உருவத்தை எடுத்தி
ருக்கிற பிரம்மமானது உன்னிடத்தில் பிரசித்தியை
உண்டாக்கக்கூடிய சாமர்த்திய மென்ன இருக்கிறது
என்று கேட்டது. இந்தப்பூமி அந்தரிக்ஷம் முத
லான சமஸ்த உலகங்களையும், அதிலுள்ள சகல ஸ்தா
வராஜங்கமங்களான எல்லாவற்றையும் சாம்பலாகச்
சுட்டுவிடக்கூடிய வல்லமை என்னிடத்தி லிருக்கிற
தென்று அக்கிரிஹோத்திரன் சொன்னான்.

ஆரூவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

அக்கிரிதேவனாகிய ஜாதவேதன் சொன்னதற்குமுன்
(ஆத்மஸ்துதியான) வார்த்தைகளைக்கேட்ட அந்தப்
பெரிய உருவந்தரித்திருக்கும் பரப்பிரம்மானது, அக்
கினியின் கர்வத்தைத்தணித்து அதற்கு நன்மையை
புண்டாக்கும் பொருட்டு சொல்லுகிறதாவது:—

6

தடுவெதுணம் நிடியாவெதடிவெதி தடிவெபு
யாய வவபுஜிவெந தநுஸூகடிமுஃ வஃ ததவவநி
வவுவெ.த வெநதடிஸகம் விஜாதஃ யவெதடிஃகூபிதி||

தஸ்மைத்ருணம் நிததாவேதத்தவேதி ததபப்ரேயாய
ஸர்வஜவேந தந்ருஸூகதக்தம் ஸததவவநிவவ்ருதே
நைத தஸகம்விசுநாதம் யதேதத்யகூபிதி||

க||

(தவநி-3, கூபு) அப்படியானால், நீ
தர்ஹிடத்வம்

வநதசு, துண்பு,

(சோது) இத்தரும்பை மாத்திரம்
ஏதத்,த்ருணம்,(மா
த்ரம்)

உஹ, உதி

தஹ, இதி

என்னெதிரில் சுட்டுவிடு பார்ப்போ
மென்று

(ஐந்தாவதுமந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட
டபிரகாரம் அபிமானத்தையும், கர்
வத்தையும் அடைந்திருக்கிற) அந்த
அக்கிரியின் பொருட்டு (நெருப்புக்
கு முன்னிலையில்)°

தடுவெது
தஸ்மை

நிடியெள
நிததென
தசு
தத்

(அந்த யக்ஷரூபந்தரித்த பிரம்மமான
து) போட்டது.

அத்தூரும்பைநோக்கி

(பிரபஞ்சங்க ளெல்லாவற்றையும்சாம்
பலாக்கிவிடும் எனக்கு, இது எம்
மாத்திரம்என்கிற கர்வத் துடனும்,
மகா உர்ச்சாகத்துடனும்) அதிவே
கமாய்

ஸவ-ஜவெந
ஸர்வஜவேந

ஸஃ

ஸு

உபவெய்யாய
உபப்ரேயாய

அந்த அக்கிரிஹோத்திரன்

தூரும்பின்சமீபமாகச் சென்றான்.

தசு

தத்

உ-ஸு

தத்தம்

அந்த அக்கிரிதேவன் (தூரும்பை)

எரிக்க

ந ஸஸாக

ந, ஸஸாக

த தஃ

ததஃ

சாமர்த்தியமில்லாதவனான்.

பிற்பாடு

நிவவ்யுத, ளவ
நிவவ்ருத, ஏவ

(தன்னூலாகா மையால் கர்வபங்கத்து
டன்) திரும்பிவிட வேண்டியதா
யிற்று.

(ஹேவாநு)

தேவான்

ளதசு, யக்ஷு

ஏதத், யக்ஷம்

யசு, உதி

யத், இதி

(இவ்விதமாய் திரும்பிவந்த அக்கிரி)
தேவதைகளைப்பார்த்து.

இந்த எதிரிலிருக்கிற பெரியசெருபத்
தை

எப்படிப்பட்டதென்று

விஜா தூழ்
 விஞ்ஞா தும்
 ந, சுஸகூழ்,
 (உதி) என்னுல்முடியவில்லை என்று
 ந, அஸகம், இதி
 (உசுவாந்) சொன்னான்.
 உக்தவான்

நாத்தபரியம்.

இவ்விதமாய் கர்வத்தை யடைந்திருக்கிற அக்கிரி
 ஹோத்திரனைப்பார்த்து இந்த யக்ஷருபந் தரித்திருக்
 கிற பெரிய உருவம் சொல்லுகிறதாவது. ஓ அக்கிரி
 ஹோத்திரனே! பிரபஞ்சங்க ளெல்லாவற்றையும் தகி
 க்கக்கூடிய சாமர்த்தியம் இருக்கிறது நிஜமேயானால்,
 இதோ இத்தாரும்பை என்னெதிரில் நீ எரித்து
 விடு பார்ப்போம் என்றது. அதைக்கேட்ட அக்கிரி
 ஹோத்திரன், எல்லா உலகங்களையும் சூணத்தில்
 தகிக்கிற எனக்கு இதுவொரு பெரிதா என்று மிகுந்த
 உற்சாகத்துடன் தாரும்பைச் சமீபித்து அதை எரிக்க
 கும்படி தனக்குள்ள எல்லாச் சக்தியையும் உபயோ
 கித்தும், அத்தாரும்பை எரிக்கச் சாமர்த்திய மில்லா
 மல் தன்னுடைய கெர்வமடங்கி மிகுந்த அவமானத்
 துடன் தேவதைகளினிடம் திரும்பச்சென்று, அய்யா!
 இந்த எதிரிலிருக்கிற அந்தப் பெரும் சொருபத்தி
 னுடைய நிஜஸ்திதியை இப்படிப்பட்டதென்று தெ
 ரிந்துகொள்ள என்னுல் முடியாமற் போயிற்றென்று
 அக்கிரி ஹோத்திரன் சொன்னான்.

ஏழாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

இவ்விதமாக மகாடாம்பீகமாய் தன்னையும் தன்னுடைய சக்தியையும் புகழ்ந்துகொண்டு கர்வித்திருந்த அக்கினியின் கர்வபங்கமாயினும், தேவதைகள் அவ்விஷயமாய் ஆலோசியாமல், மறுபடியும் வாயுவையனுப்பினார்கள். அந்த வாயுவுக்கும் அப்பெரிய உருவத்திற்கும் நடந்த சங்கதிகளை இந்த மந்திரத்தினாலும் இனிமேல் வரபோகிற எட்டு, ஒன்பது, பத்தாவது மந்திரங்களினாலும் தெரியச்செய்யப்படுகிறது. எப்படியெனில்:—

7.

சூர்வாயுஸிவநு வாயுவேதவிஜாநீஹி

கிரெதடிஷிதிதயேதி||

எ||

அதவாயுமப்ருவன் வாயுவேதவிஜாநீஹி

கிரெதத்ய ஸூயிதிததேதி||

எ||

சூர்

பிற்பாடு (அக்கிரி கர்வபங்க மடைந்த

அத

பிற்பாடு)

தெ

அந்ததேவதைகள்

த

வாயுஸி

வாயுவைப்பார்த்து

வாயும்

ஹைவாயோ!

ஓவாயுதேவனே!

ஹைவாயோ!

வந்த

இந்த எதிரேகாணப்படுகிற

ஏதத்

யக்ஷு	பெரியபூதத்தை
யக்ஷம்	
வனசு, கிழ	இது இன்னதென்று
ஏதத், கிம்	
(க்ஷு)	நீ
த்வம்	
விஜாநீஹி, உகி	தெரிந்துகொண்டீவா என்று
விஜாநீஹி, இதி	
சுபுருவந்	சொன்னார்கள்.
அப்புருவன்	
(வாயு)	வாயுவும்.
வாயு	
தயா, உகி	அப்படியே ஆகட்டும் என்றான்.
ததா, இதி	

தாத்திரியம்.

இவ்விதமாய் தேவதைகள் அக்கினியை அதுப்பி அவனால் தெரிந்துகொள்ளமுடியாமற் போன போதிலும், மறுபடியும் வாயுவை அழைத்து நீ போய் எதி ரேநிற்கிற இந்த மகாபூதத்தின் வரலாற்றைத் தெரிந்து கொண்டீவா வென்று சொல்ல, அந்தவாயுவும் அப்படியே ஆகட்டும் என்றான்.

எட்டாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

தேவதைகளிடத்தில் அம்மகாபூதத்தின் வரலாற்றைத் தெரிந்துகொண்டு வருகிறேனென்ற வாயு பிற்பாடு நடத்தின சங்கதியை இம்மந்திரம் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:—

சுஹஸ்ர
அஹம்

நான்

(மாதரி அன்தரிசுஷு ஸ்வயதீதி—மா
தரிஸ்வா) எல்லா வற்றையும் ஸ்வீ
கரித்து ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கிற
வனென்கிற பேர்போன மாதரிஸ்
வா என்கிற பேருடையவனாக

சுஹி, ஹி, (சு
ஹி) இருக்கிறேன் என்று (சொல்லிற்று)
அஸ்மி, இதி, (அப்ர
வீத்)

தாஃபரியம்.

தேவதைகளிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டுவந்த
வாயுவானது அந்த மஹாபூதத்தினிடம் சென்று அவ்
வுருவத்தைச் சமீபித்தவுடன் ஒன்றுந் தோன்றாமல்
மெளநமாய் நின்றது. இப்படியாக தன்னிடத்திற்கு
வந்தும் பேசாமலிருக்கிற வாயுவைப் பார்த்து, நீ
யார் என்று அந்த மஹாபூதம்கேட்டது. முதலில்
அதுபேசினவுடன் மனதைதரியப்படுத்திக் கொண்
டு, என்பேர் பிரசித்தமான வாயு வென்பார்கள், எல்
லாவற்றையும் ஸ்வீகரித்து அந்தரிசுஷத்திற்குக் கொ
ண்டிபோகக்கூடிய சாமர்த்தியமுடையவனாகையால்,
என்னையே மாதரிஸ்வனென்று சொல்லுகொள் வார்
கள் என்று வாயுச்சொல்லிற்று.

ஒன்பதாவது மந்திரம்.

— — —

அவதாரிகை.

இப்படி எல்லாம் நீ பிரசித்தமானதாயிருக்கக் கூடியதற்குக்காரணமென்ன. உன்னிடத்தில் என்ன அப்பேர்க்கொத்த பெருமையிருக்கிறதென்று பூதமானது கேட்கப்போகிற கேள்வியையும், அதற்கு வாயு சொல்லும் பிரத்தியுத்தரத்தையும் இம்மந்திரம் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:—

9

தஸ்யிஸூயிகிஸ்வீரூஜித்யூ டீஸ்ஸவஹிஷிஸ்யம்
யஜிஹ்வயிவ்யூஜிதி|| கூ||

தஸ்யிம் ஸ்வயிகிம்வீர்ய மீத்யயீதக்ஸர்வமாததீயம்|
யதிதம் ப்ருதிவ்யமிதி|| கூ||

தஸ்யிஸூயி அப்படிப்பட்டப் பிரசித்தமான பே
தஸ்யிஸ்வரூபாய

கூயி உன்னிடத்தில்

தவயி

கிஸ்வீரூஜிம், ஸூயி

உதி என்ன சாமர்த்திய மிருக்கிறதென்று
கிம், வீர்யம், அஸ்தி,

இதி

(தெந) மஹா பூதமாக உருவம் கொண்டிருக்
தேந சும் அப்பிரம்மத்தினால்

(வ்யூஷ்டிம்)
ப்ருஷ்டம்

கேட்கப்பட்டதாய்

(ஸம்)
ஸஃ

அந்த வாயுவானது

வ்யூயிவ்யூ
ப்ருதிவ்யாம்

பூமியில்

யசு, ஐடி
யத், இதம்

இந்த ஸ்தாவரஜங்கமங்களா யிருக்கிற
வைகளைவைகளோ

ஐடி, வவ்யூ,

கவி

அந்த இவைகளைல்லவற்றையுங்கூட

இதம், ஸர்வம், அபி

சூடிஹ்யம், ஐதி
ஆதத்யம், இதி

கிரகிப்பேன் என்று

(ஸப்ய வீச)
அப்ரவீத்

சொல்லிற்று

தாஃபரியம்.

உன்னை எல்லோரும் பிரசித்தமாய் தெரிந்துகொள்
ளக்கூடிய சாமர்த்திய விசேஷம் உன்னிடத்திலென்ன
இருக்கிறதென்று தன்னை நோக்கிவந்து அருகில் ஒன்
றும் பேசாமல் நிற்கிற வாயுவைப்பார்த்து மஹபூத
மாகத்தோன்றி நிற்கும் பிர்ம்மமானதுகேட்க, இப்
பிரபஞ்சத்தின் கண்ணுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கமாத்ரி எல்
லா வஸ்துக்களையும் கிரகித்து அந்த ரிஷுத்திற்குக்
கொண்டு போகக்கூடிய சாமர்த்தியம் எனக்குண்டெ
ன்று வாயுச்சொல்லிற்று.

பத்தாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

இவ்விதமாக வாயுவானது சொன்னதற்புகழ் (ஆத்மஸ்துதியான) வார்த்தைகளைக்கேட்ட அந்தப் பெரும்பூதமான உருவந்தரித்த பிர்ம்மானது, இந்த வாயுவின் கர்வத்தை அடக்கி அதற்கு நன்மையை உண்டாக்க நினைத்துச் சொல்லுகிறதாவது:—

10.

தடுஷ்ய துணம்நிடியாவெதராடிஷ்வதி
 தடிவபெய்யாயஸவஜுவெநதநஸஸாகாடா த-
 ஸததவளவநிவவ்யுதெநதடிஸகம்விஜா த-
 யடிதடிஷிதி க||

தஸ்மைத்ருணம்நிததாவேததா தத்ஸ்வேதி
 ததுபப்ரேயாயஸ்வஜவேந தநஸஸாகாதாதம்
 ஸததவளவநிவவ்யுதே நைததசகம்விஞாதம்
 யதேதத்யக்ஷமிதி||

க||

(தஹி-ஃ,கூ) அப்படியானால், நீ
 தர்ணி, த்வம்

வளதசு, துணம்,

(பாது) இத்தாரும்பைமாத்திரம்
 ஏதத், த்ருணம், (மா
 தாம்)

சூடிஷ்வ, உதி என்னெதிரில் கிரஹி (எடு)பார்ப்
 சூதத்ஸ்வ, இதி போமென்று

தடுவெழு
தஸ்மை

(அபிமானத்தையும், கர்வத்தையும்
அடைந்திருக்கிற) அந்த வாயுவின்
பொருட்டு (வாயுவின் முன்னிலை
யில்)

நிட்யௌ
நிததௌ

(அந்த யக்ஷரூபந்தரித்திருக்கும் பிரம்
மானது) போட்டது.

தசு
தத்

(அத்தூரும்பைநோக்கி) வாயுவானது

ஸவசுஜிவெந
ஸர்வஜவேந

(பிரபஞ்சங்க ளெல்லாவற்றையும் வே
ர்ப்பிடுங்காய் எறிந்துவிடும் எனக்கு
இதுவொரு பொருட்டா வென்கிற
கர்வத்துடனும், மகா உற்சாகத்து
டனும்) அதிவேகமாய்

ஸஃ
ஸஃ

அந்த வாயுவானது

உவபெய்யாய
உபப்ரேயாய

தூரும்பின் சமீபமாகச்சென்றது

தசு
தத்

(அத்தூரும்பை) வாயுவானது

சூடா த-ஃ
ஆதாதம்

எடுக்கிறதற்கு, அசைக்கிறதற்கு

ந,ஸஸாக
ந,ஸஸாக

சாமர்த்தியமில்லாமற் போயிற்று.

ததஃ
ததஃ

பிற்பாடு

நிவவ்யுத, ணவ
ஷிவ்ருத, ஏவ

(தன்னுலாகாமையால் கர்வபங்கத்து
டன்) திரும்பி ஷிடவேண்டியதாயி
ற்று,

(ஹேவாநு) தேவான்	(இவ்விதமாய்த் திரும்பிவந்த வாயுவா னது) தேவதைகளைப்பார்த்து
வணதஸ, யக்ஷு ஏதத், யக்ஷம்	எதிரிவிருக்கிற இந்தப் பெரும் யக்ஷ சொருபத்தை
யஸ, உதி யத், இதி	இன்னதென்று
விஜா ^{ஸு} த ^{ஸு} விக்ரூதம்	தெரிந்து கொள்ளுகிறதற்கு
ந, அஸகம், இதி	என்னால் முடியவில்லை யென்று
(உதூவாநு) உக்தவான்	சொல்லிற்று.

தாற்பரியம்.

இவ்விதமாய் கர்வத்தை யடைந்திருக்கிற வாயுவை
ப்பார்த்து யக்ஷரூபந் தரித்திருக்கிற இந்தப்பெரிய
உருவமான பிரம்மமானது சொல்லுகிறதாவது:—ஒ
மாதிரிஸ்வனென்கிற பேரையுடைய வாயுவே! பிரபஞ்
சங்க ளெல்லாவற்றையும் வேர்ப்பிடுங்காய்ப் பிடிங்கி
எறியக்கூடிய சாமர்த்திய மிருக்கிறது நிஜமேயானால்,
நீ இந்தத்தூரும்பை என்னென்திரில் எடுபார்ப்போமெ
ன்று சொல்லி ஒரு தூரும்பை வாயுவினென்திரில்போ
ட்டது. அவ் வசனங்களைக்கேட்ட வாயு, எல்லாவற்
றையும் பஞ்சுபோலாகி விடுகிறவனுக்கு இது வெரு
பெரிதாவென்று மிகுந்த உற்சாகத்துடன் தூரும்பைச்
சமீபித்து அதை யசைக்கும்படி தனக்குள்ள எல்லா
சக்தியையும் உபயோகித்தும், அத்துரும்பை அசை
க்க முடியாமல் தன்னுடைய கர்வமடங்கி மிகுந்த

அவமானத்துடன் தேவதைகளிடம் திரும்பச்சென்று
 அய்யா! இந்த எதிரிலிருக்கிற அந்தப் பெரும் ஸ்வ
 ரூபத்தினுடைய நிஜஸ்திதியை இப்படிப் பட்டதெ
 ன்று தெரிந்துகொள்ள என்னால் முடியாமற் போயிற்
 றென்று வாயுவானது சொல்லிற்று.

பதினேறாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

இவ்விதமாக மிகுந்த டம்பத்துடன் தன்னையும்
 தன்னுடைய சக்தியையும் புகழ்ந்து கொண்டு கர்வித்
 திருந்த வாயுவினுடைய கர்வமுகூட அடங்கின பிற்
 பாடு, தேவதைகள் மறுபடியும் இந்திரனையறுப்பினார்
 கள். இவ்விந்திரன் புரப்பட்டுப் போனவுடன் நட
 ந்த சங்கதியை இந்த மந்திரம் தெரியச் செய்கிறது.
 அதாவது:—

11.

சுயெந்ரூபிவ்யாவஸிவ்வநெ தலிஜாநீஹிகிடு
 தடிஷி திதயெகி தடிவடிவதலா திரொ
 டியெ||

கக||

சுருதி|| அதேந்திரமப்ருவன்மகவன்னேதத்விஜாநீஹிகிடு
 தத்யக்ஷமிதிததேதிததப்பத்ரவத்தஸ்மாத் திரோததே||

சுய
 அத

(வாயுகூட கர்வமுகூடத்தை யடைந்த)
 பிற்பாடு

உந்ரீ
இந்திரம்

(பரமைச் சுரியங்களையுடையவனும் தி
ருலோகநாதனுமான) இந்திரனைப்
பார்த்து

(தெ)
தே

அந்ததேவதைகள்

ஹே வேவது!
ஹே, மகவன்

சகலலோகபூஜ்யனான ஓ தேவேந்திரா

(கூழ்)
த்வம்

நீ

வணதசு, யக்ஷ
ஏதத், யக்ஷம்

எதிரில் காண்ப்படுகிற இந்த பெரும்
பூதத்தை

கிம்
கிம்

இன்னதென்று

விஜாநீஹி, உதி
விஜாநீஹி, இதி

தெரிந்துகொள்ளென்று

சுப்யைவது
அப்ருவன்

சொன்னார்கள்.

(ஸம்)
(ஸம்)

அதற்கு இந்திரனும்

தயா, உதி
ததா, இதி

அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி

தசு
தத்

அந்த மஹாபூதத்தை நோக்கி

சுஹஸு
அப்யத்ரவத்

சென்றான்.

(தசு)
(தத்)

அந்த மஹாபூதமான பிரம்மமானது

தவராசு
தஸ்மாத்

(இந்திரப்பட்டத்தில் அதிக அபிமானத்தை யுடையவனாகையால் இவனை மிகவும் அவமானப்படுத்தக் கூடா தென்று நினைத்து) இந்திரன் சமீபத்தில் வருகிறதற் குள்ளாகவே

திரொடியெ அன்தர்தானத்தை (காணாமற் போ திரோததே கும் ஸ்திதியை) அடைந்தது.

தாத்தாரியம்.

எப்பொழுது அக்கினியினாலேயும், வாயுவினாலே யும் இந்த யக்ஷரூபமான பிரம்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் கர்வபங்கமடைந்துத் திரும்பிவந்தவுடன் தேவதைகள், திருலோகபூஜ்ய னை இந்திரனை அழைத்து நீ போய் இப்பெரியபூ தத்தின் சங்கதியைத் தெரிந்து கொண்டிவா வென்ற னுப்ப, இந்திரனும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அப் பெரு உருவந்தரித்த யக்ஷரூபமாகிய பிரம்மத்தினி டத்திற்கு வருவதற்கு முந்தியே, அவ்வுருவமான பிரம் மமானது இவன் தேவதைகளுக்குப் பூஜ்யமான இந் திரனாகையால் இவனையும் அப்படி அவமானிக்கக் கூ டா தென்று நினைத்து ஆகாயத்தில் மறைந்தது.

பனிரெண்டாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

இப்படி யக்ஷரூபமான பிரம்மமானது மறைந்தவு டன் ஆகாயத்தில் மிகவும் பிரகாசமான ஸ்திரீரூபத்து

டன் காணப்படுகிற உருவத்திற்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த விஷயங்களைப்பற்றி இம்மந்திரம் தெரியச் செய்கிறது. அதாவது:—

12

ஸ்தவ்யீநெவாகாஸௌ ஸ்ரியஜிமாஜி

வஹுஸௌஸாஸாநாஸிஸி

நெஹிவசீந்தாநீ நெஹாவாஹ

கிரெதடிஷிதி||

கஉ||

ஸ்தஸ்யிந்நேவாகாஸௌஸ்திரியமாஜகாம

பஹுஸௌபமாநாமாமம்|

ஹைமவதீம் தாக் ஹோவாச

கிரெதத்யக்ஷமிதி||

கஉ||

(தான் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு வந்த அந்தமஹாபூதமான பிரம்மமானது காணாமற்போன உடனே குருகிப்போனவும் துக்காக்கிரந்தமான மனதையுடைய) அந்த இந்திரன்.

ஸஃ
ஸஃ

(காணாமற்போன இடமாகிய அவ்வா வாகாசத்தில் அந்த உருவத்தைத் தியானித்துக் கொண்டும், தன்னுடைய இஷ்டதெய்வமும் வித்தியா ரூபமான பரமேஸ்வரியைக் குறித்து ஸ்தோத்திரங்களால் துதித்து மனதில் தியானித்துக்கொண்டு அக்கினி வாயுக்களைப்போல தானும் திரும்பிவருகையில்) அந்த ஆகாயத்திலேயே

சுலிபு, ஊவ,
சூகாஸௌ
தஸ்யிந், ஏவ, சூகா
ஸௌ

(1) தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட ஆப
 ரணங்களுையுடைய, (2) ஹிமோத்
 கிரியினுடைய குமாரத்தியானது; (3)
 பனிக்கட்டியைப்போல சுவச்சமா
 யும் நிர்மலமாயும் ஸ்வயம்பிரகாச
 மாயும் ஆனந்தசொரூபமாயுள்ளது
 ம்,

டெஹிவகீழ்
 ஹைமவதீம்

வஹு-ஸொஹ
 சீநாழ்
 பஹு-ஸோபமா
 நாம்

(அவித்தியா சொரூபமான எல்லாவற்
 நிற்கும் வேறாயும்,) அதிககாந்தியை
 யுடையதும்

உசீழ்
 உமாம்

அவித்தையைப் போக்கடிப்பதினால்
 சிரேஷ்டமான பிரம்மவித்தியாருபி
 யுமான

ஹி யு
 ஸ்திரியம்

பெண்சொரூபத்தை நோக்கி

சூஜமாசி
 ஆஜகாம

வந்தான்.

தாழ், ஹ
 தாம், ஹ

பிரசித்தமான அந்தப்பெண் சொரூ
 பத்தைப்பார்த்து

வனதஸு, யக்ஷு
 ஏதத், யக்ஷம்

அக்கிரியையும், வாயுவையும் அவமா
 னப்படுத்தி இப்போது (தோன்றி
 மறைந்துபோன) அந்த மஹாபூத
 சொரூபம்

கிஃ, உதீ
 கிம், இதி

என்ன (எப்படிப்பட்டது) என்று

உவாஹ
 உவாச

கேட்டான்.

தாற்பரியம்.

தான்வந்தவுடன் மறைந்துபோன அந்தப்பெரிய யக்ஷபூதத்தைக் குறித்து துக்காக்கிரூந்தனாகி, அப்பேர்க்கொத்த பெரியவஸ்துவின் சங்கதிதெரியாமற்போயிற்றே, இதுவரைக்குமே அக்கினியும் வாயுவும் அவமானப்பட்டு பின்சென்றார்களே, அப்பெரியசொருபம் அவர்களுடன் பேசுற்றே, நம்முடன் அது கூட இல்லையே, நான்தேவதைகளுக்குப்போய் என்ன சொல்லுவேன் என்று மனங்கலங்கி, அப்பெரியசொருபத்தை ஏக்காக்கிறசித்தனாய்த் தியானித்து, பிற்பாடி தன்னுடைய இஷ்டதேவதையாகிய உமா தேவியை (லெக்ஷ்மியைத்) தியானஞ்செய்துகொண்டுத் திரும்ப எத்தனிக்கையில், வெண்மையான பனியைப் போல மிகவும் சுத்தமாயும், நிர்மலமாயும், ஸ்வயம் பிரகாசமாயும், சதானந்த ஸ்வரூபமாயும், அவத்தியா ஸ்வரூபமான எல்லாவற்றிற்கும் வேறானதாயும், ஜெகஜ்யோதிஸ்வரூபமாயும், அவித்தையைப் பேரக்கக்கூடிய சிரேஷ்டமான பிரம்மவித்தியா ஸ்வரூபியுமான ஒரு பெண்ரூபத்தை ஆகாசத்தில் இந்திரன்பார்த்து, நமஸ்கரித்து தாயே! அக்கினியையும், வாயுவையும் அவமானஞ்செய்து இப்போது மறைந்துபோன அந்த மஹா பூதஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்டதென்று சொல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். பிரம்மகீதையில் இது விவரத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—

ஊரெ^நர^ண தீவவிஷணஸு- ஶஹா தாவஸு^ணமி தம்।

வி^ணர^ணர^ணவா^ணஸு-^ணபெய்ய^ண தாகார^ணணிகொ^ணதூ^ணர^ண।

வும், தேஜோமயமானதுமான உமாதேவியைத் தியானித்து, ஆவிற்பவித்தவுடன் பிரார்த்தித்த ஒரு பரமேஸ்வரி! இதுவரைக்கும் தோன்றி நின்று இப்போது மறைந்துபோன அந்தப் பெரியபூதத்தினுடைய விவரத்தை எனக்குத் தெரியச்சொல்லவேண்டுமென்று கருணாநிதியான தேவியை வணங்கிக் கேட்டுக்கொண்டான். என்று பிரம்ம கீதையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சாமவேதத்தின் தலவகாரோபரிஷத்தென்கிற

கேரோபரிஷத்தின்

மூன்றாவதுகண்டம்-முற்றிற்று.

ஓம் தத்ஸத்.

ॐ தசு வசு.

ஐ ஹாவ-ஃண-ஃவ-ஃ.

ஶ்ர ஹண்ஃ, வா பிரம்மத்தினுடையதாகவே இருக்கிற
பிரம்மணஃ, வா

வன தசு, விஜயெ முன்சொன்ன அசுரஜெயத்தில்
ஏதத், விஜயே

(ய-குயம்) நீங்கள்
(பூயம்)

பேய்யபூழ்
மஹ்யத்வம்

(நிமித்த மாத்திரமாக யிருந்து) மகி
மையை யடைந்தீர்கள். (ஆகை
யால் இச்செயம் உங்களுடையதாக
எண்ணி கர்விக்கவாவது மித்தியா
பிமானத்தை யுடைத்தாக வாவதிரு
க்க வேண்டாம்.)

ஊதி

இதி

இவ்விதமாக

(ஊநூஃ)

(இந்தர்)

இந்திரன்

ததஃ, வனவ

ததஃ, ஏவ

அந்த உமாதேவியின் வசனங்களினு
லேயே

ஶ்ர ஹ, ஊதி

பிரம்ம, இதி

(தோன்றிமறைந்த அந்த யக்ஷஸ்வரூ
பம்) பிரம்மமேயென்று

விஜானுகார

விதாஞ்சகார

தெரிந்துகொண்டான்.

நாத்பரியம்.

ஆகாயத்தில் ஸ்திரீரூபமாகக் காணப்பட்ட மகா
லக்ஷ்மி ஸ்வரூபமான உமாதேவியானவள், தன்
னைக்குறித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டும், தோ
ன்றி மறைந்துபோன அந்த மஹாபூதத்தின் விவரத்
தைத் தெரிந்துகொள்ள ஆஸக்தி யுடையவனாய் மிருக்

கிற இந்திரனைப்பார்த்து ஓ இந்திரா! நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே மறைந்துபோன அந்த பெரிய ஸ்வரூபமானது பரபிரம்மமாக்கும். தேவதைகளுக்கும் அசுரர்களுக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் தேவதைகள் நிமித்த மாத்திர மாகவே இருந்தார்களே யல்லாமல் ஜெயமெல்லாம் பிரம்மத்தினுடையதே. அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் தேவதைகள் அச்செயங்களை தங்களுடையதாக எண்ணி கர்வித்திருந்த படியால் அக்கர்வத்தைப்போக்கி பிரம்ம ஸ்வரூபபரிஞான முண்டாகும்படி செய்வதற்காகத் தோன்றிற்று. அப்போது தேவதைகள் அதுப்பிய அக்கினியும் வாயுவும் தங்களுடைய கர்வபங்கமாகியும் பரபிரம்மத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமற் போனபடியால் அவர்களுக்கெல்லாம் தேவராட்டாகிய உன்னைக்கொண்டு அந்தப் பரபிரம்ம ஸ்வரூபத்தை அவர்களுக்குச்சொல்லி, ஜயவிஷயமாக உண்டான சகல மகிமைகளும் அந்தப் பரபிரம்மத்தினுடையவைகளே யல்லாது அந்த தேவதைகளினுடைய தல்லவென்பதை அதுபவமாகக் காட்டிப் பொருட்டாகவே, கர்வித்திருந்த அக்கினிக்கும் வாயுவுக்கும் எதிரில் ஒரு தூரும்பைபோட்டு அவர்களுடைய எல்லாச் சக்திகளாலும் அதை அசைக்க முடியாமற் போகும்படிசெய்தது. ஆகையால் பிரபஞ்சத்தின் கண்ணுள்ள எல்லாவற்றின் சக்திகளும் பரபிரம்மத்தின் சக்தியேயல்லாது வேரில்லை. நம்முடைய தென்று நினைப்போமேயாகில் அக்கினியும், வாயும்போல அவமானப் படுவோமே யல்லாமல், நாம் நினைத்தபடி முடிக்க முடியாது. ஆகையால் நாம் செய்யும் எல்லாச் செய்கைகளையும்

அந்தப்பர பிரம்மத்தினுடையதே யென்றும், அச் செய்கைகளா லுண்டாகும் சுகதுக்கங்களும் நம்முடைய தல்லவென் றிருப்போர்களுக்கே அப்பரபிரம்ம ஸ்வரூபாதுபவ முண்டாகுமென்றும் தேவிசொன்ன வாக்கியங்களை இந்திரன் தெரிந்துகொண்டான்.

இரண்டாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

இந்திரன் லக்ஷ்மிதேவியின் மூலமாய் பரபிரம்மத்தைக்குறித்துத் தெரிந்துகொண்ட பிற்பாடு நடந்த சங்கதிகளைப்பற்றி இம்மந்திரஞ் சொல்லுகிறது.

2

ஸ்ரீ தஸூரூபி வந்தெவொ சுகிதரா சிவாநுநாநு
 டெவொந யஜிவயூயாசிநுநெஹுநெஹு
 ஷஃ வஹுஸூஹெஹுநச ப்ரயஸொ விஹா
 ஹுகாரஸூஹுகி ॥ ௨ ॥

சுரு|| தஸ்மாத்வா ஏதேதேவா அதிதரா மிவான்யான் தேவான்
 யதக்நிர்வாயு ரிந்த்ரஸ்தேஹ்யே நன்னேதிஷ்டம் பஸ்ப்ரு
 ஸுஸ்தேஹ்யேநத் ப்ரதமோவிதான்சகார பிரம்மேதி||

(அக்கினியும், வாயுவும் பிரம்மத்திற்குச் சமீபத்தில்போய் சம்பாஷித்த கௌரவத்தை யடைந்தார்கள்; இந்திரனும் லக்ஷ்மி தேவியின் வாக்கியத்தினால் பிரம்ம நிர்ணயத்தைத் தெரிந்து கொண்டான்;) அந்தக் காரணத்தினாலேயே

தஸூரூபி, வா
 தஸூரூபி, வா

வனதெ, லெவாஃ இந்த அக்கிரி, வாயு, இந்திரன் முத
ஏதே, தேவாஃ லான தேவதைகள்

சுநராஃ, லெ

வாந

இதர. தேவதைகளை

அந்யான், தேவான்

சுகிதராஃ, உவ

அதிதராம், இவ

சக்தி, குணம், ஐச்சுரியம் முதலியவை
களினால் அதிகிரமித் தவர்களைப்
போல இருக்கிறார்கள்.

யசு

யத்

எந்தக் காரணத்தினால்

சுகிஃ

அக்னிஃ

அக்கினியும்

வாயுஃ

வாயுஃ

வாயுவும்

ஐந்ராஃ

இந்தரஃ

இந்திரனும்

வனநசு

ஏநத்

இந்தப் பிரம்மத்தினுடைய

நெஷ்டஃ

நேதிஷ்டம்

அதிக சம்பத்தை

வஸுஸுஃ

பஸ்ப்ருஃ

நன்றாய் உத்திரப்பிரத்தி யுத்தரங்களி
னால் ஸ்பர்சித்தார்களோ,

தெ, ஐந்ராஃ

யொஹி

(அந்தக் காரணத்தினால்) அந்த இந்தி
ராதியர்களே

தே, இந்த்ராத

யொஹி

வனநசு

ஏநத்

இந்த யசுஸுபந் தரித்திருந்த பிரம்ம
ஸ்வஸுபத்தை

வ்யயஃ
ப்ரதமஃ

முதலில்

வ்யஹ, உதி
பிர்மம், இதி

பரபிர்ம்மமென்று

விஜானுகார
விதான்சகார

தெரிந்து கொண்டார்கள்.

தாத்பரியம்.

பரப்பிர்ம்மமானது யக்ஷரூபந் தரித்திருந்தபோது அக்கினியும், வாயுவும் முதலில் தேவதைகளாலனுப்பட்டு அந்தப் பிர்ம்மத்திற்குச் சமீபத்தில்போய் அதனுடன் சம்பாஷித்த கௌரவத்தை யடைந்தார்களே யல்லாமல் அதைப் பரப்பிர்ம்ம சொரூபமென்று தெரிந்துகொள்ளவில்லை. பிற்பாடு தேவதைகள் இந்திரனை யனுப்ப, அவன்போவதற்கு முந்தியே மறைந்து போய்விட்டபடியால் அந்த ஸ்வரூபத்தையும், தன்னுடைய இஷ்டதேவதையான லக்ஷிமியாகிய உமாதேவியையும் தியானித்துக்கொண்டிருக்கையில் யக்ஷரூபந் தரித்திருந்த பிர்ம்மமிருந்த அந்த ஆகாயத்தின் கண்ணே அந்த லக்ஷிமி பெண் உருவ மாகவந்து இந்திரனுக்கு அந்த யக்ஷரூபந் தரித்திருந்த வஸ்துவின் நிஜஸ்வரூபத்தை வெளியிட்டதின் மூலமாய் அப்பிர்ம்ம நிர்ணயத்தை இந்திரனுந் தெரிந்து கொண்டான். இவ்விதக் காரணங்களினால் இந்த அக்கினி, வாயு, இந்திரன் முதலான தேவதைகள் இதர தேவதைகளைக்காட்டிலும்ஐச்சரியம், சக்தி, குணம் முதலியவைகளில் உயர்ந்தவர்கள் ஆனார்கள். அக்கினியும், வாயுவும் அந்தப் பிர்ம்மத்தைச் சமீபித்து தத்ஸ்வரூப

த்தை ஸம்வாதத்தால் நன்றாய் ஸ்பர்சித்தார்க ளாகையாலும், இந்திரன் லக்ஷிமீதேவியால் அந்தப் பிரம்ம நிர்ணயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அக்கினிக்கும், வாயுவுக்கும் சொன்னபடியால் எல்லாத் தேவதைகளைக் காட்டிலும் இவர்கள் பிரம்மத்தை முதலில் தெரிந்து கொண்டவர்க ளானார்கள்.

மூன்றாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

முதலில் அக்கினியும், வாயுவும் பிரம்மத்தினிடத்தில்போய் பேசினபோதிலும் அப்போது தாங்கள் பேசினது பிரம்மத்துடனாகும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பிற்பாடு இந்திரன்போய் லக்ஷிமீயின் மூலமாய் பிரம்மத்தையும் அதினுடையநிஜத்தையும் தெரிந்துகொண்டு அதை அக்கினிக்கும் வாயுவுக்கும் இந்திரன் சொன்னாகையால், அக்கினியையும், வாயுவையும் காட்டிலும் இந்திரனுக்குள்ள சிரேஷ்டத்துவத்தை இம்மந்திரம் தெரியச்செய்கிறது. அதாவது,—

3

ॐ-॥ தஸூரீரீ உந்ரூரீ தீதராரீவந்ரூரீநுபெவாநு
ஸநெஹுநந்ரூஷிஷுஷெஹுஸ-ஃ ஸநெஹுநசு
யநெரீ விஹானுகாரஸு ஹேதி ॥ ௩ ॥

சுரு|| தஸ்மாத்வா இந்த்ரோ 2 திதராமீவாந்யான் தேவான் ஸ
ஹ்யேநன்னேதிஷ்டம் பஸ்பர்ஸ ஸ்ஹ்யேநத் ப்ரதமோவி
தான் சகாரப்பிரம்மேதி|| ௩

தவாஸு, வா
தஸ்மாத், வா

(இந்திரன் முதலில் லக்ஷ்மி தேவியின்
மூலமாய் பிர்ம்மத்தைத் தெரிந்து
கொண்டு, பிற்பாடு அக்கினிக்கும்,
வாயுவுக்கும் சொன்ன) அந்தக்கார
ணத்தினாலேயே

உநூஃ

இந்தரஃ

இந்திரனாவன்

சுநராநு

அந்யான்

(அக்கினியும் வாயுவுமான) இதர

ஜெவாநு

தேவான்

தேவதைகளை

சுதி தராஃ, உவ

அதிதராம், இவ

அதிக்கிர மித்தவனைப்போல இருக்கி
றான்.

ஸ, ஹி

ஸஃ, ஹி

அந்த இந்திரனே

நெஜிஷ்டஃ

நேகிஷ்டம்

சமீபத்திலிருக்கிற

வந நசு

ஏநத்

இந்த பிர்ம்ம சொரூபத்தை

(தேவியின் உபதேசத்தைக் கொண்டு
தன்னுடைய சவாறு பவத்தினால்)
ஸ்பர்சித்தான் (தன்னிலேயே தெரி
ந்துகொண்டான்.)

வஸுஸ், ஃ

பஸ்பர்ஸு

அந்த இந்திரனே

ஸ, ஹி

ஸஃ, ஹி

வந நசு

ஏநத்

இந்த மஹாபூதத்தை

ஸு, ஹி, உதி

பிம் ம, இதி

பரபிர்ம்ம ஸ்வரூபமென்று

புயல்

ப்ரதமஃ

விஜானுகார

விதான்சகார

எல்லா தேவகைளுக்கும் முதலில்

தெரிந்துகொண்டான்.

தாத்திரியம்.

இதுவரைக்கும் சொல்லப்பட்ட அக்கினி, வாயு, இந்திரன் இவர்களில் இந்திரன் முக்கியமானவனாகச் சொல்லப்படுகிறான். ஏனெனில், பெரு உருவம் தரித்துவந்த பரபிரம்மத்தைத் தியானித்தும், லக்ஷ்மி யாகிய உமாதேவியால் அப்பரபிரம்ம நிர்ணயத்தை நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டான்.

அக்கினி வாயுக்களோடுவெனில்? தேவதைகளா லனுப்பப்பட்டு அந்த மஹாபூதமான பிரம்மத்தினிடத்தில் கர்வத்துடன்சென்று கர்வபங்கமாகி வந்தார்களேயல்லாமல், அப்பிரம்மத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வில்லை, ஆனால் தெரிந்தோ தெரியாமலோ எப்படியாகிலும் பிரம்மத்துடன் பேசினவர்களென்ற மகிமையை அடைந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட அக்கினிக்கும் வாயுவுக்கும் இந்திரனானவன், தான் தேவீமூலமாய்த் தெரிந்துகொண்ட பிரம்மஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தானாகையால், அக்கினி வாயுவைக்காட்டிலும், இந்திரனானவன் பிரம்மத்தை முதலில் தெரிந்துகொண்டவனானான்.

பிரமனும் ருத்திரனும் விஷ்ணுவும் ஒன்றே என்பதற்கும் ஆகையால் சரஸ்வதியும் லக்ஷ்மியும், உமாவும் ஒன்றே என்பதற்கும் சுருதிப் பிரமாணம்: — இது சுக மஹாரிஷி தன்பிதாவாள் ஷ்யாசரைக் கேட்ட

ப்ரயொஜநாயுரொண
 சிகிக்குரொகாதிரயாலிதா,
 ரொணொரொஜ்ஜமசிஷ்டொஸவஜுநொவிதாசிஹொ,
 ஸ்ரீஸூஹவீஷ்டொரொணொ
 யஸொஸ்யொயாசவிசுக்ஷணொ,
 ஸீதகுநாசஸவகுஷெவஸு)
 வவகுவாடுவெஹொசொஷுடுதா

ரொணொநரஉசிரநாஸீ தடுவெஸுதடுவெஸு) நடுசிரநசிஹொ,
 ரொணொஸூஹஉசிரவாணி தடுவெஸு |
 ரொணொவிஷ்டொரொசிரகக்ஷீ தடுவெஸு |
 ரொணொஸூயுஉசிரஹாயா தடுவெஸு |
 ரொணொஸூசிரஉசிரதாரா தடுவெஸு |
 ரொணொசிரவாஉசிராசிரீ தடுவெஸு |
 ரொணொயஜுஉசிரவெஷி தடுவெஸு |
 ரொணொவஹிஉசிரவாஹா தடுவெஸு |
 ரொணொவெஷிஉசிரஸாஸு தடுவெஸு |
 ரொணொவசுஉசிரவெஷி தடுவெஸு |
 ரொணொமயஉசிரவெஷு தடுவெஸு |
 ரொணொயசுக்ஷரடுவெஸுசிர தடுவெஸு |
 ரொணொவிமஉசிரவீஹொ தடுவெஸு |
 ஸூஹாஜுசிரஷுடுதா வவகுவாடுவெஹொசொஷுடுதா
 வவகுயிஷ்டொநசிஷ்டொ வரொஸ்யுஹஸுநாதநசு)

ஸுஷிதா நநூரகுபந்த டவாஹீ சா நஸுமொஹாஸு
 தஸிவஸு-விஹிதஸுவபு. விஜ்ஜாதஸுஜாஹிஹஸு-சு
 தடா தகக்ஷாஸுஸவபுஸு) தஸாஸுஷிநு நஹிஹஸு

தா || எவர்கள் கோவிந்தனை நமஸ்கரிக்கிறார்களோ அவர்கள் சமீப
 கரணை நமஸ்கரிக்கிறவர்களாகிறார்கள். யார் ஸ்ரீ ஹரியை
 பக்தியுடன் பத்திர புஷ்பங்களால் அர்ச்சனை செய்கிறார்களோ
 அவர்கள் வருஷபாருடறான ஈச்சரணை அர்ச்சிக்கிற
 வர்களாகிறார்கள். எவர்கள் விஸுபாக்ஷனாகிய ஈச்சரணை
 துவேஷிக்கிறார்களோ, அவர்கள் ஜநார்த்தனையும் துவே
 ஷிக்கிறவர்களாகிறார்கள். எவர்கள் உருத்திரனைத் தெரி
 ந்துகொள்ளவில்லையோ, அவர்கள் கேசவனைத்தெரிந்தவர்
 களாகார்கள். உருத்திரனால் பீஜமானது பிரவருத்திக்கி
 ரது, பிரவிர்த்தித்தபிறகு சம்ரக்ஷிக்கிறது ஜானார்தன
 மெனப்பமும், எவர் உருத்திரரோ, அவரே பிரமாவா
 யிருக்கிறார். எவர் பிரமாவோ அவரே சகலத்தையும்
 பக்ஷிக்கும் ஹுதாசனராயிருக்கிறார். எந்த உருத்திரன்
 பிரமவிஷ்ணு மயமாக இருக்கிறானோ அவனே, அக்கினி
 உமாஸுபமான ஜகத்ஸுபமாயு யிருக்கிறான். புருஷஸ்வரூ
 பமாக இருக்கிறவைக ளெல்லாம் ஈச்சவர ஸ்வரூபமென்
 தும், ஸுதிரீ ஸ்வரூபமா யிருக்கிறவைக ளெல்லாம் உமா
 ஸ்வரூபமென்றும், ஸுதாவர ஜங்கம ரூபங்களாயிருக்கிற
 எல்லாம் உமா ருத்திர ஸ்வரூபங்களே என்றுத்தெரிந்து
 கொள். கண் முதலிய இந்திரியகோசர வஸ்துக்களெல்
 லாம் உமா ஸ்வரூபமென்றும், இந்திரிய கோசரமல்லா
 தது மஹேஸ்வர ஸ்வரூபமென்றும் தெரிந்துகொள். இப்
 படி சகலத்தையும் உமா சங்கர ஸ்வரூபமா ப் பார்க்கிற
 சமபுத்தியாகிற யோகமே, விஷ்ணு யோகமென்று சொல்
 லப்படுகிறது. ஆகையால் அப்பேர்க்கொத்த மஹாவிஷ்
 ணுவை பக்தியுடன் நமஸ்கரிக்க வேண்டும். அந்த மகா
 விஷ்ணு ஸ்வரூபமே, ஆத்மா வென்றும், பரமாத்மாவென்

றும், அந்தராத்மாவென்றும் மூன்று விதமாயுள்ளது. அதில் அந்தராத்மாவை பிரமனென்றும், பரமாத்வை ஈச்சுரனென்றும், சகல பூதங்களிலுமுள்ளதே ஆத்மாவாகிய மகா விஷ்ணு வென்றும், இவை மூன்றுமே சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமா வென்றும், பரிபாலன கர்த்தவாகிய மகா விஷ்ணு வென்றும், சம்ஹார கர்த்தவாகிய உருத்திரனென்றுஞ் சொல்லப்படும். இவற்றுள் சிருஷ்டியாதிக்கிரியையை பிரமமாகவும், காரியமாகக் காணப்படும் இச்சகத்தை விஷ்ணுவாகவும், இவைகளின் ஸயமாகிய காரணத்தை மகேச்சுரனாகவும், சீடனுக்கு ஆத்மானாதம் விவேக பிரையோஜனத்திற்காக ஒரே வஸ்து வானது மூன்று காரியங்களால் மூன்றாக விளங்குகிறதென்று தெரிந்துகொள். சகலத்தையும் லயிக்கச்செய்கிறதை ருத்திரனென்றும், ஜகத் ஸ்வரூபத்தை விஷ்ணுவாகவும், எல்லாவற்றின் ஞானத்தை பிரமனென்றும், யார் சகல ஸ்வரூபியா யிருக்கிறவரான ஸ்ரீமந் நாராயணனை, ஸ்ரீ பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரனென்று பரிசுத்தமாய் உச்சரிகிறானோ, அவன் சகலபாபத்தினின்று விடுபடுகிறானென்றுந் தெரிந்துகொள். அந்த ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவே எப்படி சகல ஸ்வரூபமாயிருக்கிறார் அவரை எப்படி நஸ்கரிக்கிறது என்று கேட்கிறாயோ சொல்லுகிறேன். கேள்:—

புருஷ ஸ்வரூபமெல்லாம் ருத்திரனென்றும் ஸ்திரீ ஸ்வரூபமெல்லாம் உமா ஸ்வரூபமென்றும் தெரிந்துகொண்டு அப்படிப்பட்ட ஈச்சுரனுக்கும் ஈச்சுரீக்கும் நமஸ்காரமென்றும், பிரமாவே ருத்திர ஸ்வரூபனென்றும் வாணியை உமா ஸ்வரூபமென்றும் மகாவிஷ்ணுவே ருத்திர ஸ்வரூபமென்றும் லக்ஷ்மியே உமா ஸ்வரூபமென்றும், சூரியனை ருத்திரனாகவும் சாயையை உமாவாகவும், சந்திரனை ருத்திரனாகவும், தாராவை உமாவாகவும், பகலை ருத்திரனாகவும், இரவை உமாவாகவும், யக்ஞத்தை ருத்திரனாகவும்,

வேதியை உமாவாகவும், அக்கினியை ருத்திரனாகவும் ஸ்வா ஹாவை (அக்கினியில் போடப்படுகிறவைகளை) உமாவாகவும், வேதத்தை ருத்திரனாகவும் சாஸ்திரங்களை உமாவாகவும், விருகூத்தை ருத்திரனாகவும், கொடியை உமாவாகவும், கந்தத்தை ருத்திரனாகவும், புஷ்பத்தை உமாவாகவும், அர்த்தத்தை ருத்திரனாகவும், எழுத்தை உமாவாகவும், லங்கத்தை ருத்திரனாகவும், பீடத்தை உமாவாகவும், நமஸ்காரஞ்செய். இவ்விதமாக சகலத்தையும் ருத்திர உமாஸ்வரூபங்களாக நினைத்து பேதபுத்தியைவிட்டு நமஸ்கரித்தால் சகலபாபங்களினின்றும் விடுபடுவாய்; இவ்விதமாய் பாபமற்றவனான உடன், எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்டானமானதும், தொன்றுதொட்டிருக்கிற பரபிரம்மத்தை சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகவும், அதுவே வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாததாயும் இருக்கிறதாகவுந் தெரிந்துகொள். இப்படி அபிரம்மத்தை சத்கருமுகமாய்த் தெரிந்துகொண்டு சவாநுபவத்தை யடைந்தவன் எல்லாந்தெரிந்தவனாகி விடுவான். இப்படி பிரம்மஸ்வரூபமே யாகிவிடுவானாகையால் அவனே எல்லாமாயும், எல்லாம் அவனாயுமிருப்பான். இதற்குப்பின்னமானது வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் இதுவேமோகூடும், இதுவே முக்கி, இதுவே ரகசியமாக்கும். இதை உனக்குச்சொன்னேனென்று பிதாவான வியாசரும், வியாசரால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு பிரத்தியகூமாகி வியாச புத்திரராகிய சுகருக்கு ஜெகதீச்சுரன் உபதேசித்தாரென்றும், மஹா நாராயணம், ருத்திரஹ்ருதயம் என்கிற உபரிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற படியால், இதுவே சர்வசமத்துவபுத்திக்கும் தன்மூலமாய் யதார்த்த ஞானத்திற்கும் சாதனமானதென்றும் தெரிந்துகொள்ளவும்.

நான்காவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

இரண்டாவதுகண்டம் கடைசிமந்திரமாகிய ஐந்தாவது மந்திரத்தில் இந்த ஜென்மத்திலேயே நீ பிரம்மஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாவிட்டால் உனக்கு மிகவும் பெரிய நஷ்டமுண்டாகுமென்று சொன்னேனல்லவா? ஒசீடனே! அந்தப் பிரம்மத்தைக்குறித்தே இப்போது லக்ஷ்மியாகிய உமாதேவி இந்திரனுக்குச் சொல்லி இந்திரன் அக்கினிக்கும் வாயுவுக்கும்சொல்லி இப்படி பரம்பரையாய் வந்ததாக்கும் இந்தப்பிரம்மவித்தை, அதைத்தானாக்கும் நான் உனக்குச்சொல்லுகிறேன். ஆகையால் நன்றாய்கவனித்துத் தெரிந்துகொள். அதாவது :—

4

தடுஸூஷுக்ருஷூஸம் யடுஷு தஸூஷு-தொஷுஷு-
தஸூஷு நூஷூஷுஷுஷு ஊதூயிடுஷுவதூ|| ச||

தஸ்யைஷுஷுதூஸம் யதேதத்வித்யுதோவித்யுததாஇதி|
ந்யமீயிஷுதா இத்யதிதைவதம்.|| ச||

(இந்திரனால் பார்க்கப்பட்டு தெரிந்து கொள்வதற்காக சமீபத்திற்குவர எத்தனிக்கையில் மறைந்துபோன யக்ஷரூபந் தரித்திருந்த) அந்தப் பிரம்மத்தினுடைய

தஸூஷு
தஸ்ய

க்ருஷூஸம்
ஷுதூஸம்

உபதேசமானது .

- வனஷஃ (இனிமேல் உபமானங்களுடன் சொல்லப்போகிற தெதுவோ) அது ஏவஃ இதிவாயிருக்கிறது.
- யச (சாஸ்திரங்களினாலும் சத்குருவினாலும் சொல்லப்படும் பிரசித்தமான) யத் எந்த பிரம்மஸ்வரூபமுண்டோ
- வன தச அந்த சொல்லப்போகிற புத்திக்கு ஏதத் சாக்ஷியான இந்தஸ்வரூபமானது
- விடி-தஃ சூ மின்னலானது மின்னின தக்ஷணமே (ஊவ) ஒரோதடைவையில் கண்ணைப் பரிக் வித்யுதஃ, ஆ (இவ) கக்கூடிய எங்கும் வியாபித்திருக்கிற வெளிச்ச முண்டாவதுபோல
- வடி-தசஊதி அநேககோடி மின்னலைப்போல சுயம் வ்யத்யுதத், இதி பிரகாசமாய் பிரகாசித்ததென்றும், (உக்ஷ-ஃ) நேத்திரத்தினுடைய (சக்ஷ-ஃ)
- (நி(வெஷ-ஃ, சூ) மூடுதலைப்போல (நிமேஷம், ஆ)
- நஜீதிஷச, உதிமூடிக்கொண்டது என்றும், (மறைந் ந்யமீமிஷத், இதி தது.)
- (வெஷவியிசூ து) ஹவகீ து) யி வெஷவ தஃ = தேவதைகளை யநுசரித்துச் சொல்வது அதிதைவமெனப்படும்) தேவதைகளுக்காக பிரம்மத்தினுடைய உபமானங்களைச் சொல்லப்பட்டது. (என்றால், இந்திரனுக்கு பிரம்மோபதேசம் செய்யவேண்டி தேவி மின்னலையும், கண்மூடுவதையும் உபமானங்களாகச் சொன்னுள்ளென்பது தாத்பரியம்.)
- சுயி(வெஷவத்) அதிதைவதம்

தாத்பரியம்.

மகாலக்ஷ்மியான உமாதேவி இந்திரனுக்கு முதலில் இந்தப்பிரம்ம வித்தையை உபதேசித்தாள். பிற்பாடு இந்திரன் அக்கினிக்கும், வாயுவுக்கும் உபதேசித்தான். இப்படி பரம்பராக்கிரமமாய் இந்தப் பிரம்ம வித்தையானது உபதேசிக்கப்பட்டு வருகிறது. இந்தப் பிரம்மஸ்வரூபமானது தேவியால் இந்திரனுக்கு எவ்விதமாய் உபதேசிக்கப்பட்டதென்று கேட்கிறாயோ? ஓசீடனே! சொல்லுகிறேன் கேள்.

முதலில் இந்த இந்திரன் அந்தயக்ஷரூபந்தரித்தபிரம்மஸ்வரூபத்தினிடத்திற்குப்போக எத்தனிக்கையில் அதுமறைந்துபோயிற்று, அப்படி மறைந்துபோன பிரம்மத்தினுடைய உபதேசமானது இனிமேல் உபமானங்களுடன் சொல்லப்படும். சாஸ்திரங்களினாலும் சத்குருவினாலும் பிராணிகள் ஜனன மரணப் பிரவாகத்திலிருந்து விடுபடுவதற்காக உபதேசிக்கப்படுகிற, புத்திக்குச்சாக்ஷியாயுள்ள இந்தப் பிரம்மஸ்வரூபமானது, மின்னலானது மின்னின உடனே ஒரேதடவையில் வியாபித்து கண்ணைப் பரிக்கக்கூடிய வெளிச்சமுண்டாகி மறைகிறதுபோல அநேககோடி மின்னலைப்போல சுயம்பிரகாசமாய் பிரகாசித்ததென்றும், கண்திறந்து மூடுகிறதைப்போல, தோன்றி மறைந்ததென்றும், இந்திரனுக்கு உமாதேவி உபதேசித்தாளென்று தாத்பரியம்.

ஐந்தாவது மந்திரம்.

அ வ த ரீ கை.

எப்படி, பிரம்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகும் என்பதையும் அதற்குள்ள சாதனங்களையும் இந்தமந்திர முபதேசிக் கிறது. எப்படியெனில்:—

5

சுயாயுராதுயடெ தடிவ சீவவ 3 நொந நவெவக
டி-வவஸூர துலீக்ஷ ஸங்குஹி ||

அதா த்யாத்மம்யதேதத் கச்சதீவசமநோநேநசைத |
துபஸ்மரத்யயீக்ஷணம் ஸங்கல்பி ||

சுய
அத

(இந்திரனுக்கு தேவியானவள் உபமா
னங்களால் பிரம்மஸ்வரூபத்தையுப
தேசிக்க) பிற்பாடு

சுயுராது
அத்யாத்மம்

சூசுநி—சுயீகாரிபெவெஹ ஆத்மோப
தேசத்திற்கு அருகான சரீரத்தில்
சுயீ—உரூக்ஷுதொயுபோந 3-
வெஹி, அங்கீகரித்துச் சொல்ல
ப்படும் உபதேசமானது, அத்தியா
த்ம மெனப்படும், என்றால், தேக
மாகிய. உபாதியை அநுசரித்திருக்
கும் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குப் பிரத்
தியகாத்மாவென்றுபேர், அப்படிப்
பட்ட பிரத்திய காத்மாவான

யசு, வநதசு
யத், ஏதத்

எந்த இந்தப் பிரம்மஸ்வரூபத்தை (பிர
கிருத்தத்தில் ஜோதிஸ்வரூபமாகக்
காணப்பட்ட பிரம்மத்தைக் குறி
த்து).

பிநஃ

மநஃ

மனதானது

மலுதீ, உவ, உ
கச்சதி, இவ, ச

செல்லுகிரூற்போல இருக்கிறது, (எனில், சிந்திக்கவேண்டியது. உ,காரத்தினால், அந்தப் பிரம்மஸ்வரூபத்தை மனது அடைந்துவிட்டாற்போல தியானிக்க வேண்டுமென்பதார்த்தமென்று அறியவும். ஆகையால், ஸ்வயஞ்சோதி ஸ்வரூபமாகிய பரமாத்மாவை மனது அடைந்துவிட்டாற்போல தியானிக்க வேண்டியது.)

(பிநஸஃ)
(மநஸஃ)

அந்தக்கரணத்தினுடைய

வஸ்கூஃ
ஸங்கல்பஃ

(ஸபிஷ்ட கலூஷெனாகாபிஃ, லோக்ஷாபெக்ஷா, சுநெநகி, வஸ்கூஃ—மோக்ஷாபேக்ஷையில் மனதை நன்றாய்ச் செலுத்துகிறதென்கிற) சங்கல்பமானது

சுலீக்ஷண
அபீக்ஷணம்

(பரமாத்ம விஷயத்தில் பூர்வஜன்ம புண்ணிய பரிபாகத்தினாலும், இச்சென்மத்தில் செய்யும் சத்சங்கத்தின்பூலமாய் சம்பவித்த புண்ணியக்கிரியைகளினாலேயும்) அடிக்கடி நித்தியம் (இடைவிடாமல் பரமாத்ம தியானத்திலேயே மனது நிற்கவேண்டியது)

வநதசு
ஏதத்
சுநெந, உ
அநெந, ச

இந்தப் பிரம்மஸ்வரூபத்தை

இம்மனதினாலேயே

உவஸூரதி
உபஸ்மரதி

(மந்தபுத்தி யுடையவர்களும், சகுண
மாய் யமநியமாதி அஷ்டாங்கயோ
காப்பியாசத்தினாலே) தியானிக்க
வேண்டியது.

தாற்பரியம்.

உமாதேவியானவள், ஸ்வயஞ்சோதி ஸ்வரூபமாயி
ருக்கிற பிரம்மத்தை மின்னல், கண்ணிமைப்பு முத
லான உபமானங்களால் இந்திரனுக்கு உபதேசித்த
பிற்பாடு, அந்த இந்திரனானவன் இதரதேவதைகளு
க்குபதேசித்த விதமாவது :—

ஓதேவர்களே! ஆத்மோபதேசத்திற் கருகத்துவ
த்தை யடைந்திருக்கிற சரீரத்தை ஆங்கீகரித்துச்
சொல்லப்படும் உபதேசமானது அத்தியாத்மமெனப்
படும். எனில், தேகமாகிய உபாதியை அனுசரித்தி
ருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு பிரத்தியகாத்மாவெ
ன்று பேர். அப்படிப்பட்டப் பிரத்தியகாத் ஸ்வரூப
மான ஸ்வயஞ்சோதியாகிய பரமாத்மாவை மனது
அடைந்து விட்டாற்போல தியானிக்கவேண்டும். இப்
பேர்ப்பட்டத் தியானமானது பூர்வஜன்ம புண்ணிய
பரிபாகத்தினாலும், இச்சென்மத்தில் செய்யப்படும்
சத்சங்கத்தினாலும், அச்சங்கத்தால் சத்குருவையடை
ந்து அநுஷ்டிக்கப்படும் சத்க்கிரியைகளினாலும், அடி
க்கடி பிரதிசூணத்திலும் இடைவிடாமல் மனதா
னது அந்தப்பரமாத்மா வினிடத்திலேயே நிருத்துகி
றதென்றிற நிஷ்டையுண்டாகும். இப்படிச் செய்யமுடி
யாத மந்தபுத்தியையுடையவர்கள் யம, நியம, ஆஸன,
பிரானாயாம, பிரத்தியாஹார, தாரண, தியான, சமா

திமுதலிய அஷ்டாங்கயோகங்க ளின்ப்பியாசத்தினால் மனதை வசப்படித்துகொண்டு பரமாத்மாவில் நிருத்தவேண்டியது.

அஷ்டாங்க யோகங்களின் ஸதூலவிவரமாவது :—

1. யம	5. பிரத்தியாஹார
2. நியம	6. தாரண
3. ஆஸந	7. தியான
4. பிராணாயாம	8. ஸமாதீ

இவற்றுள் யமமென்பது பத்துவிதமாயுள்ளது அதாவது :—

யம = யது திவாவாசு ஸாயு ||

யரெயமிஜதீஸ்ர ஸ்வா வ்யூஹு - ஶீஜதஜநம்

சூ த்ராவபிதொயெந நதவெஸ்யவபிஸ்யுதம் ||

யரெஸ்யநியவெஸ்யவ யங்கரொ த்யா த்ரவ்யமிஜ ||

ஸவ்யுஷா த-ஶாயா தி வரஶ்ய ஹஸநாதத ||

ஶஹிஸாஸத யிவெஸ்யம் ஶ்ய ஹவ்ய-ஶயாஜி-ஶவ்ய ||

ஶ்ரீயாயு தி-தா ஹாரம் ஶௌவம்வெவயமிஜ ||

1. அஹிம்ஸை—செய்கைகளினாலும் வசனங்களினாலும் மனதினாலும் எல்லா பூதங்களுக்கும் எப்பொழுதும் அநாவசிடமாக விசனத்தை யுண்டு பண்ணாம லிருத்தல் ; (பகவத். X. 5, XII. 8, XVI. 2.)
2. ஸத்தியம்—செய்கைகளினாலும் வசனங்களினாலும் மனதினாலும் எல்லா பூதங்களுக்கும் ஹிதமாயும் யதார்த்தமாயுமுள்ள வசனங்களைப் பேசு

தல்; (பகவத்கீதை. X. 4, XVI. 2, XVII. 15.)

3. அஸ்தேயம் = செய்கைகளினாலும், வசனங்களினாலும் மனதினாலும் பரதிரவியங்களினிடத்தில் நிஸ்ப்ருஹை (ஆசையற்றிருத்தல்) (பகவத்கீதை. VI. 10. “நிராசீரபரிக்கரஹம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.)

4. பிரம்மசர்யம் = ஸ்திரீகளை விஷயாசக்தியுடன் நினையாமலிருத்தலும், பிக்ஷான்னத்தால் ஜீவிக்கிறதும், குரு சிசுருவை செய்கிறதும், பிரம்ம விசாரணை செய்கிறதும்; (பகவத்கீதை. VI. 14, XVII. 14.)

5. தயை = எல்லா பூதங்களிடத்திலும் அநுகிரகம்வைத்தல்; (பகவத்கீதை. XV 2.)

6. ஜூஜ்வம் = மனோவாக் காயங்களினால் விசுதர்களாயும் விசுதம்ற்றவர்களாயும் மிருக்கிறவர்களிடத்தில் பிரவிருத்தி நிவிருத்தி இரண்டு ஸ்திதிகளும் ஒரேவிதமாயிருத்தல்; (பகவத்கீதை. XIII. 8.)

7. ஊழமை = பிரியாப்பிரிய வஸ்துக்களினிடத்திலும், தன்னை பூஷிக்கிற அல்லது தூஷிக்கிறவர்களினிடத்திலும் மனது விகாரத்தை யண்டயாமல் யடக்குதல்; (பகவத்கீதை. X. 4.)

8. த்நுதி = திரவியாஷ்டம் நேரிட்டகாலத்திலும், தன்னுடைய புத்திர, மித்திரகளத்திர, பந்து தனகனக வஸ்துவாகனம் முதலானவைகளின் வியோக (நஷ்டமான) காலத்திலும், மனது சலிக்காமல்செய்யும் தைரியம் (பகவத்கீதை. XI. 24, XVIII. 26. 33. 34. 35. 51.)

3. ஆஸ்திகீக்யம் = வேதங்களினால் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற தர்மாதர்மங்களில் விசுவாசம்; (பகவத்கீதை. XVIII. 42.
4. தானம் = நியாயமாய் ஆர்ஜித்த தன தானியாதிகளை, திரவியமும் தானியமும் மிருக்கிற வர்களுக்குக் கொடாமல், இவைகளற்று இவைகளை சத்வி நியோகஞ் செய்யக்கூடியவர்களுக்கு அவசியமான காலத்தில் பிரதி பிரையோஜனத்தை யபேகழிக்காமல் கொடுப்பதான கிரியை; (பகவத்கீதை XVI. 1, XVII. 20, 21, 22, 25, XVIII. 43.
5. ஈசீகரபூஜனம் = நிஷ்களங்கமான திறந்த மனதுடன் தனக்குள்ள சக்தியின்படி, திரிமூர்த்திகளிடையே விரயாவது பூஜித்தல்;
6. சிந்தானந்தச் சீரவணம் = வேதாந்தச்சீரவணம்;
7. ஹீ: = லௌகீக புத்திசாலிகள் தங்களுக்குத் தோன்றியபடிசரிபென்றுகொண்டு செய்தும் வேதவிருத்தமாயுள்ள கர்மங்களில் உண்டாகவேண்டிய லஜை (வெட்கம்.)
8. மநீ: = வேத விதிமாயுள்ள கர்மமார்க்கத்தில் சிரத்தை வைத்தல்;
9. ஜப: = வேதத்திற்கு விரோதமில்லாததாயும், ஸத்குருவினாலுபதேசிக்கப்பட்டதாயுமுள்ள மந்திரங்களை ஜபம் செய்தல்; இந்த ஜபம் வாசிகம் என்றும், மானசம் என்றும் இரண்டு விதமாயுள்ளது. அதில் வாசிகஜபம் மூன்று விதங்களாயுள்ளது.

(1) மந்திரங்களை கெட்டியாய் உரக்கச் சொல்லுவது. இதுடம்பமாகையால் பலம் சொல்பம்.

(2) மெள்ளச் சொல்லுகிறது டம்பத்திற்காகக் கெட்டியாய்ச் சொல்லுகிறதைக்காட்டிலும் ஆயிரமடங்கு உயர்ந்தபலன் கொடுக்கும். (3) வாய்க்குள்ளேயே உச்சரிக்கிறது; இதில் மேற்சொன்ன இரண்டைக் காட்டிலும், ஆயிர மடங்கு அதிக பலனுண்டாகும். மானசீக ஜபமே தியானத்திற்குச் சாதனமெனப்பமும் ஆகையால், இதுதான் எல்லாவற்றிற்கும் சிரேஷ்டம்.

10. வ்ருதம் = வேதங்களினால் விதிக்கப்பட்ட விதி நிஷேத ரூபமாயுள்ள கர்மாநுஷ்டான நியமம்;

இனிமேல் ஆஸனங்களின் முக்கியமான வைகள் எட்டுவிதங்களாயுள்ளது அவைகளாவன:—

சூலாக:=(சூலுதெ உவலியுதெஉலியு சூலீ, சூயிகாணெ லுடீ.)

1. ஸ்வஸ்தீகாலநம்.	5. ஸிம்மாஸநம்.
2. கோழகாலநம்.	6. பத்மாஸநம்.
3. பத்ராலநம்	7. முக்தாலநம்.
4. வீராலநம்	8. மயூராலநம்.

இவ்வாஸனங்களின் விவரங்களையும், மற்று முள்ள அறுபத்து நான்கு ஆஸனங்களின்விவரங்களையும் குரு முகமாய் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது.

பிராணாயாமத்தின் விவரமாவது:—

புராணாயாமி:—புராணலு வாயுவிஸூஷலு சூயாகொரொ ய: யலிா, புராண சூயலுதெஉதெதெதி, சூ, யலு, காணெ, வலீ.)

டாகும். அதுபவமாய்த் தெரிந்துகொண்டவர்களிடத்தில் அப் பியாசியாமல் அநேகம்பேர்கள் கெட்டுதுக்கத்தையே யடைகிறார்கள்.

பிரத்தியாஹாரம் ஐந்து விதங்களாயுள்ளது:—

புக்ஷாஹாரம்:—(புக்ஷி. சூ, ஹு, ஹாவெ வஜ்ஜீ, ஹவ்ஷயெ ஹு ஹிப்யாகஷ்டணஸ்ய.)

1. விஷயங்களில்சென்று சஞ்சரிக்கிற இந்திரியங்களை பலாத் காரமாய் இழுத்து சத் விஷயங்களில் பிரவேசிக்கச் செய்கிறது.
2. பிற்பாடு எவைபெணவகளைப்பார்க்கிறோமோ அவைகளை எல்லாவற்றையும் பகவத் ஸ்வரூபமாகவே பார்க்கிறது.
3. பிரதிதினமும் நாம் செய்யவேண்டிய வர்ணாச்சிரம கர்மங்களைத் தப்பாமல்செய்து தத்பலன்களில் மனைதைச் செலுத்தாம விருப்பது;
4. எல்லாப்பிரபஞ்ச விஷயங்களி லேயும் பற்றற்றுப்ப்டோகிறது;
5. பாதம், அங்குஷ்டம், கணுக்கால், கரண்டைக்கால் (முழங்காலுக்குக்கீழும் கணுக்காலுக்கு மேலுமுள்ளது) கீழ்துடை, மேல்துடை, ப்ருஷ்டம், ஆண்குறி, பெண்குறி, நாபி, ஹ்ருதயம், கண்டம், முழங்கை, தவடை, மூக்கு, கண், ப்ருவமத்தியம்; தலை, பிரம்மரந்திரம், இப்பதினெட்டு மர்மஸ்தானங்களிலும் ஆரோஹண அவரோஹணக்கிரமமாய் குருபதேசலக்ஷியப்பிரகாரம் மனைதை அப்பியாசத்திலிருத்தல்.

3. ஆஸனத்தின் விவரமாவது:—

ஸுபெநெவஹவெஷு ஸ்நு சுஜஸூஸ்ருஷூஷிக்ஷு|

சூஸகந்தகிராந்யா நெதூ தாஸஸூஸுவகாஸக்யு||

தாத்பரியம்.

பகவானுடைய சிந்தனையைக் காட்டிலும் வேறொன்றிலும் மனது சுகத்தையடையாமல் எப்போது நின்றுவிடுமோ, அந்த ஸ்திதியே ஆஸநமென்று சொல்லப்படும். கைகால் வலியெடுக்கக்கூடியதாக மடக்கி பந்தித்து வைக்கிறதாயுள்ள ஆஸநம் சுகாஸநம் அல்ல.

4. பிராணாயாமத்தின் விவரமாவது:—

விதாஜிஸவஸூஸாவெஷூ ஸ்ருஷூகெநெவஹாவகாஸு|

கிரொயஸவஸூஸூதூஸூ ஸ்ரூணாயாஸூஸூஸூஸூ||

தாத்பரியம்.

மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் உள்ளம் ஆகிய அந்தக் கரணத்தில் பகவானை (பிரம்மத்தை) த்தவிர இரண்டாவது பாவனையே யில்லாமலும், இரண்டாவது பாவனையாவது விருத்தியாவது வருங்கால் அவைகளை எல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டு பிரம்ம பாவனையிலேயே மனதை நிறுத்தல், பிராணாயாம மெனப்படும்.

5. சேசக பூரக தும்பகலகூணங்களின் விவரமாவது:—

கிஷெயகஸூஸூஸூஸூ ரொஹகாஸூஸூஸூஸூ||

ஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ||

ததூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ||

தாற்பரியம்.

எங்கெங்கே மனது நான் என்று வருமோ அங்கங்கே அப்போதைக்கப்போது அதைத்தடுத்துப் பிர்ம்மமாகவே பார்க்கிற அப்பியாசத்தினால் மனதானது தாரணை என்கிற ஸ்திதியையடையும்.

7. தீயானத்தின் விவரமாவது:—

ஶ்ரெஷ்டவாஷீதி ஶ்யூத்யா திராவஸ்தயாஷீதி|
ய்யாக்ஷஸ்தவியூதா வாக்ஷஸ்தவியூதி||

தாற்பரியம்.

“பிர்ம்மைவாஸ்யமி” என்கிற மனோவிருத்தியினால் மனதானது இடைவிடாமல் பிர்ம்மத்தினிடத்தில் நின்றுவிடுமோ, இதையே ஆனந்தரூபமான தீயானமென்பார்கள்.

8. சமாதீயின் விவரமாவது:—

சிவிகாரதயாவ்யூத்யா ஶ்ரஹாகாரதயாவூதி|
வ்யூதிவியூராணஸ்யூதி வாக்ஷஸ்தவியூதி||

தாற்பரியம்.

மனது நிர்விகாரமாய்ப் பிர்ம்மாகாரத்தை யடைந்து, மனதானது தன்னைத்தான் எப்போது மறந்து விட்டு அப்பிர்ம்மத்தினிடத்திலேயே லயத்தை யடையுமோ, அப்போது ஸமாதி எனப்படும்.

என்கிற ராஜயோக பத்ததியின்விவரம் முற்றிற்று.

ஆரூவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

மந்த புத்தியுடையவனுக்கு பரப்பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை உபதேசிப்பதற்காகவும், அப்படி யுபாவிக்கிறவனுக்கென்ன பலமுண்டாகு மென்பதையும் இந்த மந்திரம் தெரியச்செய்கிறது. அதாவது:—

6

ததிததிநநாநாதி ததிநதிததி-வாவிதவ்யம் ஸய
வனததெவம் வெஜா ஹிஹெஹநம் ஸவ-ராணிஹ-தாநி
ஸவ்வாஹ்னி|| கூ||

தத்ததத்வநம்நாம தத்வநமித்யுபாவிதவ்யம் ஸயஏததேவம்
வேதா பிஹைநம்ஸர்வாணி பூதானி ஸம்வான்ச்சந்தி|| கூ||

நாதி, ஹ பிரசித்தி யடைந்ததா யிருக்கிற தல்
நாம, ஹ லவா ?

ததி
தத் அந்தப் பிரம்மஸ்வரூபமானது

ததிநநு (வந 'ஸஹகௌ' ஹதியாதொஃ வ
தத்வநம் நநுதெ ஸ்வயதெ) எல்லாரா
லும் உபாவிக்கத் தகுந்தது.

ததிநநு, ஹதி மந்தபுத்தி யுடையவர்கள் அந்தப் பிர
தத்வநம், ஹதி ம்ம ஸ்வரூபத்தை குணத்தையுடையதாக

உவாவிதவ்யம் இந்தனை செய்யவேண்டியது.
உபாவிதவ்யம்

ஸம், யம்
ஸம், யம்

(அந்த பிரம்ம ஸ்வரூபத்தை குணமு
டையதாக நினைத்து, அதற்குப்பே
ர்களையிட்டு, நாமஸ்மரணை செய்
கிற) அந்தப் பிரசித்தமான உபா
ஸகன்,

வனவ்ய
ஏவம்

மேற்சொன்ன விதமாய்

சுஹி, வெடி, ஹ
அபி, வேத, ஹ

உபாலிக்கிருணே,

வன ந்ய
ஏவம்

இந்த உபாஸகனை

வவ-ராணி, ஹ
காநி

ஸ்தாவரஜங்கம ரூபங்களாயுள்ள சகல
மானவைகளும்

ஸர்வாணி, பூதாநி

ஸம்வாஹ்னி
ஸம்வாஞ்சந்தி

(பிரம்மத்தை தர்சிக்க ஸ்பர்சிக்க எப்
படிக்க கோருவார்களோ அப்படி)
பிரார்த்திப்பார்கள்.

தாற்பரியம்.

இந்த பிரம்மஸ்வரூபத்தைத் தியான யோகத்தால் ப்
பியாசிக்க முடியாதவர்கள், அதாவது மந்தபுத்தியை
யுடையவர்கள் யம நியமாதி அஷ்டாங்க யோகாப்பி
யாசத்தினால் தியான யோகத்தையடைந்து அதனால்
ஆத்மஸ்வரூப ஸ்வாநுபவத்தை யடைய வேண்டுமெ
ன்று சென்ற ஐந்தாவது மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட
அந்தப் பிரம்மமானது, யாவராலும் ஸேவிக்கத்தகுந்
தது.

மந்தபுத்தி யுடையவர்கள் அந்தப் பிரம்மஸ்வரூபத்
தைக் குணங்களை யுடையதாக் கிந்தனை செய்யவே

ண்டியது. இல்லை யெனில், மனது நிலைத்து பிர்ம் மத்தி னிடத்தில் நிற்கமாட்டாது. அதற்காக அவர்க ளுக்கு அஷ்டாங்க யோகாப்பியாசம் அவசியம்வேண் டியது. மந்தபுத்தியை யுடையவர்களின் மனதானது பலன்களை நோக்கியே நிற்கு மாகையால் தத்பலத் தையுங்கூட இம்மந்திரத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கி றது. அதாவது:—

எவன் இந்தப்பிரம்மஸ்வரூபத்தை சகுணமாக உ பாவித்து நாமஸ்மரணைகளைச் செய்துகொண்டு இடை விடாமல் நாமசங்கீர்த்தனம் செய்கிறானே, அவனை எல்லோரும் தெய்வமாகவே கொண்டாடு வார்கள். நாமசங்கீர்த்தனைக்கே (சகுணத்தியானஞ் செய்பவனு க்கே) இவ்வளவு மேன்மை இருந்தால், “வாஸு-தேவ ஸ்ஸர்வம்” என்கிற அபேத தர்சனமாகிய ஞானநிஷ் டையையுடையவனுக் குண்டாகும் பலத்தை நம்மு டையவாயானது வசனிக்கச் சக்தியில்லை. அப்படி யே ஒவ்வொரு இந்திரியத்திற்கும் சக்தியில்லை. நம் மிடம் தக்காலத்திலிருக்கிற அசுத்த மனதிற்கும் அதாவது, பேதபுத்தியையுடைய மனதிற்கும் சக்தி யில்லை. சுருதிக்குங்கூட சக்தியில்லாமல் “பிர்ம்மவி த்பிர்ம்மைபஹவதி” (ஞானநிஷ்டையிலுள்ள பிர்ம்ம வேத்தா, பிர்ம்மமாகவேயாகிறான்.) என்று மொத்த மாய்ச் சொல்லிவிட்டது ஞானநிஷ்டையை யடைய வேண்டுமென்று மனதில் ஸ்திரமாய் நிர்ணயித்துக் கொண்டு அதற்குச் சாதனமாயுள்ள இம்மந் திரத்தில் சொல்லப்பட்ட சகுணத்தியானத்தைச் செய்யவேண் டும். பூர்வஜன்மத்தில் செய்திருக்கும் அப்பியாச

விசேஷத்தினால் யாருக்காவது ஞான நிஷ்டையில் மனது நிற்கக்கூடியதாகிவிடுமே அப்பேர்க்கொத்தவர்களுக்குத் தியானநிஷ்டையே சிரேஷ்டமென்றுந் தெரிந்து கொள்ளவும்.

ஏழாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

ஓசுவாமி! தாங்கள் இதுவரைக்குஞ் சொன்ன யம நியமாதி அஷ்டாங்க யோகமானது அப்பியாசிக்கிற தற்கு மிகவும்கஷ்டமாய்த் தோன்றுகிறது, ஆகையால் நீர் எனக்கு உபநிஷதர்த்தத்தைச் சொல்லுமென்று சீடன் கேட்கிறதையும், ஆசாரியர் சொல்லுகிறதையும்-இம்மந்திரம் உபதேசிக்கிறது:--

7

உவநிஷ்டம் ஹோ ஶ்ரூஹீ து-தூ த உவநிஷ்ட
 ஶ்ரூஹீ வாவ த உவநிஷ்ட ஶ்ரூஹீ ௭||

உபநிஷதம் போ ப்ருஹி த்யுத்தாத உபநிஷத்
 ப்ராம்ஹீம் வாவ த உபநிஷத மப்ருமேதி|| ௭||

(ஸ்ரிஷ்ட) (யமநியமாதிசங்கதிகளைக் கேட்டபிற
 ஶிஷ்யம் பாடு) சீடன்

(சூக்யாஸ) குருவைப்பார்த்து

ஆசார்யம்

ஹோ!

போ

ஓஸ்வாமி!

ஐயுசிவி, உகி சொல்லவேண்டுமென்று
புருஹி, இதி

(உவாஹ)
உவாச

கேட்டுக்கொண்டான்.

(சூவாராயம்)
ஆசார்யம்

குருவானவர்

தெ
தே

உனக்கு

உபநிஷசு
உபநிஷத்

உபநிஷத்தானது

உகூ, வாவ
உக்தா, வாவ

இதுவரைக்கும் சொல்லப் பட்டதே
யாம்.

ஐயாஹம்
புராஹ்மீம்

பிரம்மாநுக்கிரகசாதனங்களைச் சொல்
லுகிற

உபநிஷசு
உபநிஷதம்

உபநிஷதர்த்தத்தை

தெ
தே

உனக்கு

ஐயுசி
அபுரும

சொல்லுகிறேன்;

(சுவயார்ய, உகி
அவதாரய, இதி

தெரிந்துகொள்ள என்று

(உவாஹ)
உவாச

சொன்னார்.

தாத்ப்பரியம்.

பூர்வ ஜென்மாந்திரங்களின் சுகிருதத்தினாலும்;
இச்சென்மத்தில் செய்துகொண்டுவந்த சத் சங்கத்தி
னாலும் சத்குரு கிடைத்து உபதேசத்தை யடைந்து

அவர் சொற்படி நடந்துவந்த அப்பியாசத்தினாலே மனது தியான நிஷ்டையில் நிற்கிற ஸ்திதியையும், அப்படிக்கல்லாத பாரமார்த்திக சிந்தையை யுடைய மந்தாதி காரிகளுக்கு யமநியமாதி அஷ்டாங்க யோ காப்பியாசத்தை சத்குருவினால் தெரிந்து கொண்டு அநுஷ்டித்துப் பெறவேண்டிய ஸ்திதியையும் குரு சொல்ல, சீடனாகிய தான் கேட்டபிற்பாடு, ரகசியமாகிய நிஷ்டையைக் குறித்துச் சொல்லும் உபநிஷத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று சீடன் கேட்டான். அதற்கு குரு இதுவரைக்கும் உனக்கு உபநிஷத்தையே சொன்னேன். இனிமேல் பரபிரம்மத்தின் அநுக்கிரகசாதனங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேள் என்று சீடனைப்பார்த்து குருசொன்னார்.

இவ்விடத்தில் பூர்வபக்ஷி கேட்கிறதாவது:—

பரமாத்ம விஷயமாகிய உபநிஷத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று இச்சிக்கிற சீடனுடைய அபிப்பிராய மென்ன? இதுவரைக்கும் அவன் கேட்ட உபநிஷதர்த்தையே மறுபடியும் கேட்டான் என்போமாகில், இடித்தமாவையே இடித்ததினால் எப்படி அப்பிரையோஜனமோ அப்படி சீடன் கேட்டதையே கேட்டா நென்றாலும், அல்லது குரு சொன்னதையே சொன்னா ரென்றாலும் புணருக்திதோஷம் சம்பவிக்கும். அப்படியல்ல, உபநிஷத்துக்களின் பலனை சீடன் கேட்டா நென்றபோதிலும், அதுவும் சரியல்ல; ஏனெனில், “வ்யை.த்யூஷாஸூக்ஷ்மகாஷ்டி தாஹவணி” என்று முதல்கண்டத்தின் கடைசியில் இதுவரைக்குமே பலன் சொல்லப்பட் டிருக்கிறபடி.

யால், சீடன் பலனைக்கேட்டானென்று சொல்லவுங் கூடாது. எனில்,

சித்தாந்தி யதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறதா வது:—சீடன், கேட்ட உபரிஷத்தையும் கேட்கவில் லை, குரு சொன்னதையே சொல்லவில்லை. சீடனுக்கு ஞானரிஷ்டையையும், அஷ்டாங்க யோகத்தையும் குருசொல்ல, அவன் கேட்டபிற்பாடி, பரபிரம்மத்தை யடையும் பொருட்டுள்ள உபரிஷத்தைச் சொல்லு மென்று சீடன் கேட்டான், அதற்கு குரு இதுவரைக் கும் உனக்குச் சொன்ன உபரிஷத் வாக்கியங்களைக் கேட்டா யல்லவா? நீ கேட்கிறபடி இனி உனக்கு பிரம்மாறுக்கிரகச் சாதனங்களைச் சொல்லுகிற உப ரிஷதர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறே னென்று சொன் னார், ஆகையால் சீடன் கேட்டதும், குரு சொன் னதும் இரண்டும் சரிதான். நீ சொல்லுகிறபடி புண ருத்திதோஷம் இல்லை.

எட்டாவதுமந்திரம்.

அவதாரிகை.

பிரம்மத்தை யடையக்கூடிய சாதனங்களை இம்மந் திரம் சொல்லுகிறது. அதாவது:—

8.

தடுவெயு தடுவொ ஊர்கெடுகி லு திஷ்டாவெடாஃ
ஸவபூமாமாநி ஸத்யுராயதநஸூ

அ||

தஸ்யை தபோத மீகர்மேதி ப்ரதிஷ்டாவேதாஃ
ஸர்வாங்காநி ஸ்த்ய மாயதனம்||

அ||

- (வனதெ) (மேற்சொன்னதபசு, இந்திரியநிக்கிர
ஏதே கம், நிஷ்காம கர்மம் முதலிய) இ
வைகள்
- வெஷாஃ ருக், எஜஃ, ஸாம, அதர்வணவேதங்
வேதாஃ கள் நான்கினுடைய கர்மபாகங்கள்
- ஸவ-ஃ, சுஃ, மூநி எல்லாவற்றிற்கும் அங்கங்களாகவும்
ஸர்வ, அங்காநி
- ஸத்யம் வேதங்களின் ஞானபாகத்தில் காலத்
திரயங்களினாலும் பாதிக்கப்பட
முடியாத பிரக்ஞான ஸ்வரூபமான
பிரம்மத்துவத்தை யடையச் சாத
னங்களாகவும்,
- சூயதநம் (இருக்கிறதற்கு) ஸ்தானமாயிருக்கிற
ஆயதநம் து. (என்றுசொல்லப்படுகின்றன).

தாந்பரியம்.

ஏழாவது மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரம்மாநுக்
கிரகச் சாதனத்திற்கு இந்திரியங்களினுடையவும்
மனதினுடையவும் ஏகாக்கிரஸ்திதியாகிய தபசும்,
தன்னையாகிலும் பிறரையாகிலும் மோசஞ் செய்யாம
லிருக்கக்கூடிய சித்தவிருத்தியை யடைவதற்குச் சா
தனமான இந்திரிய நிக்கிரகமென்கிற தமமும், அவ்
வவ் வர்ணச்சிரமங்களுக்கேற்பனவாயுள்ள கர்மங்
களையும் இதரமான சத்கர்மங்களையும் நிஷ்காமமாகச்
செய்யும் கிரியை யாகிய கர்மமும், இவை முதலியன
பிரம்ம வித்தைக்கு முக்கிய சாதனங்கள். மேற்சொல்
லப்பட்ட தபசு, தமம், கர்மம் இவைகளை நான்கு வே

கர்மத்தின் விவரமாவது:—

உசுக்ஷெவணம் ததொவக்ஷெவணரிகுநுநம்
தயா | வுஸாரணனுமநிகுநொணொகாநிவனுவா

உலக்கை முதலானவைகளால் தானியம் முதலிய
வைகளை குத்துதல், பதார்த்தங்களை பசனம் செய்
தல், சம்பாதனம் செய்தல், (ஆர்ஜித்தல்,) விருத்தி
செய்தல், சஞ்சரித்தல் இவைகளைந்தும் கர்மங்க ளெ
ன்று சொல்லப்படும்.

இப்படிப்பட்ட கர்மங்கள் சாத்துவீகம், ராஜஸம்,
தாமஸம் என்று மூன்று விதங்களாயுள்ளது. அவ
ற்றுள் சாத்துவீக கர்மமாவது:—

- (1) நிய தஸம்மரஹிதிராமதெஷ தீக்ருத்ய | சும
வாபெவாநாசுபுயகூஸவாகிகிசுநொதொ
(ஹமவதீதா. XVIII. 23.)

ராஜஸகர்மத்தின் விவரம்:—

- (2) யதகாநெவாநாசுபு வாரஹம் காநொணவா
வாநம் | சிரயதெவஹொயாவஸம் தஜாஜ
ஸசொஹொத்யுத்யு ||
(ஹமவதீதா. XVIII. 24.)

தாமஸகர்மத்தின் விவரம்:—

- (3) சுநொவாஹொகூயஹொஸா சநவெக்ஷொவெள
நொஷ்யு | நொஹொஹொதெகசுபு யதகூ
சொசொஹொத்யுத்யு ||
(ஹமவதீதா. XVIII. 25.)

ஒன்பதாவது மந்திரம்.

அவதாரிகை.

இந்த உபநிஷத்தில் சொன்னபிரகாரம் அநுஷ்டித் தால் உண்டாகும் பலனை இந்தமந்திரஞ் சொல்லு கிறது. அதாவது:—

9.

யொவாவன தாரெவெவொவஹத்யவாஷா மஹநனெ வுமெயுமொகெஜெயெ வு. திதிஷுதிவ் திதிஷுதி

யோவாஏதாமேவம்வேதா பஹத்யபாப்மாநமனன்தே ஸ்வர்கே லோகே ஜ்யேயே ப்ரதிதிஷ்டதி ப்ரதிதிஷ்டதி|| கூ||

யொ, வா எவனானல் (பிரம்மவித்தைக்கு அதி காரியாயிருக்கிற, எவன்)

யோ, வா
வனதாழ் இந்த பிரம்மவித்தையை

ஏதாம் இதுவரைக்கும் சொல்லிக் கொண்டு வந்தப்பிரகாரம்

வனவ்யு தெரிந்துகொள்ளுகிறானே,

ஏவம்
வெடி
வேத்

(ஸஃ) அவன்

ஸஃ
வாவாந்யு (ஐனமரணப் பிரவாகமான சம்சார த்திற்கு பீஜமா யிருக்கிற அவித் தை யாகிய காம்யகர்ம மென்கிற) பாபத்தை

சுபஹத்யு உதரி எரிந்து விட்ட பிற்பாடு
அபஹத்யு

கூ-மந்திரம்
அநந்தே

அபரிச்சின்னமா யிருக்கிற

ஜெயெயே
ஜெயெயே

எல்லாவற்றிற்கும் சிரேஷ்டமான

வெய்யு, தொ
கெ
சுவர்கே, லோகே

ஐஜுதெவ்யுயுதெ ஸ்ரீ
திவ்யமஃ | ஐஜுமதிஸூநாஜுதெநா
வாஜுதெநஸ்திதியாதொஃ || ஸவ-
யிஷாந அ-ருதெ, தொகெ தொ
கருத உதிதொகம், ஸவ-ஸூகாதி
ணீ ஸ-வாதுகெ ஸ்ரீஷுணி |
எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரபூதமாயுள்
ள சர்வஸூகாதி ஸ்வரூபமாகிய ஆ
னந்தாத்மகமான பிரம்மத்தில்

வ்ர திக்ஷி
ப்ரதிஷ்டதி

வ்ர கெஷ-ஷுண வ-நா-து திஸ-ரு-ரு
கெநா வஸூநா-கெரொதி, யதூ,
ப-வ-வெனவெய் தீ தம் நவ-நஸூ
ஸூநாஜிவதெ உத-ஷிவ்யாயம் |
மறுபடியும் பிறப்பிறப்பற்றதாகிய
ஸ்தானத்தை (பிரம்மத்தை) அடை
கிறான்.

வ்ர திக்ஷி
ப்ரதிஷ்டதி

மறுபடியும் பிறப்பிறப்பற்றதாகிய ஸ்
தானத்தை (பிரம்மத்து வத்தை)
அடைகிறான். அல்லது உண்டாக்
கிக்கொள்ளுகிறான். (பலவிஷயத்
தில் சந்தேகநிவர்த்திக்காகவும், மன
தில் நன்றாய் படிவதற்கவும், சுருதி

இரண்டிடடவை சொல்லிற்றென்று
தெரிந்து கொள்ளவும்.

தாற்பரியம்.

எவன் இந்தப்பிரம்ம வித்தையை “கேரேஷிதம்” என்கிற இந்த உபரிஷத்தின் முதல்வாக்கியம் முதற் கொண்டு சொல்லப்பட்ட வைகளும், “பிரம்மஹ லெவஹிஃ,” என்கிற மூன்றாவதுகண்டத்தின் முத லில் சொல்லப்பட்ட, தேவதைகளுக்கும் பிரம்மத்திற் கும் நடந்த சங்கதிகளையும், நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டு, இந்த உபரிஷத்தின் பலனைத் தெரிவிக்கிற “அம்ருதத்துவம்ஹிவிந்ததே” என்கிற இரண்டா வது கண்டத்தின் நான்காவது வாக்கியத்தையும் நன் றாய் மனதுக்கு வாங்கி, இந்த நான்காவது கண்டத் தில்சொன்ன பிரகாரம் எவன் இந்தப் பிரம்மத்தை ஸ்வாறுபவத்தினால் தெரிந்து கொள்ளுகிறானே, அவ ன் ஜநநமரணப் பிரவாகத்திற்கு வித்தனமாக இருக் கிற அவித்தையாகிய காமிய கர்மத்தைத் தன்மனதி லிருந்து விலக்கி, அபரிச்சின்னமாயும், எல்லா வற் றிற்கும் சிரேஷ்டமானதாயும், ஆதார பூதமாயுமுள்ள சாக்ஷி ஸ்வரூபமாகிய ஆனந்தாத்மகமான ஆத்மாவில் (பிரம்மத்தில்—பகவானில்) மறுபடியும் பிறப்பிறப் புக் கிடமில்லாததாயுள்ள லயத்தை (ஐக்கியத்தை) யடைகிறான்.

இங்கே பூர்வபக்ஷி கேட்கிறதாவது:—

“பிறப்பிறப்பிற் கிடமில்லாதலயம்” என்று சொல் வதினால் பிறப்பிறப்பிற் கிடமாயுள்ளலயம், ஒன்றிருக் கிறாற்போல் தோற்றுகிறதே? எனில்,

சித்தாந்தி சமாதானஞ் சொல்லுகிறதாவது:—

நீ சொல்லுகிறது, நிஜமே. ஞானஸ்திதியை யடையாத சிருஷ்டியாதிகள் பிரளயகாலத்தில் லயத்தை யடைகின்றன. அந்த லயமானது மறுபடியும் பிறப்புக்குக் காரணமாகும். இந்தக் கேநோப நிஷத்தில் சொன்ன பிரகாரம் பிரம்மத்தை குருபதேச பூர்வகமாய்த் தெரிந்துகொண்டு ஸ்வாறு பவத்தை யடைந்து அதில் லயத்தை (ஐக்கியத்தை) யடைகிறவன் மறுபடியும் பிறக்கமாட்டான். ஆகையால் இவ்விதலயத்தை யடைவதற்கே ஒவ்வொரு மனிதனும் தப்பாமல் பிரையத்தனஞ் செய்யவேண்டும் அப்படி யில்லையெனில், இம்மானிடப் பிறப்பினால் அவனுக்கு ஒரு உபயோகமு மில்லை. வியர்த்தமாய் (உபயோகமின்றி) ஜீவித்தவனாவான், என்று இவ்வுபநிஷத்துகோஷித்து உபசமனத்தை யடைந்தது என்று தெரிந்துகொள்.

ஒடி சுவாயணி திஸாணி.

கெவநாவநிஷ சதீவிகா ஸரீபாஷா.

ஸஜ்-ரொர்ஃ க்யுபயாமசி.

இப்படி

ஸ்ரீமத் பரஹம்மஸ

ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பிரம்ம சுவாமிகளால்

ரசியிக்கப்பட்ட

கேநோபநிஷத்தீபிகை

என்கிற தமிழ் வியாக்கியானமானது

முற்றிற்று.

ஓம், தத், ஸத்.

வி ள ம் ப ர ம்.

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ

ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணியபிரம்மசுவாமிகளா வியற்றப்பட்டு
சென்னப்பட்டணம் தம்புசெட்டிவீதி நெ. 289. கட்டிடத்தி
லிருக்கும் கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஷிலும், கிருஷ்ணஜில்லா
குண்டேரிலிருக்கும், பிரயாக வெங்கிட சுப்பாராய ரிடத்திலும்
கிடைக்கும் புஸ்தகங்களின் விவரம்:—

புருஷகுத்த ரஹஸ்யார்த்த தர்ப்பணம் (தமிழ்) ...	0	2	0
” ” தெலுங்கு ..	0	2	0
ஈசாவாஸ்யோபநிஷத் டிகா (தமிழ்) ..	0	8	0
” ” தெலுங்கு ...	0	12	0
கேனோபநிஷத் தீபிகை (தமிழ்) ...	1	0	0
” ” தெலுங்கு ...	1	0	0
பகவத்கீதா ரகஸ்யார்த்த போதினி } (தமிழ்) ...	0	8	0
1-வது வாலியும்			
” ” தெலுங்கு ..	0	8	0
ஆத்மபோத தத்வார்த்த தீபிகை . தெலுங்கு ..	1	0	0
பகவத்கீதா கூடார்த்ததீபிகை தெலுங்கு ...	5	0	0
பகவத்கீதா தாத்பரிய தீபிகை (தமிழ்) ...	0	4	0
” ” தெலுங்கு ...	0	4	0
அமிர்தபிந்து உபநிஷத் (தமிழ்) ...	0	1	0
” ” தெலுங்கு ...	0	1	0
ஆத்மவித்தியாவிலாசம் ...	0	1	0